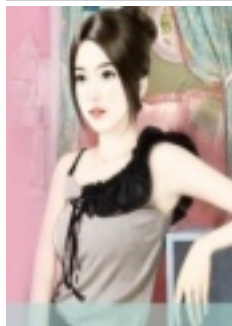

Dù Đau Vẫn Yêu Em

Contents

Dù Đau Vẫn Yêu Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	42
7. Chương 7	49
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	73
11. Chương 11: Kết Thúc	81

Dù Đau Vẫn Yêu Em

Giới thiệu

"Lần sau gặp mặt, mặc kệ tôi đổi thành tên gì, xinh đẹp hơn cỡ nào, cũng không được nhận lại tôi. F

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-dau-van-yeu-em>

1. Chương 1

Đài Bắc, trung tâm đặc cần của cục Quốc An.

Ánh mặt trời mùa xuân, thật là ấm áp.

Chu Tại Vũ ngẩng mặt, hơi híp mắt, ngẩng nhìn ánh sáng màu vàng kim chiếu lóng lánh trên cửa sổ, từng kỷ niệm lướt qua trong đầu giống như đèn kéo quân.

Sắp phải rời đi.

Thiếu tá Chu Tại Vũ, được xưng người bảo vệ chuyên nghiệp nhất cũng tỉnh táo nhất ở trung tâm đặc cần, nhưng hôm nay lại sắp tạm biệt kiếp sống quân nhân.

Từ nay về sau, không thể ra sức cho quốc gia nữa.

Cha sẽ thất vọng cỡ nào?

Vừa nghĩ tới đây, khóe miệng Chu Tại Vũ nhếch nhẹ, nụ cười hơi lạnh lùng lại tự giấu, nhưng lại không mấy giống cười, nụ cười không vào trong mắt, không vào trong lòng.

“Thật phải đi?” Một giọng nói dịu dàng vang lên.

Chu Tại Vũ quay đầu lại, nhìn vị cấp trên luôn thưởng thức và chăm sóc anh, đứng nghiêm chào. “Báo cáo sếp, vâng!”

Cấp trên đáp lễ, ánh mắt kiên quyết tuần tra qua lại trên người Chu Tại Vũ.

Là một nhân viên đặc cần, sự xuất chúng của người trẻ tuổi này thật khiến người ta tán thưởng, dáng người hơi gầy, nhưng bắp thịt rắn chắc, ngũ quan hơi tuấn tú, ánh mắt sắc bén như dao lại tăng thêm không ít khí thế cho anh, sự thông minh, bén nhạy, gan dạ sáng suốt và kỹ xảo chuyên nghiệp của anh đều là hạng nhất, khuyết điểm duy nhất chính là kỷ luật quá nghiêm, một chút tỳ vết nhỏ cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Cấp trên lắc đầu một cái, thở dài. “Nghe, Tại Vũ, mặc dù cậu vì khuyết điểm lần này mà bị đình chức phán xét, nhưng cấp trên lại không hề muốn cậu từ chức, chỉ là tạm thời đình chức nửa năm mà thôi, nửa năm sau, cậu có thể phục chức, tôi nhất định sẽ tranh thủ cho cậu.”

“Tôi biết rõ, cảm ơn sếp.” Chu Tại Vũ cảm ơn ý tốt của ông. “Nhưng mà tôi đã chính thức đưa đơn xin giải ngũ.”

“Cũng bởi vì bị ghi lỗi một lần, cậu liền quyết định giải ngũ?” Cấp trên cảm thấy tiếc hận.

“Không phải vì bị ghi lỗi.” Chu Tại Vũ nhàn nhạt mỉm cười một cái. “Là bởi vì tâm tư của tôi.”

“Tâm tư của cậu thế nào?” Vị cấp trên kinh ngạc.

Chu Tại Vũ trầm mặc hai giây. “Tôi nhớ sếp đã nói với tôi, kìm một nhân viên đặc cần thì quan trọng nhất không phải là mình, mà chịu hy sinh tánh mạng của mình, cũng phải bảo vệ đối tượng cần bảo vệ, không phải bởi vì người kia là quan to hay người quyền thế, mà là bởi vì quốc gia cần anh ta.”

“Tôi đã nói như vậy.” Cấp trên gật đầu. “Chúng ta không bảo vệ ‘người’, mà là ‘quốc gia’.”

Đúng vậy, là như thế.

Chu Tại Vũ giấu cột híp mắt, đôi mắt trong nháy mắt mờ mịt, nhưng lúc ngược lên thì đã khôi phục lại ánh sáng kiêu ngạo vốn có. “Trong vấn đề này, tôi mắc phải lỗi lớn.”

“Lỗi gì?” Cấp trên không hiểu.

Chu Tại Vũ cũng không giải thích, chào lần nữa. “Sếp, tôi đi nha.”

Vị cấp trên đưa mắt nhìn anh mấy giây. “Cậu đã hạ quyết tâm rồi, tôi cũng không ngăn cản cậu. Kế tiếp cậu có tính toán gì? Tôi có người bạn tốt đang mở công ty bảo vệ, tôi đã nhắc với anh ta về cậu, anh ta rất có hứng thú với cậu, có muốn gặp mặt nói chuyện với anh ta không?”

“Cảm ơn sếp, nhưng trước đó, tôi nghĩ tôi phải về nhà trước một chuyện.”

“Đúng rồi, nên đi về nói với ba cậu một tiếng trước. Ai! Anh Chu nghe tin tức này khẳng định rất bị đả kích.”

100% nhất định sẽ tức giận.

Chu Tại Vũ giấu cột nghĩ, đã chuẩn bị để tiếp nhận gia pháp trừng phạt rồi. Anh tạm biệt sếp xong, xách theo hành lý đi ra trung tâm đặc cần.

Bên ngoài, ánh mặt trời ấm áp chói lọi, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt anh, làm cánh mũi của anh càng có vẻ cao thẳng hơn.

“Học trưởng, muốn đi sao?” Một vị nữ sĩ quan đi về phía anh, dung nhan thanh tú tràn ngập không nở.

Cô là Vương Tử Huyền, gần đây vừa mới được phái tới trung tâm đặc cần, hai người có quan hệ học trưởng và học muội ở trường học, cô luôn thân thiết gọi anh học trưởng, đặc biệt lệ thuộc vào anh, anh cũng tận lực thu xếp công việc bớt chút thì giờ chỉ dẫn cô.

“Nhiệm vụ kết thúc rồi à?” Anh hỏi.

“Ừ.” Vương Tử Huyền gật đầu, ánh mắt không muốn xa rời lưu luyến mấy giây trên mặt anh. “Học trưởng thật quyết định giải ngũ sao? Thật không trở về nữa?”

“Ừ, đúng là vậy đó.”

“Vậy anh tính sau này làm gì?”

“Còn đang suy nghĩ.” Đây là lời nói thật.

“Nhưng học trưởng, tại sao không thể không rời đi? Anh rất ưu tú, cấp trên cũng muốn giữ anh lại, nửa năm sau anh tùy thời có thể trở lại ——”

“Anh đã quyết định.” Anh cắt đứt cô.

Vương Tử Huyền nhú đôi mày thanh tú, nhẹ giọng thở dài. “Nếu vậy, em không nói nhiều, học trưởng, anh bảo trọng.”

“Anh biết rồi.” Anh mỉm cười. “Em cũng vậy.”

“Không có anh chỉ dạy cho em, không biết em có thể hoàn thành công việc không nữa! !”

“Sẽ có tiền bối khác dạy cho em.”

“Nhưng bọn họ không lợi hại như anh!”

“Có rất nhiều người mạnh hơn anh mà.”

“Học trưởng, anh. . .” Vương Tử Huyền không biết nên nói cái gì, cọc gỗ này, sao lại không nghe ra ý làm nũng trong lời nói của anh? “Tóm lại, nếu như sau này em có vấn đề gì, có thể làm phiền học trưởng nữa không?” Không thể làm gì khác hơn là nói chuyện khác.

“Dĩ nhiên có thể.” Anh rất sáng khoái. “Có vấn đề thì hoan nghênh em tùy thời gọi điện thoại.”

“Có thật không?” Tròng mắt cô sáng lên. “Vậy em không khách khí đó!”

“Ừ.” Chu Tại Vũ đồng ý. “Đi nhé.” Anh khoát khoát tay với học muội, xoay người rời đi, bước chân thật tự nhiên, tim lại đập mạnh và loạn nhịp.

Nên đi đâu đây?

Ra sức vì nước thật là nhiều năm, hôm nay lấy lại tự do, trong khoảng thời gian ngắn, anh không khỏi có chút chần chờ, có chút thần thờ.

Người đi đường rộn ràng, mỗi người đều có phương hướng của họ, kiên định đi đến mục tiêu của mình, mà mục tiêu của anh thì ở đâu?

Anh ngẩng đầu lên, nhìn một biển quảng cáo to lớn trên phố, là một nữ ngôi sao âm nhạc cổ điển gần đây rất được hoan nghênh, bằng vào một cây Violin cùng với dung mạo thanh lệ xuất chúng mà nổi tiếng trong giới văn nghệ.

Trên biển quảng cáo, cô mặc trang phục gothic, viền tơ màu đen lộng lẫy khiến cô như ma nữ điên đảo chúng sinh.

Trên quảng cáo nói rõ, tháng sau ở sảnh âm nhạc quốc gia, ma nữ violin sẽ hợp tấu “Giao hẹn của Faust” với hoàng tử piano Nhật Bản.

Vì thể nghiệm lại những gì đã bỏ lỡ ở nhân gian, Faust đang già đi hồng tiếc bán linh hồn, giao hẹn với quỷ Mephisto, đổi lấy một thân thể trẻ tuổi, tận tình hưởng lạc.

Anh nhớ câu chuyện là như thế.

Vậy cuộc hợp tấu này, sẽ biểu diễn ra dạng âm nhạc gì đây? Anh thật tò mò.

Chu Tại Vũ nhìn chăm chăm biển quảng cáo, hoảng hốt mất hồn.

“Vô cùng hoan nghênh ma nữ violin của chúng ta đi tới hiện trường trực tiếp truyền tiết mục.” Giọng nói thanh thúy như châu của người chủ trì vang trên không trung. “Vanesa, để cho những người nghe chúng tôi hỏi vài câu, được không?”

“Xin chào các bạn nghe nhạc, tôi là Vanesa.” Hạ Hải Âm cười, thanh âm mềm mại đáng yêu xuyên thấu qua microphone truyền đi, động lòng người giống như tiếng đàn của cô.

“Tin tưởng rất nhiều bạn nghe đều biết tháng sau Vanesa sắp cử hành hội diễn tấu với hoàng tử piano Nhật Bản? Đây không phải là lần đầu tiên hai người hợp tác, năm ngoái ở Tokyo, buổi biểu diễn của hai người đã gây ra gió lốc, album chung của cả hai bán rất chạy ở Nhật Bản, những người mê nhạc đều nói hai người kỳ phùng địch thủ, trai tài gái sắc, hôm nay lại bắt tay hợp tác ở chiến trường Đài Bắc, không biết tâm trạng của Vanesa thế nào? Chia sẻ với chúng tôi một chút được không?”

“Uh, về buổi diễn tấu này, trừ thuyết minh mấy bản nhạc cổ điển ra, thì sẽ biểu diễn vài tác phẩm trong album của tôi. . . .”

Hạ Hải Âm cứng cổ nói ở trong tiết mục, nói về buổi diễn tấu, nói về hoàng tử Piano, nói sáng tác tâm đắc, nói cách nhìn của mình đối với sự kết hợp của âm nhạc cổ điển và hiện đại, cũng nói về tạo hình mới của mình, nghe nói trang phục tơ viền đen này của cô, đã tạo ra một luồng sóng trong những người ái mộ.

“Đúng rồi, nghe nói thời gian trước Vanesa đến Đài Truyền Hình quay tiết mục thì vừa lúc gặp gỡ hoạ hoạn, còn bị vây ở hiện trường?” Người chủ trì hỏi vấn đề chính, khiến những người mê nhạc đều nóng lòng muốn nghe.

“Đúng vậy, lần đó thật sự rất nguy hiểm.” Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, Hạ Hải Âm vẫn còn sợ hãi. “Bởi vì cái khung ở phim trường bị ngã xuống, nên tôi bị đụng hôn mê, không thể kịp thời chạy ra khỏi hiện trường, những người khác cũng không chú ý tới tôi còn bị vây ở nơi đó.”

“Sau đó làm sao trốn ra được?”

“Thật ra thì tôi cũng không rõ lắm, nghe nói là có một người đàn ông đã cứu tôi, ẵm tôi ra khỏi tòa nhà.”

“Oa! Vị anh hùng nào cứu mỹ nhân thế? Mọi người nhất định rất tò mò, đúng không?”

“Đừng nói mọi người tò mò, chính tôi cũng rất tò mò. Nhưng rất đáng tiếc, anh ta không để lại tên họ đã đi mất, chờ tôi tỉnh lại ở bệnh viện, đã không thấy bóng dáng anh ta nữa.”

“Thật sự rất đáng tiếc đó!” Người chủ trì cảm thán. “Người đàn ông đó cũng thiệt là, sao lại bỏ qua cơ hội làm quen với Ma Nữ V của chúng ta chứ? Nếu như là uối, ít nhất phải xin chữ ký rồi mới đi chứ.”

Hạ Hải Âm buột miệng cười. “Người ta có ơn cứu mạng với tôi, sao có thể ký cái tên coi như nói cảm ơn chứ?”

“Nếu không thì sao? Chẳng lẽ Vanesa muốn tặng nư hôn? Oa oa ~” người chủ trì cố ý thét chói tai và huyết gió, chế tạo không khí sung sướng.

“Tôi thấy tôi hôn cô trước tốt hơn, cảm ơn cô mời tôi tham gia tiết mục truyền hình.” Hạ Hải Âm rất phối hợp nói giỡn.

Hai cô gái tiếp tục nói giỡn, thời gian tiết mục nhanh chóng hết, Hạ Hải Âm và người chủ trì lại hàn huyên mấy câu rồi đi ra khỏi phòng thu âm.

Phụ tá Tiểu Hương đã chờ cô ngoài cửa, đưa một chai nước suối có nhãn xanh lá lên, cô uống một hớp.

“Chuyện tôi nhờ cô điều tra đã có hồi âm chưa?”

“Dạ, phòng thám tử mới vừa đưa tài liệu tới.” Tiểu Hương đưa một phần tài liệu lên.

Hạ Hải Âm nhận lấy, tùy ý xem mấy tờ, ánh mắt lúc sáng lúc tối. “Tôi trở về rồi xem tiếp.” Cô hồ hững đưa tài liệu lại cho Tiểu Hương, đeo mắt kính lên.

Đúng như cô đoán, vừa rời khỏi đài truyền hình đã thấy một đám người ái mộ nghe tiếng mà đến đang chờ ngoài cửa rồi, thấy cô ra ngoài, cực kì hưng phấn hô to gọi nhỏ, rồi rít giờ máy chụp hình lên, lưu lại bóng hình xinh đẹp của cô.

Cô ưu nhã giơ tay, cười ngọt ngào với những người ái mộ, sau đó được phụ tá và nhân viên đài truyền hình hộ tống, nhanh chóng chui vào xe RV.

Ngồi vào phía sau xe, cô mới tháo kính mát xuống ngó ra ngoài cửa sổ, hơi ngưỡng mặt, để cho mình đắm chìm trong ánh mặt trời tựa như ảo mộng.

Chát!

Bạt tai thanh thúy đánh vào trên mặt Chu Tại Vũ, lại không đánh vào trong lòng anh, tim của anh vẫn thẫn thờ bất động.

“Thằng nhãi này! Quả thật tức chết tao rồi!”

Chu Tồn Phong giận đến dưng râu trợn mắt, lửa giận cháy mạnh trong ngực, nhìn con trai quỳ gối trước mặt, càng nhìn càng cảm thấy anh không có tiền đồ, không nhận được vung gậy dồn sức đánh lên người anh một hồi.

“Tao vốn nghĩ nhất định là nghe lầm, sao mày có thể xin giải ngũ chứ? Không ngờ là thật! Thằng nhãi mày ném đơn từ chức đó, rồi tự nhiên bỏ đi! Không về nhà thương lượng với tao trước, mày cố ý khiến lão tử tức chết phải không? Nói chuyện với mày đó! Nói đi!”

Chu Tại Vũ cắn răng, mặc cho ba mình trút giận lên người mình, gậy quất vào anh, đòn nào cũng nghiêm trọng, để lại nhiều vết thương.

“Cha, đây là cuộc sống của con, cha để con tự mình làm quyết định được không?” Dù tiếp nhận trách phạt nặng nề, thanh âm của anh vẫn duy trì vững vàng trấn định.

“Để ày tự quyết định? Đây chính là quyết định của mày à! Thằng nhãi phản bội tao, cũng phản bội quốc gia!” Chu Tồn Phong giận đến cả người run lên. “Mày cũng biết chân cha mày què rồi, đời này chỉ trông cậy vào mày mà thôi, còn mong đời mày rạng danh tổ tông! Kết quả mày lại. . . . Nghe nói mày bị ghi một lỗi lớn, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Chu Tại Vũ cúi đầu. “Bởi vì con. . . . trong lúc làm nhiệm vụ, vô cố rời đi hiện trường.”

“Cái gì?” Chu Tồn Phong kinh hãi. “Mày nói mày bỏ đi trong phiên trực? Trời ạ! Trời ạ!” Ông sắp điên rồi. “Sao mày có thể làm chuyện vô trách nhiệm vậy? Cha mày dạy mày thế nào? Sao tao lại dạy ra mặt hàng thấp kém này chứ? ! Nếu mẹ mày còn sống, mẹ mày ——”

Nói đến bạn đời đã sớm qua đời, ông đột nhiên nói không được nữa, xanh mặt, khóe mắt rưng rưng. “Đi! Quỳ gối trước bài vị của mẹ mày, nhận sai với bà ấy!”

Chu Tại Vũ hít sâu một cái, đi tới trước bài vị của mẹ, cung kính quỳ xuống.

Trên bàn thờ, có trồng một chậu hoa ngải tiên[1] mà mẹ thích nhất, trong hình, mẹ từ ái cười với anh, nhìn anh, ngực chấn động, trái tim bất động mơ hồ run lên.

Nếu như hỏi anh tại sao, nhiều năm qua để mặc cha lộng quyền an bài mọi chuyện lớn nhỏ của mình, đó cũng là vì mẹ, bởi vì anh thật có lỗi với người phụ nữ muôn vàn khổ cực sinh anh ra này.

Bởi vì khi bà còn sống, không có một ngày nào anh không khiến bà lo lắng, lúc đó anh phản nghịch lại cuồng vọng, không biết đã tăng thêm bao nếp nhăn lên lông mày bà.

“Còn không mau nhận lỗi với mẹ mày? !” Cha lại hung ác đánh một gậy lên lưng Chu Tại Vũ.

Anh cũng không nhúc nhích, nhìn dung nhan của mẹ ở thiên đường phía xe, nhẹ nhàng cười.

“Mẹ, thật xin lỗi, con khiến mẹ thất vọng.”

Anh ở trước mặt mẹ, quỳ một ngày một đêm, cha vẫn chưa hết tức, lạnh lùng ngồi ở một bên, mà anh thì cảm thấy mệt mỏi, thật cảm thấy mệt mỏi vì dù mình làm thế nào cũng không thể khiến cha vui lòng.

“Không cho phép mày giải ngũ! Nửa năm sau ngoan ngoãn trở về cho tao!” Đây là mệnh lệnh của cha.

Anh không muốn tuân theo, nhưng cũng không muốn kịch liệt phản kháng cha, chỉ đành phải yên lặng quỳ, cho đến một chuỗi thanh âm có quy luật đột nhiên vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh, cha ném điện thoại của anh đến cạnh chân anh.

“Nghe điện thoại đi!”

Anh bắt máy. “Chu Tại Vũ. Xin hỏi là ai?”

“Chu tiên sinh, tôi là Tiểu Hương - phụ tá của Hạ Hải Âm.” Bên tai, truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng. “Hạ tiểu thư muốn gặp mặt anh, có được không?”

Anh kinh ngạc.

Hạ Hải Âm, thiên tài đàn violin vang danh quốc tế, ở Đài Loan và Nhật Bản có một đám người mê nhạc của cô, còn thành lập một câu lạc bộ yêu nhạc cho cô trên mạng, bọn họ thân mật gọi cô “Ma Nữ V”.

V là V trong Vanesa, mà V cũng là V trong Violin.

Cô không chỉ có trình diễn, còn tự động sang tác, tác phẩm dung hợp nguyên tố cổ điển và hiện đại, vừa dịu dàng lại cuồng dã, phong cách khác biệt, mỗi album đều bán chạy.

Không chỉ có tài hoa xuất chúng, dung mạo và vóc người của cô cũng khiến cô trở thành ngôi sao chói mắt trên đài. Cô đã quay nhiều quảng cáo, mấy tháng trước thậm chí còn diễn vai một cô gái hiền lành ngây thơ trong phim thần tượng, trước khi chết đã hiến trái tim của mình cho chàng trai mình yêu nhất, khiến người xem rơi lệ.

Nói cô là kỳ tích trong giới văn nghệ Đài Loan, tuyệt không quá.

Một cô gái tỏa sáng rực rỡ như thế, lại nói muốn gặp mặt anh?

Chiều hôm sau, Chu Tại Vũ tuân thủ thời gian hẹn, đi tới nhà trọ hào hoa của Hạ Hải Âm, nghênh đón anh là phụ tá của cô, Tiểu Hương.

Tiểu Hương có khuôn mặt nhỏ nhắn, châu tròn ngọc sáng, nụ cười trên mặt rất đơn giản tinh khiết, thậm chí mang theo vài phần ngốc nghếch, xem ra rất không giống những người mạnh vì gạo bạo vì tiền trong giới văn nghệ theo ấn tượng của Chu Tại Vũ.

“Mời Chu tiên sinh vào.” Tiểu Hương dẫn anh vào phòng khách, mời anh ngồi trên chiếc ghế sa lon màu trắng cao quý, bưng một ly trà ô long thượng hạng đông lạnh tới. “Vanesa vừa trở về, đang thay quần áo, sẽ ra tới ngay.”

“Không sao, không vội.” Chu Tại Vũ nâng chung trà lên, thông thả ung dung uống.

Tiểu Hương bàn giao toàn bộ rồi, liền nói mình có phần chuyện phải làm, bỏ anh ngồi trong phòng một mình để chờ cô gái dù nghĩ thế nào cũng không nên liên lạc với anh.

Một chuỗi cung âm vụn vặt từ xa đến gần, anh đặt ly trà xuống, đôi tay khẽ run.

“Là Chu tiên sinh à?” Giọng nói rất lạnh lẽo.

Chu Tại Vũ quay đầu, mặc cho bóng hình xinh đẹp uyển chuyển của Hạ Hải Âm phóng tưng lọt vào trong mắt, chiếm lĩnh mỗi một tắc không gian trong tầm mắt anh, không chừa chút đường sống.

Cô còn đẹp hơn trên biển quảng cáo và trên TV, vẻ đẹp này, chiếu vào mặt anh rất sống động, cơ hồ làm anh không cách nào nhìn gần.

Cô mặc một bộ áo đầm phiêu dật màu son, cuốn qua như ngọn lửa, ngồi xuống trên ghế sa lon đối diện anh, chân dài hấp dẫn yếu điệu bất chước, tư thái ưu nhã giống như nữ vương.

“Biết tôi là ai không?” Cô nhàn nhạt hỏi, giọng điệu lúc hỏi cũng cao ngạo giống như nữ vương.

Anh im lặng không nói.

“Chưa từng thấy tôi trong TV sao? Xem ra tôi còn chưa đủ nổi tiếng.” Cô bĩu bĩu môi, mơ hồ chứa đựng tự giễu.

Lòng anh run lên, nhìn thẳng gương mặt sáng rỡ của cô. “Hạ. . . . Hạ Âm tiểu thư.”

Cô thản nhiên cười. Nụ cười này lại không tràn ra trên mặt cô, dung nhan của cô vẫn giống một đóa hoa tuyết liên.

“Biết hôm nay tôi hẹn gặp anh làm gì không?” Cô hỏi.

Anh lắc đầu.

Cô lại cười một tiếng, mở ra một phần tài liệu trên tay, lạnh lạnh tuyên đọc từng chữ. “Chu Tại Vũ, ba mươi mốt tuổi, tốt nghiệp hạng nhất trường học Chính Chiến (chính trị tác chiến) kỳ thứ XX, thông qua cuộc thi tuyển nhân viên đặc cần, được phân công tới trung tâm đặc cần của cục Quốc An nhậm chức, thành tích huấn luyện cũng là hạng nhất, trừ tham dự các hoạt động chống khủng bố ra, cũng từng đảm nhiệm làm bảo vệ cho Tổng thống hiện tại. . . .”

Cô đã điều tra những việc anh trải qua rất rõ ràng!

Chu Tại Vũ yên lặng nghe cô đọc. Thanh âm của cô thật là dễ nghe, dù dùng giọng điệu lạnh nhạt này để nói chuyện, vẫn dễ nghe giống như âm nhạc.

Anh nghĩ, anh vĩnh viễn không thể quên được thanh âm như vậy.

Ký ức bỗng dưng vọt tới như nước thủy triều, anh thấy một thiếu nữ xinh đẹp đứng ở trước mặt anh, gương mặt bởi vì tức giận mà nung đỏ, trông mắt lại đong đầy nước mắt, quật cường nói với anh ——

Anh phải nhớ, đây là lựa chọn của anh.

Lần sau gặp mặt, mặc kệ tôi đổi thành tên gì, xinh đẹp hơn cỡ nào, cũng không được nhận lại tôi. Không cho phép gọi tôi, tôi cũng sẽ làm bộ như không biết.

Hiểu không?

Qua hôm nay, chúng ta chính là người xa lạ!

“. . . . Chu tiên sinh, anh có nghe tôi nói không?” Giọng nói như âm nhạc thức tỉnh suy nghĩ mê ly của anh.

Anh yên lặng đưa mắt nhìn qua “Người xa lạ”. “Nghe, Hạ tiểu thư tựa hồ rõ ràng quá khứ của tôi như lòng bàn tay.”

Hạ Hạ Âm đột nhiên nhăn đôi mày thanh tú một cái, tựa hồ không hài lòng với phản ứng của anh, để tài liệu qua một bên. “Chỉ điều tra theo lệ mà thôi.”

“Không biết tại sao Hạ tiểu thư muốn điều tra tôi ấy?” Anh lễ phép hỏi.

“Tôi phải biết rõ chân tướng của những người bên cạnh tôi.” Cô cười như không cười. “Nếu không người quản lý của tôi cũng sẽ không yên tâm.”

Người bên cạnh cô? Anh không hiểu. “Tôi không hiểu rõ ý của Hạ tiểu thư.”

Cô không trả lời, chỉ chỉ một cái hộp giấy trên khay trà. “Việc này, xin Chu tiên sinh mở ra xem.”

Anh theo lời mở nắp hộp ra, bên trong chứa một bức thư, anh mở phong thư ra, chữ viết đều là cùng một người viết, nhưng nơi gửi và dấu bưu kiện lại đến từ nhiều nơi khác nhau.

“Muốn tôi xem nội dung sao?” Anh hỏi.

“Ừ.”

Vì vậy anh tiện tay mở một phong thư trong đó ra xem. Mấy tờ giấy viết thư, tràn đầy tình yêu say đắm, xem ra là xuất từ bút tích của một người ái mộ cuồng nhiệt.

“Đây là thư của fan sao?”

“Lúc đầu tôi cũng nghĩ thế.”

Cho nên có vấn đề sao?

Chu Tại Vũ chuyển ý nghĩ, tiếp tục mở thư ra, nội dung bức thư càng viết càng dài, còn thêm dō một số thứ khác, có vài thứ cắt từ báo, hình ảnh, cùng với một số quà tặng nhỏ làm bằng tay.

Khi anh nhìn thấy một xấp hình thì chân mày từ từ nhú chặt.

Nhân vật chính trong hình đương nhiên là Hạ Hải Âm, cô lên tiết mục, cô đi lại ở đầu đường, cô mỉm cười phất tay với người ái mộ, còn có mấy tấm về cuộc sống riêng của cô —— cô đứng ở phía trước cửa sổ chuyên chú kéo violin, cô mặc áo choàng tằm màu trắng, ngồi ở trên ghế sa lon tán gẫu với Tiểu Hương, cô đưa tay tháo kẹp tóc xuống, một mái tóc đen nhánh như thất trút xuống, cô điểm nhẹ môi anh đào, giống như lâm vào trầm tư. . . .

Anh bỗng chốc siết chặt hình. “Những hình này chụp lúc nào?”

“Tôi không biết.” Cô nhìn thẳng anh. “Nhưng tôi xác định người này chụp tôi, hơn nữa còn ở căn nhà này.”

“Hắn ta rình cô.” Anh trần thuật kết luận, gần như cắn răng nghiến lợi.

Cô gật đầu. “Nghe nói loại hành vi này gọi là Stalker.”

“Cô có mời cảnh sát điều tra xem trong nhà có bị gắn camera thu nhỏ không?”

“Không có. Không có máy chụp hình, cũng không có máy nghe lén.”

“Như vậy có lẽ hắn ta dùng ống kính dài để rình.” Chu Tại Vũ đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, vén rèm cửa sổ mỏng lên, đối diện là vài tòa nhà trọ. Tên quay lén rất có thể ở trong một căn hộ trong đó. Anh quay đầu lại nhìn Hạ Hải Âm. “Cô cần tôi giúp tìm ra Stalker đó sao?”

Cô mỉm cười. “Nếu như có thể tìm ra đương nhiên tốt, nhưng tôi cần một người bảo vệ hơn.”

“Cái gì?” Anh sững sốt.

“Anh nghe, tôi cũng cần một người bảo vệ.” Mặt mày cô bất động, vẫn dùng tư thế dù bạn vẫn ung dung như nữ vương ngồi trên ghế sa lon. “Chu tiên sinh là nhân viên đặc cần, kỷ lục tốt, rất chuyên nghiệp cũng rất được khen ngợi, căn cứ điều tra, anh không chỉ có kỹ thuật bắn súng chính xác, mà thuật bắt người cũng rất giỏi.”

“Hạ tiểu thư có ý thuê tôi làm người bảo vệ cô?”

“Không tệ. Có lẽ anh đã biết, tôi rất được hoan nghênh ở Đài Loan, ra vào đều có người ái mộ truy đuổi. Nghe nói anh bị xử đình chức nửa năm, vừa đúng, cuối năm nay tôi có chuyến diễn xuất vòng quanh châu Âu, tôi dự tính dừng lại ở Đài Loan nửa năm, nửa năm này, tôi muốn anh đảm nhiệm người bảo vệ cho tôi, một tắc cũng không rời.”

Cô điên rồi sao? Muốn anh và cô một tắc cũng không rời?

Trong đôi mắt trầm xuống của Chu Tại Vũ có nhiều tâm tình dao động, bình tĩnh nhìn cô gái trước mặt. “Tôi không đảm nhiệm làm bảo vệ tư nhân.”

“Anh chỉ bảo vệ nhân vật quan trọng, là ý này sao?” Cô cười lạnh, giọng điệu hơi bén nhọn. “Cho nên tôi không đủ quan trọng?”

“Tôi không phải ý này.” Anh giải thích. “Hạ tiểu thư đương nhiên. . . Rất quan trọng. . . ở trong mắt và trong lòng của rất nhiều người ái mộ. Nhưng tôi chưa từng nghĩ đến việc làm bảo vệ riêng, nếu như Hạ tiểu thư cần, tôi có thể giới thiệu bạn ——”

“Tôi chỉ muốn anh!” Cô cắt đứt anh.

Anh ngơ ngẩn, yên lặng nhìn cô.

Cô vẫn cười, nhàn nhạt, nụ cười trong veo, nếu như anh quen không cười, như vậy cô nhất định rất quen cười, anh có thể tưởng tượng nụ cười biến hóa phong phú trên mặt cô, có lẽ còn có đánh số.

Hiện tại, cô dùng nụ cười số mấy đối mặt với anh?

“Nghe, Chu Tại Vũ tiên sinh.” Cô nhẹ nhàng đứng dậy, đi tới trước mặt anh, giằng co với anh, mặc dù rõ ràng thấp hơn anh một cái đầu, nhưng khí thế ngạo mạn không thua anh. “Nếu một mình tôi đi ở phố lớn ngõ nhỏ, tùy tiện tên biến thái nào lấy tôi làm đối tượng theo dõi; nếu không có anh, giúp tôi không bị kẻ nào tổn thương —— vậy sẽ ra sao?”

Anh có thể nói thế nào?

Chu Tại Vũ khở sở nhíu lại lông mày. “Cần gì. . . . Nhất định phải là tôi?”

“Bởi vì tôi là Hạ Hải Âm.” Cô nói từng chữ từng câu. “Tôi chỉ muốn tốt nhất, anh từ trước đến bây giờ, các hạng biểu hiện đều là thứ nhất, tôi tin tưởng sự chuyên nghiệp của anh.”

Cô tin tưởng anh?

Anh ngơ ngẩn. “Nhân viên điều tra của cô không có nói cho cô biết tôi bị đình chức là do chịu phạt sao? Kỷ lục của tôi không hề hoàn mỹ như cô nghĩ.”

Cô đưa mắt nhìn anh, đôi mắt tựa hồ khê nổi lên gợn sóng. “Tại sao bị ghi lỗi?”

“Cô không điều tra được sao?” Anh không đáp hồi ngược lại.

“Tôi chỉ biết anh tự tiện rời khỏi cương vị trong phiên trực. Tại sao?” Tầm mắt của cô kiên trì khóa chặt anh, làm như muốn nhìn ra đầu mối từ trong mắt của anh.

Có một chốc, anh thật muốn quay đầu ra.

“Cô không cần phải biết tại sao, tóm lại có chuyện.” Thần sắc anh không thay đổi, gần như hờ hững. “Cho nên tôi cũng không đáng cho cô tin tưởng.”

Ánh mắt cô lạnh lẽo, nụ cười đồng thời biến mất khỏi gương mặt. “Tôi tin anh hay không, không phải do anh quyết định, là do tôi quyết định.”

“Hải Âm.”

Cô run lên, quét một ánh mắt như điện về phía anh.

Anh đang làm cái gì? Lại gọi thẳng tên cô?

Chu Tại Vũ ảo não bấm bấm đầu ngón tay. “Hạ tiểu thư.” Anh sửa chữa tiếng gọi. “Tôi ——”

“Tôi cho anh ba ngày để suy nghĩ.” Cô cắt đứt anh lần nữa, cũng không biết là gấp gáp, hay không muốn nghe anh cự tuyệt. “Tính nhẫn nại của tôi không nhiều lắm, chỉ có thể đợi anh ba ngày.”

Ba ngày, đủ dài rồi, nhưng cũng rất ngắn.

Dường như muốn anh quyết định ở trong vòng ba ngày, là có phải nên dính dáng với cô gái này hay không? Cô gái này là người đã tạo nên gợn sóng trong hồ nước xuân trong đời anh.

Chu Tại Vũ cảm thấy tim mình đập rộn lên rồi, nhiều năm qua được nghề nghiệp huấn luyện, mặc dù gặp phải tình huống khẩn cấp nguy hiểm hơn, trái tim của anh cũng chưa từng đập sai nhịp, nhưng bây giờ, tim của anh rối loạn.

Hạ Hải Âm yên lặng nhìn anh mấy giây, sau đó xoay mặt. “Anh đi đi.”

Anh gật đầu, lúc đi nhẹ nhàng linh hoạt như báo, im hơi lặng tiếng.

“Chu Tại Vũ!” Cô bỗng dừng cất giọng kêu, giọng nói bao hàm sự khẩn cấp kỳ dị nào đó.

Anh quay đầu lại.

Cô nhìn anh, xa xa nhìn nhau với anh, quá xa, anh nhìn về mặt mê mang của cô, chỉ cảm thấy cô giống như muốn nói cái gì, rồi lại chần chờ nuốt vào.

Cuối cùng, cô rút cuộc nhẹ nhàng nói ra một câu ——

“Lúc rời đi nhớ đóng cửa lại.”

2. Chương 2

Bảy năm trước.

Một mùa hè cực nóng, mặt trời tùy ý thiêu đốt giống như muốn diệt hết sự sống, nhưng lá vẫn rất xanh, hoa vẫn nở rất rực rỡ, lòng người phấp phồng.

Năm ấy, Chu Tại Vũ hai mươi bốn tuổi, mới vừa vào trung tâm đặc cần không bao lâu, nhiệm vụ thứ nhất chính là đảm nhiệm bảo vệ cho người được đề cử làm tổng thống - Ngô Bình Chí ở đảng không cầm quyền.

Một năm trước khi tổng tuyển cử, hoạt động tranh cử đã triển khai náo nhiệt, người được đề cử lên núi xuống thôn, đi khắp toàn bộ Đài Loan, Chu Tại Vũ cũng chạy ngược chạy xuôi theo.

Lần đầu đi làm, anh rất nghiêm túc, cũng hơi khẩn trương, cẩn thận quan sát từng li từng tí nhất cử nhất động của học trưởng, giữ vững tinh thần, ánh mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám hướng.

Anh thông minh chăm chỉ, chỉ cần học hỏi chút liền nắm giữ bí quyết, chưa tới hai tháng, anh chẳng những quen thuộc quá trình làm bảo vệ, có gió thổi cỏ lay gì, anh cũng thường là người đầu tiên chú ý.

Cấp trên khen ngợi anh, Ngô Bình Chí coi trọng anh, lúc ấy anh còn trẻ cũng không nhịn được mà hăng hái hơn.

Cho đến khi gặp cô.

Hạ Hải Âm, cháu bên ngoại của phu nhân Ngô Bình Chí, cô 18 tuổi, đang học ở học viện âm nhạc, nhân dịp hè trở về Đài Loan nghỉ phép, bởi vì cha mẹ đều ở nước ngoài, dì và chị họ liền mời cô tới nhà ở.

Cô và chị họ Ngô Nghi Quân có tình cảm rất tốt, hai chị em thường hi hi ha ha, tiếng cười truyền khắp cả phòng.

Thật ồn ào!

Kể từ sau khi vào trường lính, Chu Tại Vũ liền rất ít tiếp xúc với loài động vật “con gái” này, cũng rất không quen giọng nói riu rít và tiếng cười khoa trương của họ, anh lén lút cho là quả thật không có gì khác với tạp âm ô nhiễm.

Đối với Hạ Hải Âm, ấn tượng của anh cũng không tốt. Cô bé này không hiền hoà dễ thân như chị họ cô, sáng sủa chào hỏi tất cả mọi người, có lẽ là ý mình xinh đẹp và có tài âm nhạc, nên cô có hơi kiêu ngạo, tính khí hơi khó chịu, ăn mặc cũng học mấy cô gái ngoại quốc, thật lớn mật.

Đối với mấy bảo vệ khác, trong nhà có thêm một mỹ nữ yếu điệu ngược lại rất dưỡng mắt, giống như ăn kem, toàn thân mát mẻ.

Chu Tại Vũ từng tình cờ nghe hai học trưởng lén lút đánh cuộc, xem ai có biện pháp khiến mỹ nữ ngọt ngào cười một tiếng, kết quả là cô không để ý ai cả, xem thường cả hai người.

Thật là một cô gái kiêu ngạo!

Đối với cô, Chu Tại Vũ kính trọng nhưng không dám gần gũi, cô lại cố tình chủ động tới trêu chọc anh.

Hôm đó, người được đề cử Tổng Thống nghỉ ngơi ở nhà, các người hầu từ trên xuống dưới đều chuẩn bị một bữa tiệc xã giao vào buổi tối, mà sau khi các bảo vệ xác nhận bốn phía đều an toàn, thì tự đứng nghiêm.

“Này!”

Anh đang kiểm tra sân trước thì một giọng nói thanh thúy vang lên phía sau, anh nhú nhú mày.

“Này! Tôi đang gọi anh.” Giọng nói nhỏ nhẹ lại nâng lên.

Anh xoay người qua, đối mặt thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. “Có chuyện gì sao?”

“Anh, theo tôi đi mua đồ.” Giọng điệu ra lệnh.

Cô cho rằng cô là ai?

Chu Tại Vũ hí hí mắt. “Xin lỗi, việc này không thuộc phạm vi làm việc của tôi.”

Cô nháy mắt mấy cái. “Tổ trưởng của anh nói anh rảnh rồi, có thể lái xe chở tôi.”

“Công việc của tôi không phải làm tài xế cho đại tiểu thư.” Giọng nói của anh nguội lạnh. “Tôi phụ trách bảo vệ an toàn cho người được đề cử Tổng Thống.”

“Tôi là cháu của dưỡng, các anh không cần bảo vệ người nhà ông ấy sao?”

“Quốc gia không có quy định người thân của người được đề cử cũng có thể có bảo vệ.”

“Cho nên ý của anh là không chở tôi ra ngoài sao? Vậy nếu như tôi xảy ra chuyện gì, anh có phụ trách không?”

“Tôi đã nói rồi, đối tượng tôi bảo vệ là người được đề cử làm tổng thống của quốc gia này.”

Nói cách khác, không phải cô.

“Anh!” Hạ Hải Âm giận, đôi mắt sáng như ánh lửa, còn nóng rực hơn ánh mặt trời mùa hè.

Anh đứng yên tại chỗ, lạnh nhạt nhìn cô đang ảo não, một giọt mồ hôi cũng không chảy.

“Tại Vũ, làm phiền cậu đi một chuyến với Hải Âm của chúng tôi đi!” Sau đó người được đề cử Tổng Thống tự mình ra mặt thuyết phục anh. “Con bé ra nước ngoài du học từ nhỏ, không quen đường ở Đài Loan lắm, ra ngoài một mình tôi thật sự không yên lòng, có cậu bảo vệ, tôi yên tâm hơn.”

Cấp trên có lệnh, anh không thể từ chối, buồn buồn lái một chiếc xe Benz ra.

Cô thì hả hê rồi, ngồi ở ghế sau, ngẩng đầu mỉm cười. “Tôi đã bảo dì dưỡng thương tôi nhất, anh chộc tôi không vui làm chi hả?”

Anh cắn răng, nhìn chằm chằm cô qua kính chiếu hậu, cô phát hiện, càng cười ngọt ngào hơn.

Dọc theo con đường này, đại tiểu thư cô giống như công chúa đi tuần, mọi chuyện đều bắt anh cúc cung tận tụy, cửa muốn anh mở ra, đồ cũng muốn anh xách, cô thuận miệng nói tên tiệm, anh phải xem bản đồ tìm đường, hoàn toàn xem anh như tôi tớ sai bảo.

Vì không đắc tội cấp trên, anh hết sức im hơi lặng tiếng, cô lại càng thêm ngông cuồng, thỉnh thoảng cố ý chửi anh, thừa dịp anh không để ý liền chơi mất tích, hại anh cho rằng cô lạc đường, xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ tìm người.

Kết quả tìm được cô thì cô đang không lo lắng thử y phục, đội tóc giả chơi đùa trong một cửa hàng bán quần áo.

Anh sắp tức nổ. “Hạ Hải Âm, cô đừng náo loạn!”

Cô làm bộ không có chú ý tới cơn giận của anh, còn ồm ồm làm dáng với anh. “Tôi đội cái này có đẹp không?”

Đó là bộ tóc giả quần nhuộm highlight màu vàng kim, cô đội lên đầu, khuôn mặt cô có vẻ hết sức tinh xảo khéo léo, như búp bê nước ngoài.

Anh gạt tóc giả ra. “Xấu hổ chết mất! Trở về với tôi!” Không nói lời gì kéo tay của cô.

“Xấu xí? Anh nói tôi xấu xí?” Cô không thể tưởng tượng nổi mở to mắt, tự ái của thiếu nữ bị thương, không muốn nghe lời anh nói, dùng sức muốn hất anh ra.

Cô càng giãy giụa, anh càng nắm chặt tay cô, cô quá tức giận, miệng mạnh mẽ cắn.

“Này! Cô ——” anh thấy cổ tay bị đau, nhìn qua lại thấy dấu răng của cô. “Con nhỏ này! Sao lại không thể nói lý thế?”

“Tôi không thể nói lý thì sao?” Cô làm ngoáo ộp với anh, xoay người bỏ chạy.

Một chạy, một đuổi theo, hai người đều không phát hiện bọn họ thành một bức phong cảnh hoạt bát trong mắt người đi đường, rất thích hợp mùa hè này.

Dù sao anh cũng là đàn ông, kinh nghiệm truy tìm tung tích phong phú, rất nhanh đã bắt được cô gái bướng bỉnh, cô chạy không kịp, bị người đi đường đẩy một cái, mất cá chân liền trật.

“A, thật là đau. . . .” Cô nhẹ giọng hô.

“Xem đi, đã bảo cô đừng giỡn.” Anh tức giận trợn trắng mắt, không chút đồng tình.

Cô hậm hực trừng mắt nhìn anh.

Anh ngồi xổm người xuống, ngó thương thế ở khớp xương mắt cá chân của cô, kiểm tra xem sao.

“Thật là đau!” Cô kêu lên. “Anh cố ý sao?”

Nhìn có vẻ thật bị trật rồi. Anh không để ý sự tức giận của cô, bế cô lên.

“Này!” Cô kinh sợ. “Anh làm cái gì?”

“Còn có thể làm cái gì? Ầm cô lên xe.” Anh thoải mái ôm cô, giống như ôm một túi bông mềm nhũn, sau đó rất không dè dặt ném cô vào buồng xe. “Chờ ở đây, không cho phép nhúc nhích!”

Tâm thần cô hơi không tập trung, còn chưa có phục hồi tinh thần lại từ trong sự khiếp sợ vì lần đầu tiên trong đời được khác phái ầm kiêu công chúa ngoài đường phố, anh đi mua về một bọc đá vụn, dùng khăn tay bọc mấy cục, cởi giày xăng-đan của cô xuống, dè túi chườm đá lạnh lên mắt cá chân của cô.

“Tiêu sưng trước, lát nữa trở về lại bôi thuốc.” Anh vừa giải thích, vừa dùng hai ngón tay xảo diệu dùng sức xoa bóp.

Cô nhẹ nhàng run rẩy, bén nhảy cảm nhận được ngón tay của anh để lại nhiệt độ trên da thịt ở mắt cá chân của cô, khi nhìn anh thì mới giật mình cảm thấy sống mũi anh rất thẳng, thật mê người, giống như pho tượng mỹ nam Hy Lạp cổ đại.

“Tốt lắm, tôi tự làm.” Cô vội vã thu hồi mũi chân trắng nõn, gương mặt nổi lên hai đóa kiều diễm đỏ ửng.

Cô đang xấu hổ sao? Cô gái chuyên vênh mặt hất hàm sai khiến này cũng sẽ xấu hổ?

Chu Tại Vũ ngẩn người, bỗng nhiên cảm thấy không khí lướt qua một cảm giác khác thường, ngón tay mới vừa mơn trớn mắt cá chân thiếu nữ cũng nóng, anh rét, vội vàng định thần lại.

“Hôm nay mưa đủ rồi chứ? Tôi đưa cô về nhé?”

“Ừ.”

Từ đó về sau, thanh niên và thiếu nữ liền để ý lẫn nhau.

Bọn họ thường xuyên theo dõi đối phương, tầm mắt lơ đãng giao nhau thì sẽ gặp cố làm như không có việc gì dời đi chỗ khác, sau đó ở lúc đối phương không để ý, lại trở về trên người đối phương.

Ở trong mắt cô, anh là chàng trai rất hay bướng bỉnh tức giận.

Trong mắt anh, cô lại là cô gái rất bốc đồng.

Cô cảm thấy mình ghét anh, anh cũng cho là mình không thích cô, bọn họ đều chưa từng lường trước tình yêu sẽ im ắng phủ xuống.

Nhưng tình yêu muốn tới, thì bất kỳ cánh cửa khép chặt nào cũng không ngăn nổi.

Mùa hè đó, liên tục nóng chừng mấy ngày, nóng đến lòng người cũng nôn nóng, sau đó trời cao giống như uống lộn thuốc, sau một buổi trưa nóng bức, thì không hề báo trước hã xuống một cơn mưa, làm phương xa vang lên tiếng sấm.

Mưa thật tuyệt!

Hạ Hải Âm thích trời mưa, thích các loại thanh âm trong mưa, mưa gõ cửa sổ, gõ lá rụng, leng keng leng keng, giống như một bài hòa âm tự nhiên.

Cô lao ra ngoài phòng, đi tới bể bơi trong sân sau, nhắm mắt lại, lắng nghe mưa vang và tiếng sấm, phổ lên những nốt nhạc phi hợp trong lòng.

Khi Chu Tại Vũ từ cửa sổ nhìn ra ngoài thì cô đang khiêu vũ, nhảy điệu nhảy clack của người Di-Gant, tiết tấu phối hợp tiếng mưa.

Cô gái này điên rồi sao?

Anh nhìn chăm chăm bóng dáng nhảy múa trong mưa của cô, phản ứng đầu tiên chính là muốn kéo cô về phòng, tránh cho cô làm hư thân thể.

Nhưng chỉ chớp lát, anh liền thay đổi ý nghĩ, kỹ thuật nhảy của cô quá thành thực, quá tự nhiên, quá thoải mái vui vẻ, cô thật thích hợp nhảy trong mưa, giống như đây là chuyện cô nên làm từ lúc sinh ra.

Cô khiêu vũ ở trong mưa, cũng khiêu vũ trong lòng anh, mũi chân lơ đãng giẫm, làm nguội lạnh trái tim của anh từng chút, anh động lòng rồi, mềm mại rồi, một khắc kia, anh cảm thấy mình không có nhịp tim, không nghe được tiếng tim đập của mình.

Mà cô còn ngại ít, buổi tối vài ngày sau, cô lại biểu diễn một bài violin ở trong bữa tiệc tranh cử, đó là bài cô tự sáng tác —.

Mưa, kịch liệt rơi xuống, lần đầu anh thấy được tài năng của cô. Không trách được toàn cả gia tộc đều yêu thương cô, cô thật sự là một công chúa, là tinh linh âm nhạc đầu độc lòng người.

Cô gái như thế rất đáng được yêu, đáng tiếc, anh không thể đến gần cô —

Anh khắc chế mình không thể đến gần cô, cô lại khờ dại muốn đến gần anh.

Hôm đó, Hạ Hải Âm từ sáng sớm đã vào phòng bếp, bám lấy người di luôn luôn thương cô, đòi học nấu ăn.

“Sao chột muốn học nấu ăn?” Dì cười nhìn cô. “Đôi tay của cháu dùng để chơi đàn, ngộ nhờ lúc xuống bếp, không cẩn thận bị thương thì sao?”

“Không sao, cháu bảo đảm sẽ rất cẩn thận tận tâm.”

“Không được, cắt trúng tay thì sao?”

“Bộ cháu ngốc vậy sao?” Hạ Hải Âm không phục chu mỏ. “Cả một con dao cũng không cầm vững?”

Dì chê cười. “Lần đầu tiên Nghi Quân xuống bếp, đã cắt trúng đầu ngón tay.”

“Thật?” tròn mắt Hạ Hải Âm lóe sáng. “Chị họ thật kém cỏi đó!”

“Cười người ta kém cỏi, lát nữa cháu mà kém hơn người ta thì nguy rồi!” Dì điểm lên trán cô.

“Nói vậy gì muốn dạy cháu à?” Hạ Hải Âm mừng rỡ, kéo tay dì lắc qua lắc lại, như đứa bé khờ dại. “Cám ơn dì, cháu yêu dì nhất đó!”

“Cháu đó, lúc làm nũng thì ai cũng yêu, nhưng lúc tức giận thì ai cũng mặc kệ.” Dì cười mắng, lời tuy như thế, nhưng vẫn không có cách nào với cô cháu gái dí dỏm đáng yêu này. “Muốn học nấu món gì? Hay là dì bắt đầu dạy từ món cơ bản nhất?”

“Cháu muốn học mấy món này.” Hạ Hải Âm đưa thực đơn ra.

“Hừm, còn có thức ăn chỉ định?” Dì xem thực đơn. “Mấy món cháu chọn đều không đơn giản, rất phí sức.”

“Không sao, cháu rất thông minh, nhất định không làm khó được cháu.” Hạ Hải Âm rất có lòng tin đối với mình. “Lần thứ nhất học không được, lần thứ hai cũng sẽ tốt.”

“Kiên trì như vậy?” Dì nhủ mày. “Dì thấy, có phải Hải Âm nhà chúng ta đã thích bạn trai nào ở trường học rồi không, cho nên muốn học nấu thức ăn cho người ta?”

Hạ Hải Âm nghe vậy, gương mặt chợt hồng. “Nào có? Những nam sinh trong trường của cháu đều ngu ngốc, cháu làm sao thích bọn họ chứ?” Cô kiên quyết phủ nhận. “Cháu chỉ nghĩ. . . . Dù sao nhàn rồi không có gì làm, thử một chút xem sao.”

“Nhàn rồi mà nhàn chán? Thử xem một chút?”

“Dì đừng kể khổ nữa, mau dạy là được.”

“Biết, đứa nhỏ này đứng vội mà.”

Dì không cưỡng được cô, chỉ đành phải lấy tài liệu từ trong tủ lạnh ra, dạy cô từ rửa rau cắt rau, đến khi cô có thể miễn cưỡng làm ra hai món ăn hợp cách, đã là ban đêm.

Đêm khuya, cô chuồn êm vào phòng bếp, lấy cái hộp mình đã giấu sẵn ra, đun nóng bằng lò vi ba rồi, bỏ vào túi giấu đi, rồi tới gõ cửa phòng Chu Tại Vũ.

Hôm nay không phải phiên anh trực đêm, qua mười giờ, anh liền đi ngủ, nghe tiếng gõ cửa, lập tức cảnh tỉnh, ra mở cửa, không ngờ đập vào mắt lại là dung nhan thiếu nữ mềm mại đáng yêu.

“Chu Tại Vũ, ăn khuya.” Cô cười nói.

“Ăn khuya?” Anh ngẩn người. “Tôi không đói bụng.”

“Nhưng tôi đói bụng!” Cô nũng nịu liếc anh một cái, kéo ống tay áo anh. “Tóm lại đi theo tôi.”

Anh không giải thích được, chỉ đành phải lặng lẽ đi theo cô lên nóc nhà. Nóc nhà có một sân giữa, đặt bàn ăn cơm dã ngoại, cô ngồi xuống bên cạnh bàn, mở túi ra, lấy hai hộp đồ ăn ra, và một bình trà Ô Long nữa.

“Ăn đi!” Cô đưa đôi đũa tới cho anh.

Anh kinh ngạc nhìn rồi ngồi xuống, không hiểu cô bày ra mấy thứ này là có ý gì.

Cô cũng không giải thích, chống cùi chỏ trên bàn ăn, nâng má phấn màu hồng, trông mắt sáng trong suốt nhìn thẳng anh. “Mau chóng ăn đi, rồi nói tôi biết có ngon không?”

Anh bị cô nhìn đến nóng người, vội vàng gấp một viên thịt cá, món ăn này anh vô cùng thích.

Anh nếm thử một miếng, nuốt xuống.

“Như thế nào?” Cô chờ đợi hỏi.

Không có như thế nào.

“Ăn không ngon?” Ánh mắt cô ảm đạm.

“Cũng được.” Anh từ nhận thức bình luận đúng trọng tâm.

Cô trừng anh, môi anh đào chu lên, dưới ánh trăng lóng lánh oánh nhuận sáng bóng.

Lòng anh lại động, bỗng chốc linh ngộ. “Những món ăn này là cô làm?”

“Bây giờ mới biết!” Cô tức giận, xoay mặt, nhẹ nhàng mắng một tiếng. “Ngu ngốc!”

Anh ngơ ngẩn, đôi mắt dung nhan tựa như thẹn thùng tựa như giận của thiếu nữ, dù chậm lụt thể nào cũng nhìn ra được cô có cảm tình đối với mình, nếu không cũng sẽ không đặc biệt làm món ăn anh thích ăn cho anh ăn.

“Xem!” Cô đưa ngón tay cái của tay phải lên trước mặt anh. “Tay của tôi còn bị phỏng, đã nổi lên vết nước phỏng rồi, là nước phỏng đó, oánh biết không?”

Anh nhìn ngón tay dán băng OK, lòng căng thẳng, strong lòng thoáng chốc tràn đầy dịu dàng. “Không sao chứ? Cô như vậy sao có thể kéo violin?”

“Thật may là không bị thương tay trái, tay trái phải khảy dây cung, sẽ đau hơn.” Cô le lưỡi với anh, bộ dáng yêu kiều hết sức chọc người trù mền.

Thần trí anh choáng váng, nhiệt huyết xông não, phí rất nhiều sức mới khiến mình tỉnh táo lại.

Không thể, cô là cháu gái của đối tượng anh phải bảo vệ, về công về tư, giữa bọn họ đều không nên dính dấp tình cảm, hơn nữa cô mới. . . . Mười tám tuổi.

“Sao anh không nói gì cả? Món ăn tôi làm rất dở sao?”

Không khó ăn, chỉ là. . . . Tư vị quá phức tạp.

Anh vùi đầu, ăn như hổ đói, không dám nhai từ từ, dù sao anh lớn hơn cô sáu tuổi, hiểu được cách kháng cự tình yêu hơn cô.

“Ăn xong rồi, đi thôi.” Anh đứng lên.

Cô không dám tin tưởng tròng anh. Cứ như vậy?

Anh trốn tránh ánh mắt thất vọng của cô. “Quá muộn, cô nên trở về phòng, bị người ta thấy chúng ta ở chung thì không tốt.”

“Có cái gì không tốt?” Cô sáng giọng. “Chúng ta quang minh chính đại, lại không làm cái gì.”

Cô nam quả nữ, mặc kệ có cái gì không, luôn là tình ngay lý gian.

Anh mãnh liệt rót một ly trà Ô Long, ổn định tâm thần, tiếp đó cất hộp thức ăn vào túi, đưa trả lại cho cô. “Cám ơn bữa khuya của cô.”

“Chu Tại Vũ, anh ——” Hạ Hải Âm giận, từ nhỏ cô đã được khác phái hoan nghênh, đàn ông đều theo sau lưng cô tìm mọi cách lấy lòng, đây là lần đầu tiên có người không để tâm ý của cô ở trong mắt, tránh cô giống như tránh ôn dịch.

“Cô không muốn đi, vậy tôi đi trước.” Dứt lời, anh lập tức xoay người, bóng lưng không anh khí cao lớn giống thường ngày, có vẻ hơi cứng nhắc.

Cô ảo não đuổi theo anh. “Chu Tại Vũ, anh có ý gì? Anh giận với tôi à? Anh dám đối với tôi như vậy? Chưa có ai dám như vậy ——”

“Suyt!” Anh chợt cảnh giác xoay người, đưa tay đặt trên môi của cô.

“Làm chi?” Cô buồn bực kháng nghị.

“Có người tới.” Anh kéo cô trốn vào sau một cây cột, chỗ giữa cây cột và cầu thang, không gian thật hẹp hòi.

“Là ai?” Cô nhỏ giọng hỏi, mới nói xong, liền nghe hai người giúp việc cười nói đi tới, cùng nhau làm việc, một người che chỗ, một người khác leo lên mở các cánh cửa trên lầu.

Thì ra hai người bọn họ muốn tìm một bộ dụng cụ trà đã lâu không dùng trong kho hàng trên lầu, hai người vừa tìm cái gì đó, vừa tán gẫu, không hề lo lắng, chỉ khổ Hạ Hải Âm và Chu Tại Vũ, đứng sau cây cột tiến lùi không được.

Lúng túng hơn chính là, anh và cô là mặt đối mặt, mặc dù ánh sáng ảm đạm, vẫn có thể thấy rõ ràng thái độ của đối phương.

Bọn họ còn phải tìm bao lâu?

Hạ Hải Âm lo lắng suy nghĩ, nhẹ buông tay, túi xách rơi xuống, thật may là Chu Tại Vũ động tác lưu loát, thời điểm ngàn quân nguy kịch có thể dùng chân ôm lại, cũng ngồi xổm người xuống cầm túi lên, không có phát ra một chút âm thanh.

Anh cầm túi, chậm rãi đứng thẳng người, đầu vai khẽ chạm vào bộ ngực mềm mại của cô, tim cô đập mạnh, trực giác dán chặt vào cây cột lạnh ngắt.

“Cẩn thận một chút.” Hơi thở ấm áp của anh thổi tới trên trán cô.

“Thật xin lỗi.” Cô không dám nhìn anh, xoay mặt, lại ngoài ý muốn sượt qua môi của anh.

Anh bỗng dừng hít sâu một cái.

Cô cảm thấy lòng bàn tay hơi thấm mồ hôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, người giúp việc lại chậm chạp không rời đi.

“Bọn họ sao vậy?” Cô nhẹ giọng oán trách, hơi thở thơm như hoa lan, trêu chọc vành tai nhạy cảm của anh.

Anh không khỏi cúi đầu nhìn cô, cô cũng đang ngẩng đầu, mũi và mũi chạm vào nhau, hai người đều đau, lại cố nén không gọi ra tiếng.

“Đau không?” Thanh âm của anh rất nhỏ, rất dịu dàng.

“Ừ.” Tim cô đập nhanh hơn, gương mặt đỏ tươi giống như một đóa hoa phù dung nở rộ, thẹn thùng khiến anh động lòng.

Cô nghiêng đầu, sợi tóc mềm nhỏ phất qua chóp mũi anh, lòng anh rung động, không nhịn được tiến tới, ngửi mùi thơm thiếu nữ.

Môi nhẹ nhàng sượt qua tóc cô, cùng với vành tai đường cong lả lướt giấu ở sau tóc.

Cô cảm nhận được nụ hôn nhẹ của anh, thân thể run rẩy một hồi, không có tránh, tay nhỏ bé khẩn trương kéo lấy áo anh.

Anh nhắm mắt lại, ngậm vành tai non mịn mềm mại của cô, nhẹ nhàng mút.

Cô động tình nhẹ nhàng thở ra, theo bản năng nghiêng đầu đẹp, lộ ra cái cổ mảnh khảnh xinh đẹp của thiếu nữ, anh nhìn, ánh mắt trong nháy mắt mê ly, đôi môi quanh co lướt xuống cổ cô, sau đó đi lên, chiếm lấy môi đỏ mọng của cô.

Các người hầu đi rồi, nụ hôn này cũng đã không dừng lại được. Anh để tay sau gáy cô, nặng nề bú môi của cô, một lần lại một lần, mỗi một lần, đều giống như muốn mút vào tất cả của cô, đoạt lấy trái tim và linh hồn của cô ——

Đêm đó, cô và anh hôn đến quên hết tất cả, không ngừng không nghỉ, ngay cả thời gian trải qua, cũng thả nhẹ bước chân, không muốn quấy rầy.

Nụ hôn kia, đến nay cô vẫn khó có thể quên.

Tâm thần Hạ Hải Âm hoảng hốt, ngón tay đặt lên môi, giống như trở về lúc đó.

Hôm nay chính là ngày thứ ba, anh còn chưa trả lời cho cô, đến tận cùng sẽ đồng ý, hay là cự tuyệt đây? Nửa năm anh bị đình chức này, có lẽ là cơ hội duy nhất mà cô có thể lợi dụng, cô phải nắm chặt. . . .

Phụ tá Tiểu Hương gọi về lý trí bị lạc của cô. “Vanesa, sắp phải quay rồi.”

Cô chấn động, thức tỉnh từ trong hồi ức. “Mấy giờ rồi?”

Tiểu Hương nhìn đồng hồ. “Còn mười phút nữa là bốn giờ.”

“Ừ.” Cô gạt đầu, nhẹ nhàng đứng dậy, nhắc hộp Violin lên, từ phòng hóa trang đi về phía phòng chụp ảnh, người nữ chủ trì đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, đang thực tập lời kịch với nhân viên hiện trường.

“Vanesa, tới rồi!” Người nữ chủ trì cười chào hỏi. “Lát nữaa cô cứ ngồi ở trên cái ghế sa lon này, máy chụp hình ở chỗ này, tận lực nhìn ống kính lâu chút, đạo diễn của chúng ta nhất định rất muốn bắt được điểm đặc biệt của cô. Còn nữa, cô đã xem câu hỏi chưa?”

Hạ Hải Âm lắc đầu. “Tôi không thích xem câu hỏi trước, như vậy tôi sẽ có đáp án trước.”

“Cho nên cô muốn thành thực, trả lời y theo bản tính của mình sao?” Người nữ chủ trì thưởng thức sự thẳng thắn của cô, chỉ có nhân tài rất tự tin mới như thế. “Thật tốt quá! Như vậy người xem của chúng ta thật có phúc, bọn họ có thể nhìn rõ được con người tự nhiên không che giấu nhất của cô.”

Tự nhiên không che giấu nhất sao?

Hạ Hải Âm cười tự giễu. Có một số việc, có một loại tình, cô đã giấu rất tự nhiên rồi, tự nhiên đến cả chính cô đều cho rằng mình trong sạch.

Cô lấy cây violin quý giá từ hộp đàn ra, chỉnh chỉnh âm trước khi tiết mục mở màn, cũng thử kéo một đoạn ngắn.

Hôm nay, cô trình diễn là tác phẩm tác phẩm Czardaz của nhà Violin Vittorio Monti ở thế kỷ 19, bản nhạc này nổi tiếng là một khúc khó chơi, nhất là phần thứ hai của nhạc khúc, mang theo phong cách Gypsy mãnh liệt, liên tục sử dụng cắt phân âm, tiết tấu cuồng dã mà không bị cản trở, đẩy không khí lên cao triều hoa lệ nhất.

Hạ Hải Âm kéo thử đoạn này, nhưng không biết tại sao, lại sai mấy âm, kéo không mấy thuận lợi.

“Tình trạng hôm nay hình như không tốt lắm đây.” Người nữ chủ trì cũng là người hiểu âm nhạc, nghe được tạp âm trong đó.

“Có lẽ là ánh đèn phòng chụp ảnh quá nóng!”

“Đúng là rất nóng. Đợi chút, tôi bảo bọn họ mở máy lạnh lớn hơn.”

“Cám ơn.” Hạ Hải Âm nhẹ giọng nói cám ơn, biết rõ không phải vì ánh đèn khiến mình kéo sai âm.

Cô hít sâu một cái, ổn định tâm thần, đang chuẩn bị làm lại thì tiếng kêu của nữ chủ trì phát qua bên tai.

“Trời ạ, rất đẹp trai!”

Hạ Hải Âm giương mắt, nhìn theo tầm mắt kinh ngạc của nữ chủ trì, sau mấy dụng cụ quay phim lộn xộn, có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, tây trang đen, áo sơ mi trắng, thắt cà vạt đi vào, ăn mặc bảo thủ, nhưng không có vẻ cứng nhắc, bởi vì vóc người anh thật sự quá tốt, bề vai đẹp đẽ, hai chân thon dài, khí vũ hiên ngang.

Chu Tại Vũ —— anh đến rồi!

Anh không hề đi về phía cô, chỉ đứng trong góc, dựa tường, ánh mắt quét ngang qua, chạm nhau với cô.

Xa xa, cô nhìn không rõ ánh mắt của anh, nhưng cô đã hiểu dụng ý anh xuất hiện ở đây.

“Anh là ai?” giọng nói nữ chủ trì lộ ra hưng phấn. “Vanesa, là người quen của cô sao?”

Cô nhàn nhạt mỉm cười. “Để tôi giới thiệu cho cô biết, anh ấy là bảo vệ của tôi, Chu Tại Vũ.”

“Bảo vệ? Cô nói anh ta là bảo vệ?” trông mắt nữ chủ trì tỏa sáng, rõ ràng có thật nhiều tò mò và nghi vấn với anh.

Hạ Hải Âm chỉ cười không nói, gác Violin ở trên vai, kéo dây cung, bây giờ, cô đã tấu được khúc nhạc Czardaz hoàn mỹ nhất, một âm cũng không sai.

3. Chương 3

Sau khi tiết mục ghi hình kết thúc, Chu Tại Vũ hộ tống Hạ Hải Âm rời khỏi đài truyền hình, đi thang máy xuống bãi đỗ xe dưới tầng ngầm. Xe cô ngồi là một chiếc xe RV màu trắng.

“Anh lái đi.” Cô đưa chìa khóa xe cho anh, mình ngồi lên ghế lái phụ, Tiểu Hương thì xách theo bao lớn bao nhỏ, chui vào chỗ ngồi phía sau buồng xe.

Chu Tại Vũ phát động động cơ, lưu loát gia tốc, kỹ thuật lái xe của anh rất tốt, hành khách cơ hồ không cảm thấy lắc lư chút nào.

“Trực tiếp đưa cô về nhà sao?”

“Ừ.” Hạ Hải Âm gật đầu.

Anh liếc cô một cái, có lẽ là mệt mỏi, sắc mặt cô hơi tái nhợt.

Tiểu Hương ở ghế sau vội vàng gọi điện thoại cho người đại diện, type hành trình, anh nghe thấy hành trình tràn đầy của cô mấy hôm sau, bất giác cau mày, muốn nói gì đó với cô, lại không biết mở miệng như thế nào.

“Vừa rồi cô biểu diễn rất khá.” Rốt cuộc, anh tìm được chủ đề hàn huyên.

Cô không có trả lời ngay, quay mặt lại, như có điều suy nghĩ nhìn anh. “Tôi không ngờ Chu tiên sinh cũng hiểu được nhạc cổ điển, ta cho rằng đàn ông như anh thì không thích nghe nhạc.”

“Tôi. . .” Tay cầm tay lái của anh nắm thật chặt. “Rất ít nghe.”

“Vậy sao anh biết là hay hay dở?” Lời của cô có gai.

Anh trào phúng nhếch môi. “Dù không có kiến thức, cũng có chút cảm nhận.”

Anh không phải ngu ngốc, không thể không hiểu kỹ xảo thuần thực cỡ nào mới có thể kéo ra giai điệu kỳ diệu uyển chuyển thế, cũng không thể không hiểu thần thái giương mắt mà nhìn của mọi người ở hiện trường sau khi cô trình diễn xong.

“Như vậy, tôi nên cảm thấy hân hạnh khi lấy được lời khen của Chu tiên sinh rồi.”

Đây là châm chọc chứ?

“Tôi tin tưởng cô đã sớm nghe quen những lời khen này.” Anh liếc về dung nhan cười như không cười của cô. “Những người ái mộ của cô nhất định là rất thích cô.”

Cô nghe vậy, trầm mặc hai giây, hất mặt. “Thật sự tôi được rất nhiều người yêu thích, chẳng qua nếu như có thể, tôi lại tình nguyện dùng tất cả những thứ này đổi lấy tình yêu của một người.”

Là ai đây?

Những lời này đặc biệt chỉ đối tượng nào sao? Hay chỉ là thuận miệng nói thôi?

Nhịp tim của Chu Tại Vũ chợt ngừng, theo bản năng liếc về phía Hạ Hải Âm, cô nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, anh chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của cô, thật lạnh lẽo, không lộ vẻ gì.

Không biết có phải cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của anh không, cô đeo mắt kính lên, áp sống lưng vào thành ghế. “Tôi muốn nghỉ ngơi một hồi.”

Nửa giờ sau, bọn họ về đến nhà, Tiểu Hương báo cáo với cô hành trình ngày mai, liền vội vàng vàng rời đi, trong nhà chỉ còn lại anh và cô.

Cô lấy một phần hợp đồng đã soạn tốt trước đó ra từ thư phòng, nhét vào trên khay trà trong phòng khách.

“Đây là hợp đồng làm việc, bên trong đã viết rõ điều kiện, anh xem một chút, chỗ nào không hài lòng chúng ta có thể bàn bạc lại.”

Cả hợp đồng cô ấy cũng chuẩn bị rồi?

Chu Tại Vũ không ngờ cô lại đàng hoàng như thế, nhướn mày kiểm lên, nhận lấy hợp đồng xem xét.

Trên hợp đồng ghi chú rõ cô thuê anh làm bảo vệ riêng, thời hạn làm việc tạm định trong nửa năm, bây giờ bắt đầu có hiệu lực, thù lao trừ tiền lương cố định mỗi tháng, còn có rất nhiều hạng mục trợ cấp, hỗ trợ và tiền thưởng.

Anh nhìn chằm chằm mấy con số rõ ràng trên văn bản, không thể tưởng tượng nổi. Đây là cho hộ vệ tiền lương sao? Số tiền cũng quá cao rồi! Quả thực là đối xử cấp minh tinh.

“Tiền lương đó, anh có vừa lòng không?” Cô ngồi ở trên ghế sofa, đôi tay vẫn khoanh trước ngực, tư thái cao nhã, nhưng cũng mang theo sự ngạo mạn y hệt quý tộc.

“Quá cao.” Anh thành thật nói. “Sợ rằng Hạ tiểu thư không rõ giá thị trường lắm?”

“Tôi mặc kệ giá thị trường là bao nhiêu, tôi thấy anh đáng được giá đó.” Cô đáp rất kiên quyết. “Hơn nữa anh phải bán đứt cho tôi nửa năm, chẳng lẽ không xứng giá cao thế sao?”

Bán đứt anh nửa năm? Anh kinh ngạc nhìn cô.

Mặt cô không chút thay đổi. “Trên hợp đồng đã viết rất rõ mà? Trong nửa năm tới, anh phải đợi lệnh 24h, và phải ăn ở chung với tôi.”

“Cô muốn tôi. . . . Ở nơi này?” Anh kinh ngạc. Cô nam quả nữ ở chung một mái nhà?

Cô hừ nhẹ, quăn một ánh mắt “Việc này thì có gì kỳ quái hả” về phía anh. “Còn nữa, trong thời hạn hợp đồng, chỉ có tôi có thể quyết định nói giải trừ hợp đồng trước, nếu như anh muốn giải ước, phải trả tiền bồi thường gấp năm lần, ngoài ra, tôi có quyền lợi giải thích các điều khoản trong hợp đồng.”

Ý là cô chẳng những có thể tùy thời giải ước trước, còn có thể chơi chữ về nội dung với anh? Mà anh chỉ có thể bị động tiếp nhận, nếu không nhất định phải bồi thường số tiền lớn.

“Thật đúng là một hợp đồng bất bình đẳng!” Anh cười khổ.

Cô trả lại anh một cái mỉm cười tuyệt đối ngọt ngào. “Cho nên anh còn cảm thấy tiền lương cỡ đó là quá cao không?”

Cô nói như thế nào thì cứ như thế đó vậy. Nếu quyết định tiếp nhận công việc này, chính là không có ý định cò kè mặc cả với cô.

“Nhưng Hạ tiểu thư, cô có nghĩ tới không?” Anh nhìn thẳng cô. “Tôi chính là một ‘người đàn ông’.”

Cô nhướn mày. “Vậy thì thế nào?”

“Mặc kệ là quan hệ thế nào, một người đàn ông ở chung với một cô gái, nhất định sẽ rước lấy lời nói xấu, hơn nữa cô cũng không thể bảo đảm ngày nào đó tôi không mất trí, biến thành một con sói chứ?”

Anh ý vị sâu xa nhắc nhở cô, không ngờ lại nghe cô cười, tiếng cười giòn tang như hạt mưa đánh vào cửa sổ.

“Chu tiên sinh, xem ra tôi còn tin tưởng nhân cách của anh hơn cả anh!” Cô cười cười cảm thán, khiến nhịp tim của anh không khỏi loạn lên.

“Cô. . . . Thật tin tưởng tôi?”

“Uh, tôi tin tưởng anh.”

Cô trả lời không chút do dự giống như một dây cung thép, nhéo nhéo ngực anh.

“Chẳng qua tôi càng tin lực lưỡng của tiền bạc hơn.” Cô bổ sung, đôi mắt sáng lóe lên ánh sáng ác ý. “Tôi tin số tiền đó, sẽ đủ bồi thường nửa năm cấm dục của anh.”

Bồi thường nửa năm cấm dục của anh?

Anh cảm thấy kinh ngạc vì cách nói này của cô, cô lại hiểu lầm về mặt phức tạp của anh, nụ cười càng lạnh.

“Không phải anh cho rằng trong nửa năm tới anh còn cơ hội đến gần cô gái nào khác chứ? Đừng quên anh bị tôi mua hết tất cả thời gian đó.”

Nói cách khác, sẽ không cho anh bất kỳ thời gian nào để tranh thủ sao?

Chu Tại Vũ không biết mình nên cười hay nên ảo não, tình huống này thật sự hoang đường.

“Cho nên, anh rốt cuộc có chịu chấp nhận những điều kiện này không?” Cô chất vấn như người gây sự.

Anh cười nhạt một tiếng, lấy bút máy từ túi áo vest ra, không chần chờ ký tên đồng ý.

Cô nhìn chăm chăm động tác ký tên của anh, thật giống như trong khoảng thời gian ngắn không thể tin được anh lại sáng khoái như thế.

Ký tên xong, anh đưa hợp đồng lại cho cô, lưu loát đứng dậy. “Tôi phải bắt đầu làm việc.”

Làm việc?

Hạ Hải Âm sững sờ, nhìn anh lấy một dụng cụ màu đen từ trong túi xách ra, tỉ mỉ kiểm tra đo lường bên trong nhà, dù là khe hở nhỏ bé nhất cũng không bỏ qua.

“Đang làm gì?” Cô hỏi.

“Xem có người gắn thứ gì bậy bạ không.” Anh giải thích.

Cô nhăn mày. “Không phải tôi nói cảnh sát kiểm tra rồi sao? Không có lắp máy nghe lén cũng không có camera không chân.”

Anh không lên tiếng, kiên trì tự quét qua một lần mới chịu.

Cô nhún nhún vai, không để ý đến anh nữa, đi về phía phòng bếp kiểu mở, lấy nước rau quả ra, rót hai ly nước rau quả.

Anh quét xem trong nhà xong, không phát hiện dị trạng, còn cô đang uống nước rau quả, chỉ chỉ một cái ly khác trên quầy bar.

“Ly kia cho anh.”

Cái gì đây? Chu Tại Vũ liếc mắt nhìn chất lỏng có màu như bị mốc trong ly thủy tinh, khẽ cau mày.

Vẻ ghét bỏ của anh làm cô mỉm cười. “Yên tâm đi, không có độc. Là nước rau quả. Rất tốt cho sức khỏe.”

“Cám ơn cô, tôi không cần.” Anh không muốn uống loại nước có màu sắc khả nghi này. “Tối cô ăn cái gì?” Đã gần tám giờ, cũng nên dùng cơm.

“Sau sáu giờ tối tôi không ăn nữa.” Cô lạnh nhạt nói. “Trong tủ lạnh chỉ có thịt ức gà, nếu anh không thích ăn, đầu hẻm có siêu thị, anh có thể ra mua thức ăn, cũng có thể gọi đồ ăn mua ngoài.”

“Cả buổi tối cô chỉ uống ly nước rau quả này?” Anh không đồng ý vắn lòng mày. “Vậy làm sao đủ? Dù không có khẩu vị, ít nhiều cũng phải ăn gì đó.”

“Ta nói, sáu giờ tối về sau không ăn uống.”

“Tại sao? Giảm cân sao?”

Cô không trả lời.

Anh quan sát thân hình thon thả của cô, quá thon thả rồi, căn bản gầy đến không có mấy lượng thịt. “Cô như thế không tốt cho sức khỏe, nên ăn nhiều chút.”

“Tôi có ăn hay không không thuộc phạm vi của anh, anh không cần quản nhiều.” Cô cay cú nói, nặng nề bỏ ly thủy tinh xuống, xoay người rời đi.

“Cô đi đâu vậy?” Anh trực giác hỏi tới.

Cô ngoái đầu trừng anh. “Tôi ở nhà này, muốn làm cái gì, đi nơi nào, cũng không có nghĩa vụ báo cáo với anh.”

Thật cay cú!

Anh đưa mắt nhìn bóng hình xinh đẹp cao ngạo của cô, trong lòng bỗng dưng có tâm tình khác thường nào dâng lên, giống như là bất đắc dĩ, lại có mấy phần khổ sở.

“Hạ Hải Âm, em muốn anh ở bên cạnh là vì trừng phạt anh à?” Anh lẩm bẩm nói nhỏ, lấy ly nước rau quả màu sắc quý dị trên quầy bar đến, hồi lâu, anh hít sâu một cái, nâng ly đưa lên miệng, nuốt xuống, buồn nôn.

Thật. . . Cực kỳ khó uống!

Anh bội phục nghị lực của cô.

Nói không ăn thì không ăn, anh theo bên cạnh cô một tuần lễ, chưa từng thấy cô ăn gì sau sáu giờ tối, bữa sáng chỉ cắt lát trái cây thêm cháo ngũ cốc, buổi trưa là thịt ức gà trộn xà lách, bữa tối cũng là thịt ức gà trộn xà lách, cô ăn không ngán, anh nhìn cũng ngán.

Có lúc hành trình quá nhiều, không kịp ăn tối trước sáu giờ. Cô chỉ ăn mấy miếng bánh bích quy vị sô đa nhỏ, uống vài ly nước rau quả bổ tức dạ dày thôi.

Rõ ràng chiều rộng không hơn cây gậy trúc bao nhiêu, có cần ăn uống điều độ vậy không? Anh thật sự nhìn không được, cũng hoài nghi cô có đủ thể lực sống qua hành trình bận rộn thế không.

Vì dẫn dụ cô ăn nhiều hơn, có mấy buổi tối anh cố ý tổ chức ăn uống ở nhà, chuẩn bị một bàn thức ăn đủ sắc hương vị.

Người bình thường ngửi được mùi thơm của thức ăn, sớm không chịu nổi, ít nhất cũng nên hiển lộ ra biểu tình thèm thuồng, nhưng anh quan sát hồi lâu, cô lại không chút dao động.

Không thể nào. Chẳng lẽ cô thật không đói bụng chút nào?

Tối hôm đó, Chu Tại Vũ nướng hải sản với Macaroni bằng lò nướng, hầm một nồi canh bí đỏ, còn mua một hộp bánh kem dâu tây, anh biết những thứ này đều là thức ăn cô thích trước kia.

Cô đứng bên cửa sổ sát đất ở phòng khách kéo Violin, còn anh an vị ở bên cạnh bàn ăn, vừa ăn cơm, vừa nhìn cô chăm chăm, thuận tiện chú ý ngoài cửa sổ có động tĩnh khác thường hay không.

Cô luyện tập một giờ, tựa hồ hơi phiền não, để Violin xuống.

“Mệt mỏi à?” Anh tốt bụng hỏi. “Có muốn ăn chút gì hay không?”

Cô quay đầu lại, không vui liếc anh một cái. “Anh cố ý sao?”

“Cái gì?” Anh giả bộ vô tội.

“Tại sao hỏi tôi có ăn hay không? Anh biết rõ tôi không thể ăn!”

“Tại sao ‘không thể’? Nơi này không ai giám thị cô, cô muốn ăn thì ăn, tôi bảo đảm sẽ không nói với người đại diện hoặc phụ tá của cô.”

“Anh cho là bọn họ ép tôi ăn uống điều độ sao?”

“Vậy là ai bức cô?”

“Không ai ép tôi!” Cô tức giận. “Là tôi tự nguyện.”

“Tôi không hiểu, cô không mập, cần gì ăn uống điều độ?” Nói xong, anh cố ý múc một muỗng Macaroni đầy đưa vào trong miệng, còn tỏ vẻ ăn ngấu ăn nghiến.

Cô lạnh lẽo trừng anh. “Tôi có ăn hay không thuộc về phạm vi công việc của anh sao?”

“Không phải.”

“Vậy anh cần gì xen vào việc của người khác?”

“Coi như là tán gẫu thôi.” Anh chẳng hề để ý phát phát muỗng. “Hai ta không thể im lặng cả tối chứ.”

“Tôi không biết anh lại thích nói chuyện vậy.” Cô trào phúng.

Chu Tại Vũ tự giễu nhếch môi. Có lẽ anh bình thường tương đối ít nói, nhưng bây giờ, anh không nén được kích động khuyến cô ăn cơm.

Hạ Hải Âm ngấm nhìn nụ cười giấu cợt của anh, tâm tình dao động, ánh mắt chột lóe. “Ngày mai phải quay quảng cáo.”

Đây là giải thích sao?

Anh tò mò. “Bởi vì quay quảng cáo, cho nên phải ăn uống điều độ?”

“Nếu không lên ống kính sẽ khó coi.”

Khó coi cỡ nào? Anh không tin.

Cô thấy anh hoài nghi. “Lên ống kính rất dễ dàng lộ vẻ mặt, mặt xem ra tròn hơn bình thường rất nhiều.”

“Cho nên mới có nhiều nữ minh tinh tích cực ăn uống điều độ, khiến mình gầy thành một chú chim nhỏ?” Anh xem thường. “Cô không cần phải vậy chứ? Cô cũng đâu phải dựa vào sắc đẹp để ăn cơm.”

Cô nghe vậy, cười lạnh. “Sao anh biết là không?”

“Người ái mộ cô nhìn trúng tài hoa của cô, bọn họ thích âm nhạc của cô, không phải vì cô quay quảng cáo hay đóng phim thần tượng.” Anh dừng một lát, hỏi ra nghi vấn quanh quẩn trong trái tim thật lâu. “Tại sao muốn hạ thấp mình thành một nghệ sĩ? Cô rõ ràng có thể tỏa sáng trên sân khấu âm nhạc, làm chi còn giao thiệp với giới văn nghệ? Muốn làm ngôi sao lớn thế sao?”

Cô yên lặng nhìn anh. “Ý của anh là tôi ham hư vinh sao?”

“Tôi chỉ không hiểu tại sao cô muốn bức mình thành ra như vậy?” Anh cau mày. “Vừa lưu động biểu diễn vừa quay tiết mục, quay quảng cáo, không mệt mỏi sao?”

“Nếu như không quay quảng cáo, không đóng phim thần tượng, anh cho rằng tôi sẽ có nhiều người hâm mộ thế sao? Âm nhạc cổ điển rất ít người hiểu.”

“Vậy thì thế nào? Tri âm chân chính quý hay không quý nhiều, không phải sao?”

Thần sắc cô trầm xuống, giống như bị anh hỏi nóng nảy, cực kỳ tức giận đi tới cạnh bàn ăn. “Anh không hiểu thì đừng lăm mồm! Trông nom quá rộng rồi!”

Anh không muốn quẩn. Cô có thể có đồng đạo người ái mộ, anh cũng rất vui mừng vì cô, nhưng ——

“Cô thật không ăn sao? Ít nhất uống chút canh bí đỏ, ăn một miếng bánh kem dâu tây?”

Cô cắn răng, nhìn gương mặt dụ dỗ của anh, nhìn một bàn thức ăn cô yêu thích, hô hấp từ từ mất đi bình tĩnh, sau đó, anh nghe thấy dạ dày cô vang lên ừng ực.

Anh cười. “Xem đi, cô đói bụng.”

Cô cũng hít một hơi, ánh mắt cháy lửa cơ hồ khi đốt ra một cái hố trên lồng ngực anh.

Anh biết cô tức giận, cô tức giận thì trông mắt luôn đặc biệt sáng ngời, gương mặt hồng hồng, đẹp dễ sáng rõ.

Tiết tấu hô hấp của anh thoáng chốc cũng rối loạn.

“Tôi, không, đói!”

Cô cắn giận nói, sau đó cuốn qua trước mắt anh như một cơn gió mãnh liệt, anh nhìn cô bước nhanh đi trở về phòng ngủ chính, rầm một tiếng đóng sầm cửa phòng.

Cô dùng cánh cửa khép chặt, cách trở sự quan tâm của anh.

Cô mới nhận quảng cáo, còn là quảng cáo áo lót nữ, căn bản bắn đại bác cũng không tới âm nhạc!

Chu Tại Vũ đứng trong đài truyền hình, nhìn Hạ Hải Âm và đạo diễn xác định lời kịch và cách diễn, còn có người mẫu nam hợp tác với cô, nhắm mắt theo đuôi nằm bên người cô.

Còn chưa chính thức khai mạc, tên kia có cần dựa vào gần vậy không?

Chu Tại Vũ nhìn chằm chằm người mẫu nam, nghe nói đối phương cũng coi là nhân vật có chút danh tiếng trong giới, diện mạo khá tốt, vóc người cũng rất đẹp, cơ ngực luyện được rất bền chắc.

Quảng cáo muốn, Hạ Hải Âm luyện đàn luyện rành rồi, cưỡi cú áo sơ mi ra, lộ ra đường viền hoa tỉ mỉ của áo ngực, dĩ nhiên, còn phải đặc biệt cường điệu nửa ngực trần.

Đối với cảnh đẹp như vậy, tình nhân của cô tự nhiên không chịu nổi, hai người sau một hồi mập mờ trên đùa, cô bướng bỉnh vẫn lựa chọn Violin.

“... Cần lộ vẻ quyền rũ kích tình, làm cho người ta muốn lại được không tới, tận lực cho thấy sức quyền rũ ma tính. Việc này đối với Ma Nữ V của chúng ta mà nói, cũng không có vấn đề chứ?” Đạo diễn cười nói, xem ra rất có lòng tin với “kỹ thuật diễn” của Hạ Hải Âm.

“Hiểu, tôi sẽ thử xem.” Hạ Hải Âm gật đầu đồng ý, thảo luận động tác lúc diễn xuất với người mẫu nam, hai người khoa tay múa chân chốc lát, cô cảm thấy hơi nóng, tiện tay vắn mái tóc lên, người mẫu nam nhìn chằm chằm đường cong đẹp đẽ ở cần cổ cô, nhất thời mất hồn.

Gương mặt Chu Tại Vũ căng thẳng, cứng rắn thu hồi tầm mắt, cần quét qua lại phòng quay quảng cáo. Mặc dù anh đã sớm xác nhận bên trong tuyệt không có nhân vật khả nghi, nhưng vẫn buộc mình tra xét một lần nữa.

Diễn luyện mấy lần xong, trước khi chính thức khai mạc, Hạ Hải Âm yêu cầu nhân viên làm việc rời khỏi.

“Tiên sinh, mời tạm thời rời đi được không?” Một nữ phụ tá hiện trường đi về phía Chu Tại Vũ.

Anh bất ngờ. “Tôi cũng phải đi?”

“Dạ, Hạ tiểu thư yêu cầu mọi người không phận sự rời đi.”

Anh nhú lông mày, đang muốn xoay người thì một giọng nói trong trẻo vang lên. “Anh ấy không cần đi!”

Là Hạ Hải Âm, cô đứng trước máy quay, đôi mắt sáng nhìn thẳng anh, mơ hồ mang theo ý trách cứ.

Đúng rồi, anh nên “Một tác cũng không rời” cô.

Chu Tại Vũ linh ngộ hàm nghĩa ánh mắt của cô, chỉ đành phải giải thích với nữ phụ tá. “Tôi là bảo vệ của Hạ tiểu thư.”

“Vậy à.” Phụ tá gật đầu một cái, tò mò liếc anh thêm mấy lần, giống như đang than thở sao lại có người bảo vệ đẹp trai thế.

Nếu “cố chủ” yêu cầu anh ở lại hiện trường, Chu Tại Vũ cũng chỉ có thể tiếp tục bàng quan xem quảng cáo, vừa mới bắt đầu Hạ Hải Âm có vẻ hơi khấn trương, sau đó dần dần thả lỏng, mặt áo sơ mi không cài nút ngay trước người mẫu nam, cũng không còn một chút do dự.

Thật đúng là lão luyện!

Chu Tại Vũ bắt tri bắt giác nắm quyền.

Người điều chỉnh ánh sáng bắt đầu điều chỉnh ánh đèn, đạo diễn và nhiếp ảnh gia nghiên cứu ánh đèn như thế nào thì màn hình đẹp nhất, quay như thế nào mới có thể tuyệt hảo mà không thô tục, mà cô thì giống một con búp bê, tùy người loay hoay.

Nghĩ như thế nào, đại tiểu thư kiêu ngạo này cũng không nên nghe lời như vậy chứ! Cô không quan tâm người ta nhìn cô như thế nào sao? Tại sao không ngoan ngoãn kéo Violin của cô trên sân khấu thôi, muốn tới quay quảng cáo áo lót quý quí này làm gì? Khoe khoang sự hấp dẫn ra như thế, chơi rất vui sao?

Một cây đuốc cháy lên trong ngực Chu Tại Vũ, giày vò anh, anh nhìn Hạ Hải Âm một lần lại một lần cời nhẹ áo trước mặt mọi người, đầu giống như bị cục đá đè ép, vừa choáng vừa nặng.

Áo sơ mi màu trắng nửa mở, lộ ra đường viền hoa xinh đẹp của áo ngực, khiến vú của cô càng thêm trắng muốt xinh đẹp, anh nhắm mắt lại, đầu mông lung hiện lên một màn đến từ sâu trong trí nhớ, sắc màu hơi vầy, chói lóa.

Tay hơi ngứa chút, thật giống như còn nhớ rõ xúc cảm ngay lúc đó, bộ ngực —— mềm mại trơn bóng của cô lại lớn hơn sao? Khi đó giống như cũng đang “Rung động mãnh liệt” —— ông trời! Anh đến tốt cùng đang suy nghĩ gì? !

Chu Tại Vũ đột nhiên mở mắt ra, nhưng anh lập tức hối hận, bởi vì anh nhìn thấy cô đang trêu chọc người mẫu nam, trêu chọc lẫn nhau, môi người mẫu nam thấp xuống tìm kiếm vành tai mềm mại của cô. . . .

“Cut! !”

Đạo diễn cư nhiên kêu cut, có nghĩa cảnh này phải quay lại.

Chu Tại Vũ nặng nề bật hơi, sau đó hít thật sâu.

“Vanesa, cô phải sexy hơn nữa, tựa như vậy, động tác tự nhiên hơn nữa.” Đạo diễn vừa làm mẫu vừa giải thích. “Còn nữa, nụ cười nên dí dỏm hơn, quyến rũ hơn, hơi lạnh lẽo rồi.”

“Tôi cười quá lạnh sao?” Cô tuân theo chỉ thị của đạo diễn, bắt đầu thay đổi nụ cười. “Phải giống như vậy, hay là như vậy?”

Chu Tại Vũ nhìn chăm chú Hạ Hải Âm, đúng như lúc trước anh tưởng tượng, thật sự cô cất giấu rất nhiều loại nụ cười, nhưng vì sao anh cứ cảm thấy không có mấy cái là thật lòng? Mặc dù cô cười tuyệt đối xinh đẹp.

“Còn chưa đúng. Ngẫm lại xem, cô đã hôn người yêu chưa? Đừng ngại, người đẹp như cô nhất định có, ngẫm lại cảm giác hôn nhau với người yêu xem, cô nhìn anh ta thế nào? Mong đợi anh ta hôn cô thế nào ——” đạo diễn bỗng dừng cầm mồm.

Bởi vì biểu tình của Hạ Hải Âm thay đổi, nụ cười thay đổi, trong màn ảnh, đường cong gương mặt cô có vẻ nhu hòa hơn rồi, tròng mắt mê ly long lanh, môi anh đào hé mở, thổ lộ khát vọng.

Chu Tại Vũ có thể cảm thấy không khí bây giờ đột nhiên không còn lưu động nữa, tất cả mọi người ngây ngô, ngu ngơ, bao phủ trong không khí mơ mộng.

Tim của anh, cũng giống như không khí, ngưng kết rồi.

Có một chốc lát ngẩn ngui, anh cho rằng Hạ Hải Âm đang nhìn mình, nụ cười vô cùng xinh đẹp của cô, là vì anh mà nở rộ ——

Rời khỏi phòng quay thì Chu Tại Vũ lần đầu tiên thấy được Hạ Hải Âm được hoan nghênh cỡ nào.

Người ái mộ của cô không biết dò được hành trình quảng cáo của cô hôm nay từ đâu, đã chờ sẵn bên ngoài, đợi cô hiện thân, khi bóng hình xinh đẹp của cô hiện ra, tiếng hét chói tai nhất thời vang lên

“Vanesa nhìn bên này!” Có thiếu nữ ái mộ học theo cô mặc áo đầm viền tơ kiểu Gothic.

“Vanesa, chị thật xinh đẹp, em ~~ yêu ~~ chị!” Có em trai say mê điên cuồng tỏ tình.

“Tiểu thư Hải Âm, có thể ký tên cho tôi không?” Có thực nữ mê nhạc thành khẩn thỉnh cầu.

Mà cô ai đến cũng không cự tuyệt, vừa ký tên cho người mê nhạc, vừa cười phát tay với những người ái mộ.

Chu Tại Vũ và Tiểu Hương mất một phen sức lực mới gạt dòng người chật chội ra để hộ tống cô vào trong xe, cô hạ cửa sổ xe xuống, tặng nụ hôn gió, khiến những người ái mộ ngất xỉu tại chỗ.

“Lái xe đi!” Cô chào hỏi xong với những người ái mộ, quay đầu lại phân phó.

“Tiểu Hương còn chưa lên xe.”

“Cô ấy không đi theo chúng ta, ta để cho cô ấy đến công ty đại diện giúp tôi xử lý một vài chuyện.”

“Biết.” Anh phát động động cơ.

Rời đi vòng vây của người ái mộ rồi, không khí nhất thời yên lặng, một tay cô đỡ má, nhắm mắt dưỡng thần, anh cho rằng cô ngủ, đang muốn vặn nhỏ máy lạnh trong xe, cô lại đột nhiên êm ái giương tiếng nói.

“Tôi đóng được không?”

Anh ngẩn ra, cô nói quảng cáo sao?

Anh đặt tay trở về tay lái. “Tôi không có chú ý.”

“Không có chú ý?” Cô hừ lạnh. “Anh là bảo vệ của tôi, không phải nên quan sát kỹ nhất cử nhất động của tôi sao?”

Anh im lặng không nói.

Cô nâng tầm mắt lên, anh có thể cảm nhận được ánh mắt trong suốt này đang khóa mình.

“Có nhìn tôi không?” Cô hỏi.

“ Có.”

“Nhìn thấy tôi quay cái gì không?”

“Thấy được.”

“Khó coi không?”

Anh nuốt một ngụm nước bọt, cổ họng không khỏi khô khan. “Tôi không hiểu quảng cáo tốt hay xấu.”

Cô lại hừ nhẹ một tiếng. “Tôi không hỏi anh quảng cáo có được hay không.” Dừng một lát. “Tôi hỏi tôi mặc áo lót vào hiệu quả tốt không?”

Anh rét, thần kinh nhất thời căng cứng.

“Tôi không hiểu ý của cô.” trả lời rất cẩn thận.

“Khó khăn thế sao?” Giọng cô giễu cợt. “Chỉ hỏi anh tôi mặc áo lót đó có đẹp hay không thôi — dùng ánh mắt của một người đàn ông để chấm điểm.”

Dùng ánh mắt của một người đàn ông? Ngón tay Chu Tại Vũ đặt trên tay lái bắt giác bấm chặt.

“Không phải đạo diễn nói biểu hiện của cô rất tốt sao? Ánh mắt của người mẫu nam phối hợp với cô cũng. . . Không thể rời bỏ cô.”

“Tôi hỏi anh ý của đạo diễn và người mẫu nam đó à?” Cô không kiên nhẫn. “Ta hỏi anh nghĩ như thế nào, anh không phải là một người đàn ông à?”

Đương nhiên rồi! Chu Tại Vũ khổ sở nhếch môi. Cũng bởi vì anh là cá không hơn không kém nam nhân, mới càng không muốn trả lời cái vấn đề này.

“Một câu nói, nhìn có được hay không?” Cô càng muốn ép hỏi.

“ ”

“Khó coi à?”

Anh âm thầm thở ra “ Đẹp mắt.”

Trầm mặc.

Cô không lên tiếng, cũng không nhúc nhích, không phản ứng chút nào.

Thế nào? Tức giận sao?

Khi anh cảm thấy kỳ quái, quay đầu nhìn lại thì lúc này mới phát hiện cô đang yên lặng mỉm cười, nụ cười trong veo, nhiễm đến khóe mắt đuôi mày.

Cô phát hiện ánh mắt của anh, nụ cười lập tức mất hút, lấy cuốn sổ ra từ trong túi, một mặt lật xem lịch làm việc, một mặt giống như không chút để ý nói —

“Bụng thật đói, tìm một nhà hàng để ăn cơm đi!”

4. Chương 4

“Ăn ngon không?”

Ánh trăng như nước, từ từ chiếu qua cả vùng đất, gió mùa hè phất ở trên mặt, làm người ta cảm thấy mát mẻ không thể tưởng tượng nổi.

Trong vườn hoa, cô gái trẻ và anh thanh niên ngồi đối diện nhau, anh thanh niên cầm một hộp thức ăn trong tay, ăn ngon lành.

“Món khô qua xào trứng muối này ngon không?” Cô gái trẻ hỏi.

Anh thanh niên gật đầu.

“Tài nấu nướng của em có tiến bộ không?”

“Ừ.” Tiến bộ rất nhiều. Anh thanh niên giơ ngón tay cái lên, cho lời khen.

Cô gái trẻ cười, giống như chuông gió treo trên mái hiên ngày hè, sự trong sáng lay động buồn tim của anh thanh niên. “Món ăn này là món thứ nhất em học được, là món anh thích, em cũng rất thích, cho nên em muốn dùng nó làm món ăn đính ước của chúng ta.”

“Món ăn đính ước là gì?”

“Người yêu không phải đều có vòng tay đính ước, dây chuyền đính ước... Sao? Chúng ta sẽ dùng món khô qua xào trứng muối này đính ước.”

Nên khen cô quá lãng mạn? Hay là chê cô quá ngốc nghếch? Lại dùng một món ăn để đính ước!

Anh không khỏi buồn cười.

“Cười cái gì?” Cô nũng nịu. “Em nghiêm túc!”

“Uh, em rất nghiêm túc.” Anh nín cười.

“Em nói thật!” Cô tức giận trừng anh. “Anh cũng biết. . . . Khụ khụ, tóm lại, tính khí em không tốt lắm, cũng có thể do người trong nhà đã cưng chiều em từ nhỏ? Tất cả mọi người đều cho em mọi thứ em muốn, không được thứ mình muốn, em liền tức giận, náo loạn tùm lum.”

“Thì ra chính em cũng biết à.” Anh thở dài như có chuyện lạ.

Cô chu mỏ. “Đúng rồi, em rất tùy hứng. Như thế nào?”

“Không ra hồn.” Anh cười cười.

Cô không có cách với anh, càng cong môi đáng yêu hơn. “Dù sao chúng ta đã nói từ đầu rồi, về sau nếu như trên bàn ăn xuất hiện món ăn này, chính là đại biểu. . . . Ừ, bày tỏ em có ý cầu hòa với anh, cho nên mặc kệ lúc đó em làm gì sai, náo loạn cái gì với anh, hoặc là chúng ta đang gây gổ, anh đều phải. . . . Tha thứ em đó, biết không? Không cho phép không để ý tới em.”

“Suyt, chỉ dùng một món ăn mà muốn anh phải nghe? Quá lời rồi!”

“Không thể được sao? Nếu không anh muốn cái gì mới chịu?”

Anh nhún nhún vai, chỉ cười không nói.

Anh không nói lời nào, cô xem như anh đồng ý. “Đồng ý với em chứ? Hứa đó nhé! Đâu, chúng ta móc ngoéo đi, không cho phép đối ý, không làm được thì anh là con chó con!”

Dưới ánh trăng, ngón út của cô và anh móc vào nhau, cam kết một phần tình ý, một ước định hiểu nhau.

Hạ Hải Âm hoảng hốt nhìn chằm chằm thức ăn người phục vụ mang lên.

Cô vừa vào phòng ăn, cảm thực đơn lên liền gọi thật nhiều, còn dặn dò phải làm bằng tốc độ nhanh nhất, không tới 20', trên bàn ăn đã bày mười mấy đĩa thức ăn, mỗi món đều do đầu bếp nổi tiếng làm, trong đó có một món là món ăn đặc biệt ở tiệm này, khô qua xào trứng muối.

“Gọi nhiều như vậy, cô ăn hết được sao?” Chu Tại Vũ giạt mình nhìn một bàn đầy thức ăn.

Cô gái này, muốn thì không ăn, vừa giải cảm liền không hề tiết chế, chỉ hai người, lại gọi mười mấy món, phục vụ bị sợ đến thiếu chút nữa cảm rớt xuống.

“Anh quản tôi làm gì! Muốn ăn thì gọi.” Hạ Hải Âm liếc anh một cái, giơ đũa gấp đồ ăn.

Đũa thứ nhất chính là gấp tôm viên xào thơm, sau đó là rau câu chỉ vàng xào, gà xé cay, rau xanh xào bắp cải, miến xào. . . . Mỗi món cô đều gấp, mỗi món cô đều ném một chút.

Thấy cô ăn không ngừng miệng, anh liền đặt ly trà trước mặt cô. “Ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn đó.”

Cô không để ý tới anh, tiếp tục ăn món ăn, rốt cuộc đã đến món khổ qua xào trứng muối cuối cùng, cô đưa đôi đũa ra, tay khẽ run.

“Sao anh không ăn?” Cô phát hiện anh vẫn còn đang nhìn mình chăm chú, nâng lông mi hơn run lên.

“Sẽ ăn.” Chu Tại Vũ cầm đũa lên, chợt cảnh giác gần đó có một tầm mắt nóng bỏng truyền đến, anh không biến sắc quét nhìn quanh mình, nhìn thấy một người thanh niên trẻ tuổi ngồi đối diện.

Người thanh niên đeo một cái mắt kính gọng bạc, bề ngoài có vẻ nho nhã, ngồi cùng bàn còn có mấy nam nữ, đang trò chuyện về điều gì đó, chỉ có anh ta nhìn bên này.

Tiêu điểm ánh mắt của anh ta, đương nhiên là ở trên người Hạ Hải Âm.

Là người ái mộ của cô sao? Hay là Stalker theo đuôi cô để chụp ảnh?

Chu Tại Vũ sắc bén quan sát thanh niên kia, theo nghề nghiệp nhạy cảm của anh, không cảm thấy thanh niên kia có nhiệt tình quá đáng với Hạ Hải Âm, tựa hồ chỉ là một người mê nhạc bình thường.

Chốc lát, người thanh niên nghiêng đầu nói gì đó với bạn bè bên cạnh, hai người đồng thời nhìn về phía này, chỉ chỉ chỗ chỗ, cười.

Có lẽ là đang bàn tán mình có nhận làm người hay không? Cũng đúng, anh có thể đi ăn tối với Hạ Hải Âm ờng cảm thấy hơi tò mò mà.

“Anh đang xem cái gì?” Hạ Hải Âm bỗng dừng hỏi, giọng hơi khàn.

“Không có việc gì.” Chu Tại Vũ xác định thanh niên kia không hề có uy hiếp gì, thu hồi tầm mắt, nhấc đũa tùy tiện gấp một món ăn đưa vào trong miệng, cũng bới một muỗng cơm.

Hạ Hải Âm thấy anh ăn cơm. Người lớn, tốc độ ăn cơm cũng rất mau, nhưng tại sao cô tuyệt không cảm thấy tướng ăn của anh thô lỗ? Lúc anh im lặng nhai, nửa bên gò má phình phình, nửa bên khác lại ẩn hiện lúm đồng tiền, xem ra. . . . Có vẻ đáng yêu của một bé trai.

Cô trộm dò xét anh một lúc lâu, ánh mắt trở lại trên đĩa khổ qua xào trứng muối trước mặt. Chỉ có món ăn này là cô chưa ăn miếng nào cả, anh đã chú ý tới chưa?

“Sao lại không ăn? No chưa?” Anh kỳ quái hỏi.

Cô vui lấp lăm lăm lòng bàn tay. “Ai nói? Tôi vừa mới bắt đầu !” Lại mãnh liệt gấp đồ ăn.

“Quay quảng cáo xong thì không cần ăn uống điều độ nữa à?” Anh mỉm cười. “Hôm nay ăn quá nhiều, chẳng lẽ muốn làm dạ dày no căng?”

“Dạ dày tôi lớn, không cần các hạ quan tâm.” Cô hừ lạnh. “Thời gian này luôn ăn thịt ức gà, sắp ngán chết rồi, hôm nay tôi nhất định phải ăn một bữa!”

“Thì ra cô cũng biết ngán à.” Anh chế nhạo. “Tôi nghĩ cô ăn rất vui vẻ chứ.”

“Anh đang cười nhạo tôi à?” Cô tức giận liếc anh, cái nhìn này, sóng nước lưu chuyển, bao hàm bao nhiêu buồn bã sâu si.

Tim anh bị kích thích, đang muốn nói gì, chuông điện thoại di động đột nhiên vang dội theo quy luật.

Anh liếc nhìn tên người gọi tới, nghe điện thoại. “Học muội à, có chuyện gì sao?”

Học muội? Hạ Hải Âm ngừng gấp đồ ăn.

“Học trưởng, gần đây khỏe không?” Thanh âm thanh thúy của Vương Tử Huyền truyền đến. “Lần trước anh nói muốn làm bảo vệ riêng, làm thật à?”

“Ừ.” Chu Tại Vũ gật đầu, theo bản năng nhìn Hạ Hải Âm một cái, sắc mặt của cô không biết tại sao lại hơi lạnh.

“Ba học trưởng biết chuyện này không?”

“Ông ấy không biết.”

“Như vậy à. . .” Vương Tử Huyền muốn nói lại thôi.

Anh nghe ra sự chần chờ của cô. “Có lời gì em cứ việc nói thẳng đi.”

“Là như vậy, học trưởng, buổi chiều bác Chu đã tới đây, hình như là tới hỏi thăm nguyên nhân anh bị ghi lỗi.”

“Vậy sao?” Chu Tại Vũ cũng không mấy để ý, anh sớm đoán được cha nhất định sẽ tự mình đi điều tra chân tướng.

“Ông ấy hình như không vui lắm! Nghe nói còn nổi giận nữa.” Vương Tử Huyền cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Học trưởng, anh không giải thích rõ với cha anh sao?”

Giải thích thế nào đi nữa, ông ấy cũng sẽ không nghe, cha có logic suy tư riêng.

Chu Tại Vũ mĩa mai suy nghĩ. “Anh biết rõ rồi, cảm ơn em gọi điện thoại tới nói cho anh biết.”

“Không có gì, học trưởng.” Vương Tử Huyền dừng một lát. “Lúc nào rảnh rồi gặp mặt đây?”

“Chuyện này. . .” Chu Tại Vũ khó xử. “Gần đây công việc bận rộn, có thể không có thời gian.” Bởi vì mọi thời gian của anh đều bị một cô gái nào đó mua đứt.

“Vậy. . . Được rồi.” Vương Tử Huyền không giấu được thất vọng. “Bye bye.”

“Hẹn gặp lại.” Anh cúp điện thoại.

“Ai gọi tới?” Hạ Hải Âm hỏi.

“Một đàn em nữ ở trung tâm học cần.” Anh trả lời, vẫn nắm điện thoại di động trong tay vuốt vuốt.

“Đang ngăn người sao?” Giọng điệu cô sắc bén.

“Cái gì?” Anh lấy lại tinh thần, mờ mịt nhìn cô.

Cô không để ý tới anh, cầm đầu cầm cổ dùng bữa, đột nhiên bị nghẹn, ho khan một hồi.

“Đã bảo cô đừng ăn quá nhanh mà!” Anh vội vã đưa trà lên. “Uống nước nhanh đi.”

Cô nhận lấy uống hơn phân nửa ly, đột nhiên đứng dậy. “Tôi vào phòng vệ sinh một lát!”

Anh đã quên!

Hạ Hải Âm vội vã chạy vào phòng vệ sinh, tùy tiện vào một phòng nhỏ, đóng cửa lại, đứng yên suy nghĩ sâu xa.

Không muốn thừa nhận, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, tim của mình bị thương, trái tim kiêu ngạo lại khô héo, mơ hồ đau.

Về sau nếu như trên bàn ăn xuất hiện món ăn này, chính là bày tỏ em có ý cầu hòa với anh, cho nên mặc kệ lúc đó em làm gì sai, náo loạn cái gì với anh, hoặc là chúng ta đang gây gổ, anh đều phải tha thứ cho em đó! Biết không? Không cho phép không để ý tới em.

“Thật không nhớ sao? Đồ bại hoại, con chó ngốc. . . Khụ, khụ!”

Lại bắt đầu ho khan rồi.

Cô xoay người lại, cái trán chống vào cánh cửa lạnh lẽo, một tay cầm chặt nắm cửa, một tay kia nắm quyền đâm vào trái tim buồn bực của mình, rất nặng, rất dùng sức đâm, một cái lại một cái, giống như muốn giảm đi đau đớn nào đó

“Tên vô lại! Anh thật hư quá đi, hư quá đi ——”

“Tốt hơn nhiều chưa?”

Hạ Hải Âm đi ra phòng vệ sinh thì Chu Tại Vũ đang lo âu canh ở ngoài cửa, vừa thấy cô liền chào đón.

Cô quay đi không hề nhìn anh. “Chúng ta đi thôi!”

“Hiện tại liền đi?” Anh kinh ngạc. “Cô không ăn nữa?”

“Không ăn, tôi muốn đi tìm bạn.”

“Bạn gì?”

Cô ngoái đầu nhìn lại, vứt cho anh một ánh mắt khinh thường lạnh nhạt. “Tôi muốn gặp người bạn nào, còn phải báo cáo với anh sao?”

Anh biết rõ cô đang gây hấn với mình, nhưng vẻ mặt vẫn trấn định như cũ. “Cô đã mượn tôi làm bảo vệ, tốt nhất có thể nói cho tôi biết cô muốn đi đâu, gặp người nào, tôi mới quyết định được trình độ cảnh giới.”

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Là đi gặp bạn, anh không cần quá khẩn trương đề phòng.”

“Là bạn bè thế nào? Gặp mặt ở chỗ nào?”

“Anh đi theo tôi chẳng phải sẽ biết sao?” Cô quát cường không trả lời. “Đi thôi!”

Nửa giờ sau, bọn họ đi tới một quán ăn đêm ở trung tâm thành phố, nằm ở dưới lòng đất, rất là kín đáo, cửa có cảnh vệ kiểm tra thân phận, vào cửa rồi còn phải đi qua cửa kiểm tra.

Sao lại hẹn ở loại địa phương này?

Chu Tại Vũ cau mày, ấn tượng đầu tiên là không có hảo cảm, chỗ này quá tư mật, nhìn một cái cũng biết không phải chỗ có thể công khai ra ánh sáng, ánh đèn lam rất mập mờ, mờ mịt mờ mịt, âm nhạc DJ mở cũng mang theo chút không khí mê mang.

Hạ Hải Âm đến trước mặt phục vụ nói gì đó, đối phương hiểu ý gật đầu, dắt hai người đến một căn phòng vắng vẻ.

Mấy người đàn ông mặc tây trang màu đen, tóc húi cua giữ ở ngoài cửa, thần thái cảnh tỉnh, Chu Tại Vũ nhìn một cái liền nhận ra bọn họ cùng nghề với mình.

Trong phòng, chắc là có một nhân vật quan trọng?

Một tùy tùng trong đó mở cửa thay Hạ Hải Âm.

“Anh không cần đi vào.” Cô quay đầu lại ra lệnh.

Anh làm bộ không nghe thấy, nhanh chóng đi theo phía sau cô tiến vào trong phòng.

“Không phải tôi đã nói anh không cần theo vào sao?” Cô cau mày trách cứ anh.

“Tôi phải xác nhận an toàn của cô không có gì lo ngại.” Anh lạnh nhạt đáp lại, ánh mắt sắc bén như radar, quét bốn phía.

Không gian trong phòng rộng rãi, đặt một bộ ghế sa lon hình chữ quynh () đắt giá, có một sân khấu cao, lóe ra ánh đèn đủ màu, mười nam nữ trẻ tuổi hoặc ngồi hoặc đứng, có người đang hát, có người khiêu vũ, cũng có người uống rượu tán gẫu.

“Vanesa! Nơi này.” Một người đàn ông giơ tay gọi, anh ta cũng là người bắt mắt nhất trong đám người kia, quần áo thời trang, phong cách lang thang, lưỡi biếng ngồi ngay chính giữa ghế sa lon.

Thần trí Chu Tại Vũ rét.

Người này là Từ Tuấn Kỳ, con trai trưởng của Tổng Thống hiện tại.

Anh chuyển sang Hạ Hải Âm. “Người bạn cô biết, chính là anh ta?”

“Đúng, có thể yên tâm chứ?” Cô lườm anh một cái. “Có nhiều người nhìn như vậy, Tuấn Kỳ sẽ không có khả năng xuống tay bất lợi với tôi chứ?”

Anh nhíu lông mày không nói, cô đi về phía Từ Tuấn Kỳ, anh cũng đi theo qua, bóng hình xinh đẹp của cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Từ Tuấn Kỳ, đau nhói mắt anh.

“Vị này là ai?” Từ Tuấn Kỳ phát hiện sự hiện hữu của anh, tò mò liếc tới một cái. “Bạn của em?”

“Không phải.” Cô lạnh nhạt hưởng ứng. “Là bảo vệ của tôi.”

“Bảo vệ?” Từ Tuấn Kỳ càng thêm cẩn thận quan sát anh, ánh mắt lóe lên một cái. “Hình như tôi đã gặp anh ở đâu đó, à anh là. . . . Đúng rồi, anh là bảo vệ của ba tôi, đúng không?”

Chu Tại Vũ nghiêm mặt, thu lại tất cả tâm tình ở đáy mắt. “Bây giờ không phải nữa, cậu Từ.”

“Tại sao? Không phải bị ba tôi đuổi chứ?”

Anh im lặng.

“Cho nên anh thật bị cha tôi đuổi việc?” Từ Tuấn Kỳ mỉm cười. “Nghe nói anh rất ưu tú đó! Sao lại bị như thế?”

“Anh ấy không phải bị đuổi, chỉ tạm thời đình chức mà thôi.” Hạ Hải Âm không nhịn được chen miệng. “Nửa năm sau còn có thể trở về nữa.”

“Đình chức phân xử và bị khai trừ có gì khác biệt?” Từ Tuấn Kỳ cười. “Nhưng cũng tốt đó, đi theo loại người như ba tôi sớm muộn cũng buồn chết, coi như anh thông minh, dùng phương pháp này để thoát khỏi ông ấy, tôi cũng thật muốn thử một chút.”

“Có thể bảo vệ tổng thống là vinh hạnh của tôi.” Chu Tại Vũ nghiêm chỉnh gương mặt nói. “Là tôi phạm lỗi, mới có thể bị phân xử.”

“Biết! Nói giỡn mà thôi.” Từ Tuấn Kỳ lơ đãng phát tay một cái. “Sao anh lại giống y trước kia thế, luôn đứng đắn như vậy hay sao?” Anh lắc đầu một cái, cười chuyển sang Hạ Hải Âm. “Sao em lại mời một cây cọc gỗ như thế tới làm bảo vệ? Không cảm thấy không thú vị sao?”

Hạ Hải Âm không trả lời, quét ngang Chu Tại Vũ một cái, cười như không cười.

“Nhưng em yêu, em thật là có biện pháp.” Từ Tuấn Kỳ đưa tay đùa bỡn sợi tóc của cô. “Bảo vệ của Tổng Thống mà em cũng có biện pháp lấy đến bên cạnh mình, rất giỏi!”

Chu Tại Vũ chết nhìn chằm chằm bàn tay càn rỡ của Từ Tuấn Kỳ.

Hạ Hải Âm ngửa đầu nhìn anh, hai tay vẫn khoanh trước ngực. “Trong này không có chuyện của anh, anh ra ngoài chờ tôi đi.”

Muốn anh bỏ một mình cô ở lại đây sao? Ở lại bên cạnh con sói Từ Tuấn Kỳ này?

Chu Tại Vũ âm thầm cắn chặt hàm răng, cổ họng khô khốc.

“Tôi mời anh làm bảo vệ, là tới giúp tôi, không phải giám thị tôi.” Cô lạnh lùng nói. “Bây giờ mời đi ra ngoài, có được không?”

Anh nghe vậy, bỗng dừng hít sâu một cái, dứt khoát dè xuống đầy ngập nghi ngờ, bước nhanh rời đi.

Sau khi anh đi, Từ Tuấn Kỳ lập tức ân cần rót rượu thay Hạ Hải Âm. “Sao đột nhiên lại tới? Ngày hôm qua hẹn em, không phải em bảo không thích trường hợp này sao?”

“Có chút buồn bực, cho nên mới tới.”

“Tâm tình không tốt à? Là ai dám can đảm trêu chọc Ma Nữ V của chúng ta mất hứng? Uống một ly!”

Hạ Hải Âm nhận lấy ly rượu, không chậm trễ uống vào.

Anh đợi cô ba giờ.

Khá dài, ba giờ như đứng đông lửa như ngồi đông than, trong lòng phập phồng, không có một khắc bình tĩnh.

Thì ra chờ đợi gian nan như thế, anh không phải chưa từng chờ, mỗi lần làm nhiệm vụ, anh vẫn hay đợi nhân vật quan trọng, bất luận là trường hợp công khai hay hẹn nhau lén lút, thường đều phải chờ thật lâu. Nhưng lòng chưa từng loạn.

Chỉ có lúc chờ cô, anh mới rối loạn, nếu như đây là một loại phương thức cô dùng để trừng phạt anh, vậy anh phải chúc mừng cô, cô thành công rồi.

Bảo vệ của công tử tổng thống đều ở đây, nhưng bọn họ đều vừa chờ, vừa thoải mái mà nói chuyện phiếm, chỉ có mình anh là luôn luôn liên nghiêm mặt, thần thái nghiêm túc.

Anh ở trung tâm đặc cần thật là nhiều năm, nhưng chưa từng thấy mấy bảo vệ này, nhìn qua giống như là tay mơ vừa ra đời. Trước đây anh ở bên cạnh tổng thống, cũng từng nghe nói Từ Tuấn Kỳ tính khí nóng nảy, tính tình kiêu căng, sai bảo bảo vệ như người làm, động một chút là yêu cầu bỏ cũ thay mới, này đã đổi qua nhóm thứ mấy rồi?

Sao Hải Âm lại quen biết với người đàn ông như vậy? Bọn họ biết nhau từ khi nào?

Chu Tại Vũ cau mày suy tư, âm thầm quan sát bảo vệ của công tử tổng thống, bọn họ cũng đang hiếu kỳ nhìn anh, bàn luận xôn xao, rốt cuộc một vị dẫn đầu trong đó chủ động tới trò chuyện.

“Anh là. . . thiếu tá Chu Tại Vũ à?”

Lông mày ngọn núi của anh nhướng lên, không ngờ những người này lại có thể nhận ra mình. “Là tôi.”

“Quả nhiên không nhìn lầm! Tôi đã nói rồi, lúc trước tôi từng gặp thiếu tá ở trung tâm đặc cần, anh là nhân vật truyền kỳ đó. Nhiều cấp trên đều khen anh không dứt miệng.”

Anh? Truyền kỳ?

Chu Tại Vũ tự giễu cười lạnh. “Tôi đã giải ngũ, không còn là quân nhân.”

“Đúng rồi, chúng tôi đều nghe nói.” Mấy người bảo vệ đều hiếu kỳ đưa mắt hướng tới anh, bọn họ đều từng nghe nói về đại danh oai hùng của anh, dĩ nhiên cũng sẽ không bỏ qua chuyện anh bị đình chức, lại còn lời đồn tự động xin giải ngũ nữa. “Tại sao vậy chứ? Có liên quan. . . Ax, với việc anh bị ghi lỗi không?”

Xem ra chuyện anh giải ngũ sẽ trở thành tin đồn truyền lưu mấy năm.

Chu Tại Vũ suy nghĩ, tránh nặng tìm nhẹ đáp lại. “Tôi giải ngũ, chủ yếu là bởi vì nhân tố người.”

Nhưng bảo vệ tay mơ lại hồ đồ hỏi tới. “Nhân tố người gì? Làm bảo vệ tư nhân có thể so với bảo vệ tổng thống sao?”

“Anh ngốc à? Đối xử khắt định tốt hơn nhiều!” Một người khác chen miệng. “Tôi nghe nói mấy minh tinh đều cho bảo vệ lợi nhuận lớn! Trước kia Chu thiếu gia còn từng được làm đại biểu đến nước Mỹ tham gia khóa huấn luyện ‘Hắc Thủy’, giá trị con người nhất định cao hơn so với bảo vệ bình thường.”

“Cao bao nhiêu đây? Chắc, tôi cũng tình nguyện đi theo bên cạnh mỹ nhân xinh đẹp như Vanessa, vẫn tốt hơn đi theo vị này nhiều.”

“Vị này” chỉ Từ Tuấn Kỳ à?

Chu Tại Vũ suy nghĩ trong lòng, lại làm bộ như không chút để ý thuận miệng hỏi. “Công tử của tổng thống vẫn như trước kia, thường ra vào quán bar sao?”

“Há chỉ! Hiện tại anh ta càng khoa trương hơn trước kia, hơn nữa động một chút lại gây gỗ với cha anh ta.” Bảo vệ tay mơ yêu sách.

Là bảo vệ mà lại tùy ý nói ra việc riêng, hay hành vi thường ngày của chủ nhân thất bại, nhưng Chu Tại Vũ không muốn soi mói, trên thực tế anh rất cảm ơn những con chim non ‘không chuyên nghiệp’ này.

“Hiện tại anh ta có bạn gái lui tới cố định không?”

“Bạn gái?” Bọn họ ngẫm hiểu lẫn nhau, trao đổi ánh mắt. “Vị này của chúng ta không thiếu nhất chính là phụ nữ! Anh ta chưa từng không có phụ nữ bên cạnh, người này tiếp theo người kia. . . Không đúng,

phải là đồng thời có rất nhiều người, không ngờ cả ma nữ V cũng không chạy thoát khỏi ma chướng của anh.”

“Lại nói chủ của anh thật rất đẹp! Cô ấy bình thường như thế nào? Có xinh đẹp như tivi không? Có một số phụ nữ tẩy trang xong thì xấu kinh, cô ấy. . .”

Mắt thấy đề tài từ từ chuyển đến việc riêng của Hạ Hải Âm, Chu Tại Vũ ho khan một tiếng, nhìn đồng hồ đeo tay.

Bảo vệ chú ý tới động tác của anh. “Thế nào? Không kiên nhẫn đợi nữa sao? Có muốn hút thuốc hay không? Bọn họ ở trong uống rượu mua vui, tôi thấy trời chưa sáng thì chưa ra đâu.”

Chẳng lẽ cô thật muốn ở trong căn phòng đó đến sáng sao?

Tâm tư Chu Tại Vũ lung tung lẫn lộn, đầu lướt qua nhiều hình ảnh, mỗi một màn anh đều tương đối không thích, anh bảo ỉnh lẫn lộn, Hạ Hải Âm ở bên trong không có việc gì, thân là bảo vệ, trách nhiệm của anh là bảo vệ sự an toàn của cô, không phải can thiệp cuộc sống riêng của cô, mà anh luôn luôn chuyên nghiệp tỉnh táo, tuyệt không luống cuống, nhưng ——

Ý nghĩ phức tạp chưa biến mất, anh đã bất chấp tất cả xông vào phòng, đúng lúc nhìn thấy Hạ Hải Âm uống đến say lừng lừng, vui mừng bưng bưng hôn người này, ôm người jua, bắt đầu đều là chơi đùa với các cô gái, kế tiếp Từ Tuấn Kỳ thấy cô ngồi ở trên ghế sa lon mệt mỏi thở dốc, cũng ngồi xuống theo, kéo cô qua.

“Vanesa, mệt mỏi sao? Có phải muốn ngủ rồi không?”

“Tôi nào có buồn ngủ?” Cô cười nham nhở, đá lòng nheo với Từ Tuấn Kỳ, sóng mắt quyến rũ đến khiến thần kinh Chu Tại Vũ thiếu chút nữa đứt đoạn, bất giác bước nhanh tới, ngăn cánh tay Từ Tuấn Kỳ.

“Anh làm cái gì?” Từ Tuấn Kỳ khiển trách.

“Không được đụng cô ấy.” Anh đáp lời ngắn gọn, tư thái kiên định nói rõ anh bảo vệ cô gái này.

Những người khác trong phòng chơi điên rồi, tự mình hô hào điên cuồng, không ai chú ý tới một dân chúng dám can đảm khiêu khích công tử Tổng Thống.

“Chẳng lẽ anh nghĩ tôi muốn làm gì cô ấy?” Từ Tuấn Kỳ vừa tức vừa buồn cười. “Cô ấy uống say rồi, tôi chỉ quan tâm cô ấy thôi.”

Mở mắt nói mò, rõ ràng muốn thừa cơ chiếm tiện nghi!

Chu Tại Vũ xem Hạ Hải Âm say đến thần trí mơ màng. “Cô ấy rốt cuộc uống bao nhiêu?”

“Cũng không bao nhiêu, vẫn chưa tới nửa bình Whisky thôi. Tửu lượng của cô ấy không tốt.”

Biết tửu lượng của cô ấy không tốt còn để cho cô ấy uống? Chu Tại Vũ cảm tức nhìn Từ Tuấn Kỳ.

“Anh dám dùng ánh mắt đó nhìn tôi?” Từ Tuấn Kỳ híp mắt lại, ánh mắt lợi hại nhìn anh rất không chấp nhận.

Chu Tại Vũ thu hồi tầm mắt, nhìn về Hạ Hải Âm, cô nằm trên ghế sa lon, híp mắt nửa ngủ nửa tỉnh, anh nhẹ nhàng lay cô. “Hải Âm, dậy, tôi đưa cô trở về.”

“Ai nói anh có thể dẫn cô ấy đi?” Từ Tuấn Kỳ lạnh lạnh giương tiếng nói.

Anh ngưng lại động tác, ngẩng đầu.

“Vanesa uống tới như vậy, tôi không yên tâm giao cô ấy cho người đàn ông khác, ai biết anh có thể biến thân thành một con cầm thú hay không?”

Lăng tử này lại dám hoài nghi nhân cách của anh?

Chu Tại Vũ thu lại vẻ tức giận “Hạ tiểu thư thuê tôi, cũng là bởi vì cô ấy tuyệt đối tin tưởng phẩm hạnh của tôi, tôi sẽ không làm gì cô ấy.”

“Thật sẽ không?” Từ Tuấn Kỳ giễu cợt nhìn anh.

Anh dùng một ánh mắt kiên định lạnh nhạt hưởng ứng.

Từ Tuấn Kỳ lạnh lùng nhếch môi, đang muốn lên tiếng, Hạ Hải Âm bỗng dưng giật giật, môi anh đảo bật ra tiếng rên ỹ hệt mèo.

Từ Tuấn Kỳ nhìn cô, dịu dàng cười một tiếng. “Vanesa, tỉnh rồi?”

Cô nháy mắt mấy cái, trông mắt mê mang, thần trí vẫn rơi vào trạng thái ngu muội. “Thế nào?”

“Người bảo vệ của em nói muốn dẫn em về.”

Cô nghe vậy, kinh hãi, gương mặt nhìn người đàn ông đứng trước mặt.

“Cô say, cùng tôi trở về.” Chu Tại Vũ lạnh lùng nói nhỏ, giọng điệu gần như trách cứ.

Từ Tuấn Kỳ kinh ngạc liếc nhìn anh một cái, rồi chuyển sang Hạ Hải Âm, cho là tính tình cô cao ngạo nghe rồi khẳng định mắt hứng phát tác, nhưng cô chỉ nhắm mắt, khe khẽ cắn môi dưới.

Là mệt mỏi sao?

Từ Tuấn Kỳ không khỏi đưa tay vuốt ve gương mặt hơi nóng của cô. “Em thật giống như rất muốn ngủ, Vanesa, anh đưa em trở về nhé!”

“Không cần.” Cô nhã nhặn từ chối ý tốt của anh. “Bảo vệ của tôi sẽ đưa tôi về.”

Thật muốn tên kia đưa? Từ Tuấn Kỳ không vui vắn lông mày, cảm thấy mình hình như đã bị thua trong cuộc đấu dành cho đàn ông “Em uống say rồi, ở riêng với người đàn ông khác quá nguy hiểm, hay là tôi _____”

“Yên tâm đi.” Cô ngăn anh. “Anh ấy sẽ không làm gì tôi.”

Từ Tuấn Kỳ hừ lạnh. “Em dám khẳng định?”

“Tôi khẳng định.” Hạ Hải Âm cười cười, khóe môi chứa đựng một tia châm chọc. “Dù cho anh ấy mượn gan trời, anh ấy cũng sẽ không đụng đến một cọng tóc gáy của tôi.” Cô dùng một lát, nâng đôi mắt long lanh lên, sòng mắt nhẹ nhàng nhện nhạo. “Đúng không? Chu Tại Vũ tiên sinh.”

Anh không có trả lời.

5. Chương 5

Cô ngủ thiếp đi.

Nỗ lực nâng cao tinh thần, để anh đỡ lên xe, mới vừa ngồi vững, cô liền dựa vào thành ghế, mơ mơ màng màng chớp mắt.

Chu Tại Vũ giảm nhỏ máy lạnh, điều chỉnh đường thổi khí, để gió lạnh không thổi trúng cô, chọn CD Piano bỏ vào máy.

Trong buồng xe vang ra tiếng đàn êm ái, giống như một dòng nước xuân, an ủi cô an tĩnh ngủ.

Anh thả chậm tốc độ xe, chậm rãi chạy trên đường trống vắng nửa đêm, lướt qua từng ngọn đèn đường, xuyên thành ngân hà.

Ba mươi phút sau, xe đi tới dưới lầu cao ốc Hạ Hải Âm ở, mưa phùn dịu dàng rơi ngoài cửa sổ, mà cô thì vẫn ngủ say.

Phải gọi cô dậy sao?

Chu Tại Vũ hơi do dự, thời gian này hành trình làm việc của cô đầy đặc, tựa hồ luôn ở vào trạng thái thiếu ngủ, tối nay uống say lại ngủ ngọt ngào như thế, anh thật sự không đành lòng làm tỉnh mộng đẹp của cô.

Nhưng mà, rốt cuộc vẫn phải kêu tỉnh, không thể để cho cô ngủ ở đây suốt?

Anh ngắm nhìn cô, gương mặt của cô nghiêng qua một bên, tựa vào trên ghế dựa, thân thể mảnh khảnh hơi co rúc, được ánh đèn mờ lung chiếu rọi, toát ra mấy phần yếu ớt kỳ dị.

Tiếng lòng anh lại động.

Tưởng tượng mấy năm qua cô khổ cực học âm nhạc ở Viên, sau đó lại tỏa sáng trên sân khấu, tự động soạn ra album, lại giao thiệp với giới văn nghệ, một người làm ba người dùng, không biết đã chịu bao nhiêu khổ sở?

“Đứa ngốc, tại sao liều mạng như vậy?” Anh lẩm bẩm nói nhỏ.

Dù muốn có tài hoa đầy đủ thế nào, cũng không nên phần đầu quên mình như thế.

Cô muốn chứng minh cái gì?

Chu Tại Vũ mịt mờ suy nghĩ, nhìn Hạ Hải Âm ngủ ở bên cạnh, thật hồn nhiên, thật vô tội, cánh môi mềm non hé mở, thở ra hơi thở yếu ớt, chợt rất muốn vuốt ve cô, run rẩy vươn tay ——

Thật muốn em rời đi sao? Thật có thể chịu đựng không gặp em sao? Về sau không gặp nhau nữa, cũng không sao à? Như vậy, thì đừng gặp tôi nữa, đừng nên nghe giọng tôi nữa, đừng đụng vào một cọng tóc gáy nào của tôi!

Anh bỗng dưng nắm chặt quả đấm, thật chặt, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay.

Không thể đụng vào cô, đã nói không đụng vào cô, vậy mà anh lại không thể kiềm chế mình.

Cô đột nhiên nhẹ nhàng run rẩy.

Lạnh à? Anh cau mày, từ ghế sau tìm được một cái áo khoác mỏng, khoác lên trên người cô, lại nhìn cô một lúc lâu, đối diện chợt bắn tới một đạo ánh sáng mãnh liệt.

Chu Tại Vũ quay đầu ngó ra ngoài cửa sổ, có một chiếc xe chạy tới, dừng ở trước xe anh, mở đèn sáng, cần gạt nước quẹt đi hơi nước trên kính khiến anh nhìn thấy gương mặt quen thuộc.

Là Từ Tuấn Kỳ!

Anh chấn động, không ngờ công tử phóng đảng này lại theo tới.

Hai người đàn ông cách cửa sổ nhìn nhau.

Từ Tuấn Kỳ nhìn anh, lại nhìn Hạ Hải Âm ngủ bên cạnh anh, thần sắc âm u.

Anh đang ghen tỵ.

Chu Tại Vũ linh ngộ điều này xong, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Thật buồn nôn!

Cảm giác muốn nôn mửa bỗng chốc cuộn cuộn dâng lên từ dạ dày, Hạ Hải Âm mở mắt ra, theo trực giác mở cửa xe xông ra, mưa phùn bay bat bên ngoài, cô hồn nhiên không hay, ngồi xổm người xuống, đỡ cây cột điện, nôn hết mọi thứ trong dạ dày ra.

Nôn vật ô uế ra rồi, tiếp theo lại ho khan một hồi.

“Còn ổn chứ?” Sau lưng vang lên một thanh âm trầm thấp.

Cô quay đầu lại, kinh ngạc khi thấy Chu Tại Vũ, lúc này thần trí mới chợt thanh tỉnh, biết mình bị anh thấy được đáng về nhếch nhác, nhất thời ngượng ngùng, không biết làm sao.

“Cho cô.” Anh đưa khăn tay cho cô.

Cô nhận lấy, lau miệng, anh muốn lấy về, cô lại nắm chặt trong tay không chịu thả.

Khăn tay bẩn thế này, sao có thể trả lại cho anh? Cô phải giặt sạch trước mới được.

“Đi thôi, đi về trước rồi nói.” Anh muốn đỡ cô đứng dậy.

Cô hất tay của anh ra, không cho anh đụng, động táclàm anh kinh sợ, ngây người hai giây, cô không dám nhìn anh, nghiêm mặt, lấy túi xách ra từ trong xe, cầm thẻ ra vào quẹt vào cửa chính chung cư.

Cô lên lầu trước, anh còn đậu xe xong mới lên, thừa dịp anh còn chưa vào nhà, cô chạy vào phòng tắm rửa mặt một phen, mắt thấy dung nhan tái nhợt tiêu tụy trong kính, trái tim không khỏi tràn ra vị chua, muốn giặt khăn tay, nhưng đôi tay lại rung động, cô chợt cảm thấy rất vô lực, trông mắt mơ hồ.

Chu Tại Vũ vào cửa, chỉ thấy cô ôm chai rượu đỏ, ngồi ở trên ghế sa lon, phóng túng đổ vào miệng uống.

Nhìn thấy anh, cô cười khúc khích chào hỏi. “Anh, trở lại rồi à. . . . Mau tới đây, uống rượu với tôi.”

Anh đi tới, hơi nhíu mày. “Tại sao lại muốn uống?”

“Bởi vì muốn uống chứ sao.” Cô cười, đưa chai rượu cho anh. “A, anh cũng uống, uống chung với tôi.”

“Tôi không uống rượu lúc đang trực.” Anh nghiêm nghị cự tuyệt.

“Đang trực?” Cô ngăn người. “Đúng vậy, bây giờ anh đúng là ‘ở trong phiên trực’. . . . Ha ha, đối với anh mà nói, tôi chỉ là đối tượng anh bảo vệ thôi? Anh thật lão luyện, kinh nghiệm tốt, bội phục, bội phục!” Giơ ngón tay cái lên.

Anh lại nhíu nhíu lông mày. “Tửu lượng của cô không tốt, đừng uống nữa.”

“Anh không uống, không sao, gọi điện thoại cho Tuấn Kỳ, bảo anh ấy uống với tôi.” Dứt lời, cô liền lục lọi tìm điện thoại di động.

Anh nhìn động tác của cô, mới nhớ tới vừa rồi Từ Tuấn Kỳ đã bám theo một đoạn, nhất thời cảm thấy bực bội, đoạt lấy chai rượu.

“Làm gì?” Cô giật mình. “Trả lại cho tôi!”

“Không cho phép uống, cũng không được gọi điện thoại cho Từ Tuấn Kỳ!”

“Anh quản tôi hả? Trả chai rượu đây!”

Hai người dây dưa một hồi, Hạ Hải Âm giành không được chai rượu về, nổi giận, trở mình nhảy người đến trước tủ lạnh trong phòng bếp, lấy ra một lon bia lạnh, kéo nắp ra liền rót vào miệng.

“Cô điên ư?” Chu Tại Vũ xông về phía trước rách cứ. “Lúc này ới còn chưa đủ sao? Cô còn muốn ới lần nữa? Có biết uống rượu bia lẫn lộn thì dạ dày sẽ càng khó chịu không? Đừng uống nữa!”

“Anh là bảo vệ của tôi, không phải người giám hộ của tôi, đừng động tới tôi!” Cô dùng sức đẩy anh ra.

“Hạ Hải Âm!” Anh giận, đề cao thanh âm.

Cô cười lạnh, giống như khiêu khích, uống bia quá mạnh ừng ực ừng ực, lại uống quá gấp mà ho khan không ngừng.

“Đã bảo cô đừng uống.” Chu Tại Vũ đoạt lấy bia, rót hết lượng bia còn lại vào bồn rửa, nhìn cô lại muốn mở tủ lạnh, anh âm trầm cảnh cáo. “Cô có tin tôi đập bể hết mấy chai rượu trong phòng này không?”

“Anh dám? !” Cô thét chói tai.

“Sao không dám?” Anh níu lại cổ tay cô, không nói lời gì kéo cô ra phòng bếp, đẩy ngồi xuống trên xô pha phòng khách. “Ngoan ngoãn ngồi đây đợi cho tôi!”

Cô rung động nhìn anh, nhìn anh vào trong phòng tắm lấy ra một cái khăn lông khô cho cô.

“Mới vừa rồi mắc mưa, trước lau tóc tránh cảm lạnh, đợi lát nữa tắm rồi lên giường ngủ.” Anh hạ chỉ thị.

Cô ảo não. “Anh cho rằng anh là ai? Xem tôi như đứa bé trong vườn trẻ?”

“Bộ dáng của cô, không hơn đứa bé bao nhiêu.” Anh lạnh nhạt nói.

Giọng điệu này đã thương cô, hạ quyết tâm, giận dữ hất khăn lông ra. “Tôi không lau tóc, không tắm, không ngủ, anh đừng xía vào, không có chuyện của anh, anh về phòng ngủ đi.”

Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt nghiêm nghị.

“Bảo anh đi ngủ! Đừng động tới tôi.” Cô kéo cao giọng điệu.

Anh híp híp mắt, vọt vào phòng bếp lấy một ly nước chanh mật ong giải rượu, đưa cho cô. “Uống nó đi.”

“Không uống.” Cô quay đầu.

“Uống mau!” Anh ra lệnh. “Nếu không ngày mai cô rời giường, tôi bảo đảm đầu của cô sẽ đau như nứt ra.”

“Dù đau chết cũng không liên quan anh.”

“Hạ Hải Âm!”

“Bảo anh đừng động tới tôi, anh nghe không hiểu sao? Anh cho rằng mình là cha tôi? Làm rõ ràng, anh chỉ là bảo vệ tôi bỏ tiền mời tới thôi ——”

“Uống vào!”

“Không uống!”

“Uống cho tôi!” Anh dùng một tay bấm môi của cô, một cái tay khác nắm ly thủy tinh gắng phải đổ nước chanh mật ong vào trong miệng cô.

Thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn này càng chọc giận cô, đâm cô bị thương, cô kịch liệt giãy giụa, kéo tay của anh cắn mạnh một miếng.

Anh bị đau, kinh hô một tiếng.

Cô lại cắn anh —— lại cắn anh.

Chu Tại Vũ nhìn chăm chăm dấu răng bị cắn ra trên bàn tay, móng lung nghi đến rất lâu trước kia, cô cũng từng tùy hứng cắn anh như vậy, hàm răng sắc bén này cắn vào trên tay anh, càng cắn vào trong lòng anh, vết thương in dấu xuống, về sau đã không thể bỏ mặc cô nữa.

Một luồng sóng tâm tình phức tạp sôi trào trong lòng biển, anh gần như phản hận nhìn cô gái trước mắt.

Tại sao nhất định không nghe lời? Tại sao nhất định phải trêu chọc anh như vậy?

“Cô thật không uống?” Anh hạ thông điệp cuối cùng.

Cô quật cường xoay mặt, xoay người đi.

Anh hít sâu một cái, đầu hướng lên, tự động uống một hớp nước lớn, một tay đẩy cô vào tường, tiếp đó, cường hãn che kín môi cô.

Cô kinh ngạc giật mình, không ngờ anh lại dùng chiêu này, cả người ngậy ngốc, qua một giây, mới nhớ phải giãy giụa, vùng quyền đánh đầu vai anh.

Anh không để ý tới sự kháng nghị của anh, đôi tay nâng mặt của cô lên, hớp nước mớm vào.

Nhả vào trong miệng cô, không chỉ có nước chanh mật ong, còn có kỷ niệm ngọt ngào và chua xót không quên được.

Cô đột nhiên cảm thấy tức giận, dùng hết toàn lực đẩy anh ra, tát anh một cái thật mạnh. “Anh làm cái gì? Điên rồi sao?”

“Tôi muốn em được tỉnh táo hơn!” Anh không để ý đau đớn trên mặt, ngạo lạnh trách cứ cô. “Tỉnh chưa? Còn muốn uống rượu không? Có biết dáng vẻ của em lúc say rượu ra sao không? Hôn người này ôm người kia, chơi với con gái không đủ, cả Từ Tuấn Kỳ mà em cũng nhìn hấn ta đây quyền rũ, còn muốn gọi điện thoại cho hấn đến uống rượu với em? Em có biết hấn là tuýp đàn ông như thế nào không?”

Cô trừng anh, mu bàn tay hận hận lau giọt nước tràn ra khóe môi. “Hạng người gì? Tôi không hiểu anh nói cái gì!”

“Hấn là play boy nổi tiếng! Ba ngày hai bữa ra vào quán bar, thay phụ nữ liên tục! Em có biết phụ nữ mà hấn ôm ấp yêu thương có bao nhiêu không? Em cũng muốn trở thành một người trong đó sao?”

“Anh ấy mới không phải đàn ông xấu như anh nghĩ, anh ấy cũng có nỗi khổ của mình ——”

“Hạ Hải Âm!” Chu Tại Vũ gầm thét, ngực dấy lên lửa giận ngập trời. “Em đang nói chuyện giúp Từ Tuấn Kỳ sao?”

“Đúng! Tôi nói chuyện thay anh ấy đó, như thế nào?”

“Em. . . . Chẳng lẽ em thật đang quen với hắn ta?”

“Quen với anh ấy thì sao? Không thể được sao? Tôi thích anh ấy đó, muốn ôm ấp yêu thương anh ấy đó, oánh quần được sao?”

Chu Tại Vũ biến sắc.

Anh thật sự không thể quản!

Bởi vì trước đây thật lâu, anh đã chủ động buông tha quyền lợi trông nom cô rồi, anh đã cam kết với cô và với mình, sẽ không bao giờ dao động vì cô nữa.

Anh nắm quyền, nảy sinh ác độc đâm tường một cái.

Hạ Hải Âm nhìn cử động tức giận dằng dằng của anh, màn lệ im hơi lặng tiếng tan rã trong mắt, ánh mắt mờ mịt, lòng cũng đau đớn.

“Anh vẫn còn giận em, có đúng hay không?” Cô hét. “Anh hận em, bởi vì em làm hư nhiệm vụ đầu tiên của anh —— là em không đúng, em không tốt! Như vậy, tại sao anh còn đụng em? Vừa rồi tại sao dứt em uống nước như thế? Sao anh cố thể. . . . Hôn em, lại tỏ vẻ chẳng hề để ý?” Ngón tay đặt lên đôi môi vừa bị anh giày xéo, giống như nhớ lại, lại tựa như khuất nhục, nước mắt chán nản chảy xuống. “Anh rất xấu, anh còn xấu hơn Từ Tuấn Kỳ gấp trăm lần! Anh biết không. . . .”

Chu Tại Vũ nhìn cô khóc lóc tố cáo, lửa giận trong ngực nhất thời tắt, thay vào đó là hối tiếc thê lương.

Anh đến tội cùng đã làm gì? Vừa rồi đã làm gì? Vì sao tổn thương cô như thế?

Anh ảo não không dứt, bất giác đưa tay về phía cô. “Hải Âm.”

“Đừng đụng tôi!” Cô thét bèn nhọn, thân thể chảy xuống trên mặt đất. “Đồng ý không đụng tôi, thì đừng đến gần tôi như thế! Tôi chán ghét anh. . . . Tôi hận anh!”

Cô khóc sục sùi, hai chân cong ở trước người, tay ôm đầu gối, vô dụng chôn mặt. Cô khóc nức nở, càng lộ vẻ bị thương.

Anh sững sờ ở một bên, không biết nên an ủi cô như thế nào, cũng không cách nào giải thích cử chỉ kích động mớ m cho cô của mình. Anh điên thật rồi, khi đó chỉ muốn dạy dỗ cô, đầu hoàn toàn bị hôn mê.

Cô khóc một lúc lâu, dần dần khóc mệt, thanh âm càng lúc càng nhỏ, đến mức không thể nghe, đầu rũ xuống giữa gối.

Ngủ thiếp đi sao?

Chu Tại Vũ cúi người nhìn, xác định cô ngủ say, thần kinh căng thẳng mới thoáng buông lỏng, thở dài một hơi, rón rén bế cô lên, ẵm cô vào trong phòng, cẩn thận từng li từng tí thả lên giường.

Cô kinh động, mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt nhìn anh.

Anh biết cô không tỉnh táo, bàn tay nhẹ nhàng bịt kín cặp mắt cô.

“Không nên nhìn, nhìn anh, chỉ chọc em giận thêm.” Anh dịu dàng nói nhỏ. “Ngủ đi.”

Anh chờ giây lát, quả thật cô nhắm mắt lại ngủ, mới chậm rãi lấy tay ra, ngón tay dừng lại một lát trên môi cô, nhớ tới đây là chỗ trước đây không lâu mình từng mút hôn. Thật là kỳ quái, mình làm sao chịu buông ra.

Anh cười khổ, kéo chăn trùm cô, mở đèn ngủ lên, rồi lặng lẽ lui ra phòng ngủ, đóng cửa.

Trở lại phòng khách, anh đứng ở phía trước cửa sổ, lấy iPod trong túi ra, nhét tai nghe vào.

Bên tai, từ từ vang lên tiếng nhạc Violin, đầu tiên là dịu dàng, tiếp theo từ từ kích tình cuồng nhiệt, đây là vũ khúc Czardaz cô kéo.

Cả buổi tối, anh vẫn lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, nghe bản nhạc của cô trong ipod.

Hạ Hải Âm thật không muốn tỉnh lại.

Vì khi thức tỉnh, những hình ảnh ngấn ngủ vào lúc nửa đêm lại lần lượt thay đổi nhảy vào đầu cô, hành hạ cô.

Đầu thật là đau, đau hơn chính là tự ái. Thật mất thể diện, lúc cô say rượu đã làm gì? Tựa hồ đã ăn vạ anh như đứa bé muốn kẹo, sau đó hình như cũng khóc?

Không khóc chứ? Không thể nào khóc chứ? Tại sao có thể rơi lệ ở trước mặt anh? Cô không cách nào chịu đựng mình như vậy —

Càng muốn nhớ rõ, đầu càng co rút đau đớn, cô lần lượt hít sâu, tạm thời buông tha, lảo đảo xuống giường, đi vào phòng ngủ đứng trong phòng tắm rửa mặt.

Khát quá.

Thay quần áo thể thao nhẹ nhàng xong, cô lặng lẽ mở cửa, cầu nguyện Chu Tại Vũ còn đang ngủ, để cô có thể chạy vào phòng bếp uống ly nước.

Đáng tiếc trời không chiều ý người, anh đã tỉnh rồi, đang từ phòng tắm đi ra, chỉ mặc quần dài, tay cầm một cái áo sơ mi trắng sạch sẽ, đứng ở phía trước cửa sổ, đôi tay tiêu sái vòng ra sau lưng, mặc áo sơ mi vào, cài nút áo.

Cô thoáng chốc nín thở, theo dõi bóng lưng của anh không thả.

Phần lưng màu đồng cân xứng, đường vòng cung tuyệt đẹp, hông của anh mảnh khảnh, cánh tay hẹp, chân dài, vóc người không thua người mẫu chuyên nghiệp, hơn nữa còn luyện được bền chắc hơn.

Cô sắp điên rồi.

Người đàn ông này có thể nào đẹp trai thành như vậy? Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu xuống trên người anh, mặc dù mặc áo sơ mi trắng, cơ lưng của anh vẫn như ẩn như hiện, ngược lại càng mê người.

Tức giận. . . . Thật sự rất tức!

Hạ Hải Âm hận hận cắn môi, sao dáng vẻ của anh không khó coi chút, vóc người mập chút? Bộ dạng xuất chúng này là muốn cho ai xem? Cho cô gái trong điện thoại mà anh dịu dàng gọi đàn em xem sao?

“Em tỉnh rồi?” Anh phát hiện hơi thở của cô, xoay người lại.

Cô thiếu chút nữa sặc, ra lệnh mình mau sớm khôi phục hô hấp bình thường, lạnh lùng quét ngang anh một cái, giả bộ lạnh lùng.

Cô không nói gì, đi thẳng về cái quầy trong phòng bếp kiểu mở, muốn rót nước uống, anh vượt lên trước đẩy một cái ly tới trước mặt cô.

“Uống cái này.”

“Là cái gì?” Cô nhìn chằm chằm cái ly.

“Trà giải rượu.” Anh trả lời. “Em nhức đầu mà? Uống vào sẽ tốt hơn một chút.”

“Ai nói đầu tôi đau?” Cô bướng bỉnh phản bác. Anh nói cô đau, cô không nhận. “Tôi không uống!”

“Uống đi.” Khác với giọng nói cứng rắn của cô, giọng điệu của anh có vẻ mềm mại. “Còn có sáng nay phải ăn cháo, tôi đã nấu xong, dạ dày em sẽ thoải mái, ăn salad cũng không được, dù gì cũng phải ăn lót bụng. Tôi đã hỏi phụ tá của em rồi, hôm nay không có an bài hành trình cho em, có thể nghỉ ngơi một ngày, sau khi em ăn xong thì ngủ thêm một lát, sẽ không cảm thấy say rượu khổ sở lắm.”

Anh làm cái gì vậy? Vừa chuẩn bị bữa ăn sáng, vừa an bài nghỉ phép, anh là. . . . Bảo vệ, cũng không phải là ba mẹ cô.

“Có phải anh quên thân phận của mình rồi?” Cô không phục chu mỏ. “Anh chỉ là bảo vệ, tôi ăn cái gì, có ngủ hay không, không có trong phạm vi công việc của anh.”

“Biết, lời này em đã nói rất nhiều lần rồi.” Anh không tranh luận với cô, nhẹ nhàng cười một tiếng, cầm đầu cầm cổ đi tới trước bếp điện, mở nắp nồi ra mức một chén cháo trắng. “Chờ ăn quá dầu mỡ, ăn với chút dưa muối đơn giản là được rồi.”

Cả cô ăn cháo với món gì, cũng phải nghe anh chuẩn bị sao?

Cô đột nhiên ngừng đầu, đang muốn sẵn giọng, anh lại ra dấu tay ngăn cô.

“Hôm nay đừng gây, anh không muốn gây với em.”

Nói gì vậy? Giống như cô cố tình gây sự!

Hạ Hải Âm bực bội, cổ họng chứa ghen tuông, ảo não cắn răng.

Cô dĩ nhiên có thể tiếp tục đối chọi gay gắt với anh, dùng ngôn ngữ làm vũ khí công kích anh, nhưng anh chỉ càng xem thường cô, càng xem cô như đứa bé khó lấy lòng.

Cô không muốn anh nghĩ cô vậy, không muốn anh cho là mình tùy hứng, mặc dù tính tình của cô đúng là hư, quả thật không tốt, làm cho người khác không thể làm gì.

Nghĩ tới, Hạ Hải Âm không biết tại sao cảm thấy uất ức, trông mắt ề ảm sương mù, muốn khóc, nhưng cô cố nén.

“Tôi tập thể dục rồi ăn.” Cô bỏ xuống một câu, đi về phía Gym.

Cô đặt mấy cái máy tập thể hình ở nhà, có máy chạy bộ, xe tập thể dục, máy vặn eo giảm chận tại chỗ, găng đệm đầm bốc, vì duy trì vóc người, mỗi sáng sớm cô đều tập thể dục, buổi tối trước khi ngủ nếu có thì giờ rảnh, cũng sẽ tập yoga.

Cho dù là sau ngày say rượu, cô vẫn kiên trì không phá lệ.

Chu Tại Vũ bàng quan nhìn cô đạp máy chạy bộ, không thể không bội phục sự kiên trì của cô, thấy cô chạy xong rồi đeo găng tay đầm bốc lên, anh cũng đeo một đôi khác lên theo.

“Muốn tôi đánh với em không?”

Cô nháy mắt mấy cái, không hiểu nhìn anh.

Anh mỉm cười. “Đánh bao cát một mình, rất nhàm chán, đầm bốc là vận động của hai người.”

Cô nghi ngờ hí mắt. “Chẳng lẽ anh muốn thừa cơ đánh tôi một trận? Tối hôm qua tôi có đắc tội với anh à?”

Sao cô lại nghĩ như vậy? Chu Tại Vũ bất đắc dĩ, chẳng lẽ cô cho rằng anh sẽ nghiêm túc độ sức với một cô gái?

Anh âm thầm thở dài, mặt ngoài lại cố tỏ vẻ hài hước. “Muốn đánh người là em chứ? Không sao, em tận lực đánh ——” vừa nói xong, cô liền vung một quyền qua, đánh vào mặt anh.

Anh cả kinh, phản ứng nhanh nhạy, cánh tay trái cong lại ngăn trở.

Cô đùa thật hay sao?

Anh kinh ngạc ngẩng cô, hơi nhếch nhác, cô cười lạnh, lột bỏ găng tay, quăng lên mặt đất ——

“Hôm nay tôi không nghĩ ngơi, sau khi ăn cơm xong, tôi muốn đi ra ngoài gặp một người bạn!”

~“Cho nên cậu bỏ chạy tới chỗ mình à?”

Diệp Thủy Tinh cầm khay đi tới trước mặt Hạ Hải Âm, để bình hồng trà lên bàn trà, lon đường, sữa tươi, và hai ly trà sứ có vẽ hình hoa hồng.

Hai người học chung trường trung học nữ từ lớp 10, sở thích tương tự, đều yêu âm nhạc và thích xem điện ảnh, thỉnh thoảng còn có thể cùng nhau cúp cua đến rạp chiếu bóng, lại cùng nhau bị giáo viên trách phạt,

cho nên thành lập được tình nghĩa thâm hậu, sau đó Hạ Hải Âm ra khỏi nước học âm nhạc, cũng vẫn liên lạc tiếp.

Đối với bạn tốt và tình yêu với Chu Tại Vũ, Diệp Thủy Tinh biết quá tường tận, tự nhiên thành đối tượng kể khổ của Hạ Hải Âm, ăn sáng xong, liền kiên trì muốn Chu Tại Vũ đưa cô tới phòng trưng bày này.

Phòng trưng bày này là một trong những sản nghiệp của nhà họ Diệp, do Diệp Thủy Tinh phụ trách quản lý, trong lúc Hạ Hải Âm dừng lại ở Đài Loan, rảnh rỗi sẽ tới nơi này ngồi một lát, gặp chị em tốt.

“Chu Tại Vũ đâu? Sao không đi với cậu?” Diệp Thủy Tinh vừa châm trà, vừa cười hỏi.

“Mình muốn anh ấy chờ ở ngoài, không cho phép đi vào.” Hạ Hải Âm bữu bữu môi, nâng ly trà lên uống. “Anh ấy cho rằng mình hẹn Tuần Kỳ gặp mặt ở chỗ này.”

Diệp Thủy Tinh nhú đôi lông mày lại. “Cậu nói với anh ta?”

“Ừ.”

“Sao lại nói như vậy? Không phải cậu thật muốn cho anh ta hiểu lầm cậu và Tuần Kỳ đang quen nhau chứ?”

“Đúng là muốn như vậy.”

“Tại sao?”

Hạ Hải Âm im lặng không nói.

Diệp Thủy Tinh quan sát vẻ mặt buồn bực của bạn tốt, ước chừng đoán được cô có ý gì. “Bởi vì cậu không phục? Giận anh ta không đủ quan tâm cậu? Giận anh ta không quỳ xuống cầu cậu trở lại bên cạnh anh ta? Giận anh ta không yêu cầu bắt đầu với cậu lần nữa?”

Hạ Hải Âm vẫn không trả lời, chỉ có tay cầm ly trà khẽ run.

Diệp Thủy Tinh cho là mình đã đoán đúng, từ từ thở dài. “Hải Âm, cậu thật khờ!”

“Không phải như vậy.” Hạ Hải Âm tái mặt, lắc đầu. “Tại Vũ sẽ không cầu xin mình, anh ấy rất hận mình, làm sao còn muốn bắt đầu với mình. . . . Lần nữa?”

“Tại sao không thể?” trong giọng nói của Diệp Thủy Tinh chứa hài hước.

Hạ Hải Âm nhất thời ảo não. “Diệp Thủy Tinh! Cậu cố ý muốn đâm tim mình bị thương à? Cậu có biết mình khổ sở lắm không?”

“Mình biết rõ.” Diệp Thủy Tinh mỉm cười, suy nghĩ một lát, lại cảm thấy bạn tốt đau lòng, nên ngồi vào bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô. “Sao mình lại muốn làm cậu bị thương? Hải Âm, cậu là chị em tốt của mình, mình chỉ không hiểu cậu rốt cuộc muốn như thế nào với Chu Tại Vũ? Cậu muốn anh ta đến làm bảo vệ cho cậu, không phải là muốn nối lại tình cũ với anh ta sao?”

Hạ Hải Âm nghe vậy, rung động giường mắt, đôi mắt ngó ngẩn lộ ra mấy phần tự giễu, mấy phần buồn bã. “Không phải cậu không biết, là mình làm hư nhiệm vụ đầu tiên của anh ấy, mình thiếu chút nữa hại anh ấy không thể làm nhân viên đặc cần — nếu như không phải do mình tùy hứng, gắng phải đi theo dì dưỡng ra phố kêu gọi bầu cử, nếu như lúc tay súng đó bắn lên dì dưỡng, mình nghe lời trốn xa một chút, anh ấy cũng không cần vì cứu mình mà không bảo vệ dì dưỡng tốt, khiến dì dưỡng bị thương. Mặc dù dì dưỡng không trách anh ấy, ngược lại cảm ơn anh giúp mình, nhưng đối tượng anh ấy nên bảo vệ không phải là mình, là dì dưỡng của mình mới đúng. Anh nói, thân là nhân viên đặc cần, phát súng kia vốn nên bắn vào người của anh, anh không thể tha thứ ỉn. . . .”

Nhớ lại đau đớn bảy năm trước, sắc mặt Hạ Hải Âm càng trắng hơn, cả người cũng khẽ run, cô nhắm mắt, ép mình nói tiếp.

“Anh nói không tha thứ mình, nhưng mình hiểu biết rõ, thật ra thì anh không thể tha thứ ỉn, mình hại anh ấy phân tâm, liên lụy anh ấy, sự vinh dự mà anh ấy coi trọng nhất bởi vì mình mà có tỳ vết, anh ấy muốn mình trở về Viên chuyên tâm học âm nhạc, nói mình trời sinh nên vô cùng tỏa sáng trên sân khấu, chớ vì anh ấy mà buông tha tiền đồ của mình — những điều này đều là lấy cớ, mình biết rõ anh ấy muốn thoát khỏi mình, không muốn dao động vì mình, tình nguyện tự tay cắt đứt tình yêu của chúng ta.”

Diệp Thủy Tinh lẳng lặng nghe cô nói, lẳng lặng ngắm nhìn cô. “Cho nên, cậu cũng hận anh ta sao?”

“Mình không biết!” Cô bi thương, che giấu ánh lệ lóe lên ở khóe mắt. “Mình chỉ biết những năm qua, mình vẫn không thể quên anh ấy, càng muốn quên, lại nhớ càng rõ ràng. Mỗi lần anh ấy nói mình đều nhớ rõ, về mặt anh ấy trách mình không hoàn thành nhiệm vụ làm sao cũng không tiêu diệt hết, mình thật sự Thật giận anh ấy! Tại sao anh ấy luôn chiếm cứ đầu óc của mình? Tại sao không để mình quên anh ấy? Mình muốn quên, mình cũng rất muốn quên!”

Nói đến chỗ kích động, cô rốt cuộc nhịn không được, bi thương rơi lệ.

Cô chuyển sang bạn tốt nhờ giúp đỡ. “Thủy Tinh, nói mình biết, cậu làm sao quên anh ta? Sao có thể quên người đàn ông cậu yêu sâu đậm. Cậu dạy mình đi!”

Diệp Thủy Tinh cầm đôi tay cô, muốn cô trấn định, cũng muốn mình trấn định. “Ai nói mình quên?”

Một câu nói nhỏ lại kiên quyết làm rung động Hạ Hải Âm, cô kinh ngạc nhìn. “Nhưng cậu. Cậu đã kết hôn với một người đàn ông khác mà?”

Diệp Thủy Tinh cười nhạt một tiếng. “Mình đúng là đã lấy Kiều Toàn. Nhưng chuyện này không chứng tỏ mình đã quên Thừa Húc.” Cô vuốt ve ngực trái. “Thừa Húc luôn ở chỗ này của mình, anh ấy giống như một phần thịt mọc lên trong trái tim mình, cắt đứt không được, nhưng mình phải sống tiếp. Thừa Húc đã không còn trên thế giới này, nhưng mình phải sống tiếp, vì người nhà mình, vì từng cái yêu ta người của.”

“Thủy Tinh.” Nghe ra sự thương cảm trong lời nói của bạn tốt, Hạ Hải Âm lại rơi lệ, bây giờ, không vì mình, mà là vì cô gái kiên cường bên cạnh. Cô mở rộng hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm bả vai Diệp Thủy Tinh, hai người cùng ôm nhau.

“Kiều Toàn. Mình rất cảm ơn anh ấy.” Diệp Thủy Tinh thủ thủ thù thù. “Nếu như không nhờ anh ấy cứu mình, mình đã chết từ sớm, vậy người nhà của mình nhất định sẽ rất đau lòng. Bây giờ mình nhớ lại, cảm thấy lúc đó mình quá sai lầm, thật may là có Kiều Toàn, mình mới có thể tiếp tục sống.”

“Cậu làm rất đúng.” Hạ Hải Âm rưng rưng. “Cậu nên sống tiếp.”

Diệp Thủy Tinh mỉm cười, cảm nhận được sự thương tiếc của bạn tốt, khóe mắt cũng ứa lệ. “Hải Âm, có lúc mình cảm thấy tình yêu rất kỳ diệu, nó rất là mạnh mẽ, lại mang tính áp đảo, chúng ta ai cũng không ngăn cản được, nhưng người không thể chỉ dựa vào tình yêu để sống, còn có người thân, bạn bè, lý tưởng, vinh dự. Mình lựa chọn người thân, Kiều Toàn lựa chọn lý tưởng tham chính.”

“Tại Vũ lựa chọn vinh dự.” Tim Hạ Hải Âm đập mạnh và loạn nhịp tiếp lời.

“Cậu còn có âm nhạc!” Diệp Thủy Tinh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng cô. “Vì tình yêu mà từ bỏ violin, cậu làm được không?”

Cô thoáng chốc mờ mịt, chưa từng nghĩ đến sẽ từ bỏ âm nhạc vì ai.

“Mình cảm thấy được năm đó Chu Tại Vũ quyết định chia tay với cậu, cũng chưa chắc hoàn toàn là ích kỷ.” Diệp Thủy Tinh lý trí thử phân tích tâm trạng của Chu Tại Vũ. “Anh ta thật sự có suy nghĩ vì cậu, khuyên cậu trở về Viên, là vì không muốn cậu từ bỏ âm nhạc, từ bỏ giấc mơ của mình.”

Hạ Hải Âm thần thờ. “Như vậy, là mình sai lầm rồi sao?”

“Cậu cũng không sai, ai cũng không sai.” Diệp Thủy Tinh chán nản lắc đầu. “Nếu như muốn trách, thì trách năm đó hai người gặp nhau không đúng lúc!”

“Vậy bây giờ thì sao? Còn chưa đúng sao?”

“Mình không biết được. Tại sao cậu không tự hỏi xem anh ta có ý gì?”

“Muốn mình hỏi anh ấy?” Hạ Hải Âm hoảng sợ. “Sao mình có thể?”

“Tự ái có quan trọng vậy không?” Diệp Thủy Tinh dịu dàng khuyên. “Không thể hạ thấp mình thổ lộ với anh ta trước sao?”

“Không phải là vấn đề tự ái, là.”

“Như thế nào?”

Hạ Hải Âm bỗng đứng đứng lên, tim loạn như ma, đối mặt bạn tốt tri tâm, cô không muốn nói láo, nhưng nếu nói thật, sẽ làm mình cảm thấy mình rất yếu ớt, cô không thích cảm giác như vậy.

“Nói với mình đi! Hải Âm.” Diệp Thủy Tinh nhìn ra sự do dự của cô, nhẹ nhàng hướng dẫn. “Chúng ta không phải bạn tốt sao? Không phải đã nói, mặc kệ xảy ra chuyện gì, vui vẻ cũng được, khổ sở cũng được, đều chia sẻ với nhau mà?”

Đúng, cô phải nói, cô cũng không muốn giấu giếm.

Hạ Hải Âm dứt khoát quay đầu, đối mặt dung nhan ân cần của bạn tốt, môi run run, thổ lộ nỗi lòng bí mật. “Mình không dám hỏi anh ấy, là bởi vì. . . . Nếu như anh ấy cự tuyệt mình nữa, mình sẽ. . . . Tan nát cõi lòng, mình sợ mình không có dũng khí chịu đựng nỗi đau này.”

Diệp Thủy Tinh chấn động, lúc này mới chợt hiểu ra. Loại đau đớn từ trong máu thịt tràn ra đó, cô rất rõ ràng, đau đớn này, con người có thể chịu lần thứ hai sao?

Cô hoảng hốt nhìn bạn tốt, Hạ Hải Âm cũng nhìn cô, tròn mắt mê ly, môi anh đào hơi hé, nụ cười yếu ớt giống như tuyết đọng đầu cành mùa xuân, lúc nào cũng có thể rơi ——

“Thủy Tinh, mình phát hiện mình thật ra rất nhát gan.”

6. Chương 6

Phòng trưng bày này, chính là chỗ hẹn hò bình thường của cô và Từ Tuấn Kỳ sao?

Chu Tại Vũ tựa vào tường, nhìn qua kiến trúc khéo léo tinh xảo trước mắt, căn phòng kiểu Nhật này đã trải qua năm tháng tang thương, nhưng bởi vì từng xây dựng lại, nên vẫn sạch sẽ sáng khoái, phần đất rộng kế cửa sổ thủy tinh đang được ánh nắng chói lọi chiếu vào, cái ghế lớn trước đó cũng được in bóng lại.

Phòng này xây trong ngõ hẻm, trên đường đến đây trồng đầy cỏ thụ, vô cùng ẩm áp, nếu không chú ý, rất có thể sẽ bỏ qua, hiển nhiên chủ nhân mở phòng trưng bày này không phải vì lợi nhuận, thuần túy là hứng thú thôi.

Nghe Hạ Hải Âm nói, chủ nhân phòng trưng bày này là bạn tốt Diệp Thủy Tinh của cô, xuất thân nhà giàu, tính tình ưu nhã, trong tiệm thỉnh thoảng sẽ tổ chức buổi tọa đàm hay tụ hội, ra vào đều là nghệ sĩ, phòng khách rất có phong cách nghệ thuật châu Âu.

“Em nói Từ Tuấn Kỳ đến loại địa phương này?” Anh không cho là đúng hỏi lại.

Cô liếc anh một cái. “Đừng nghĩ anh ấy xấu xa, anh ấy thường xuyên đến, anh ấy cũng có chút nghiên cứu với hội họa và đồ cổ.”

Thiếu gia lang thang đó? Chu Tại Vũ cau mày.

Hạ Hải Âm giống như nhìn ra suy nghĩ của anh, lạnh lạnh giương tiếng nói. “Anh ấy không xấu như anh nghĩ, đến quán bar chỉ là vì buông thả áp lực.”

Lấy đâu ra áp lực lớn vậy để cuồng hoang mua vui với phụ nữ?

Chu Tại Vũ suy nghĩ đen tối. Anh không phải không nghĩ tới bên cạnh Hạ Hải Âm có đàn ông, trên thực tế anh cho rằng đàn ông theo đuổi cô nhất định chất đầy xe, nhưng Từ Tuấn Kỳ? Vì sao cố tình lui tới với loại play boy đó? Cô có thể có lựa chọn tốt hơn!

Tỷ như. . . . Hoàng tử piao đã diễn cùng cô ở Nhật Bản, hẳn là không tồi, hoặc là. . . . Đáng chết! Liên quan gì anh chứ? Sao anh lại quan tâm chuyện đời tư của cô?

Đúng như lời cô, anh không phải ba mẹ cô, không phải ai của cô, chẳng qua là một bảo vệ cô tổn tiền mướn tới thôi.

Anh không có tư cách lo cho cô, quyền lợi như vậy anh đã bỏ qua từ rất sớm. . . .

Điện thoại di động ở trong túi rung lên theo quy luật, Chu Tại Vũ nghiêm nghị đuổi đi suy nghĩ, lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn màn hình, thần sắc càng thêm âm trầm.

“Cha.”

“Anh đang ở đâu?” giọng nói Chu Tồn Phong bén nhọn.

“Có chuyện gì sao?”

“Về nhà một chuyến cho tôi, tôi có chuyện nói với anh!”

“Con không rảnh.” Anh không chút nghĩ ngợi đáp lại. “Con đã nói rồi, con đã nhận một công việc, gần đây không có thời gian rảnh để về nhà.”

“Công việc anh nói là làm bảo vệ cho Hạ Hải Âm sao?” tiếng nói của Chu Tồn Phong lạnh hơn, bao hàm gió lạnh, rất có ý vị mưa gió sắp đến.

Thần kinh Chu Tại Vũ bỗng chốc căng thẳng.

“Đừng hòng giả vờ ngu với tôi, tôi biết cả!” Chu Tồn Phong cắn răng nghiêng lợi. “Không ngờ bây giờ anh vẫn còn dây dưa với nha đầu kia, không phải anh đã đồng ý với tôi, sẽ không qua lại với cô ta nữa sao? Anh xin giải ngũ, chính là vì làm bảo vệ riêng cho cô ta?”

“Con giải ngũ không liên quan tới cô ấy.” Chu Tại Vũ thận trọng thanh minh.

“Không liên quan cái rắm!” Chu Tồn Phong giận rống. “Mày cho rằng lão tử dễ lừa thế sao? Tôi già rồi, nhưng đầu óc vẫn chưa hồ đồ! Anh đó, vừa gặp con nhỏ kia, thì ngu hết cả người, cả tương lai cũng muốn chôn vùi trên tay cô ta! Bị ghi lỗi cũng là vì ——”

“Cha, chớ nói.” Chu Tại Vũ chặn cha lại.

“Thế nào? Anhi dám làm không dám cho tôi nói sao? Đồ khốn kiếp! Mày thật là muốn làm cha mày tức chết! Lập tức rời khỏi con nhỏ kia cho tôi, trở về trung tâm đặc cần đi!”

“Con đã giải ngũ, không còn là quân nhân. . . .”

“Cả đời anh đều là quân nhân! Anh quên mình đã đồng ý gì với mẹ anh sao? Anh đã nói mình tuyệt đối sẽ không để cho bà ấy thất vọng, không nhớ sao?”

Chu Tại Vũ hít vào thật sâu. Sao anh có thể quên? Cam kết và áy náy đối với mẹ, tựa như một sợi gông xiềng, cột anh thật chặt.

“Tóm lại anh nghe rõ cho tôi! Tôi tuyệt đối không đồng ý cho anh ở chung với cô ta, cô ta chỉ liên lụy anh thôi! Tử Huyền thật tốt, vừa dịu dàng lại khéo hiểu lòng người, cũng là quân nhân giống anh, dễ dàng thông cảm cho nhau ——”

“Đủ rồi.” Chu Tại Vũ nói, giọng nói bình thản, nhưng tuyệt đối lạnh lẽo. “Con đã ký hợp đồng với Hải Âm, ít nhất trong nửa năm này, bảo vệ cô ấy là trách nhiệm của con. Về phần tử Huyền, con chỉ xem cô ấy như đàn em, chưa từng nghĩ tới muốn làm gì với cô ấy.”

“Ý của mày là. . . . Nhất định đối nghịch với lão tử sao?” Chu Tồn Phong giận đến giọng nói run rẩy.

“Không phải muốn đối nghịch với cha, cha, xin cha cho con tự mình làm chủ. Con sắp 30 rồi, chẳng lẽ còn không thể tự quyết định?”

“Quyết định của anh, chính là ruồng bỏ hứa hẹn của mình sao? Lòng vinh dự quân nhân của mày đã bị chó ăn sạch hết rồi hả?”

Chu Tại Vũ nhắm mắt, hé môi đẹp, tự giễu thở dài ——

“Cha, cha bảo trọng, con cúp điện thoại.”

Hạ Hải Âm đi ra khỏi phòng trưng bày thì Chu Tại Vũ đang chụp hình giúp hai vị khách nữ trong đình, nhìn họ nói cười ríu rít, gò má ửng hồng, rất rõ ràng là bị anh chàng đẹp trai này mê hoặc.

Cô cho rằng anh sẽ đợi rất buồn bực, không ngờ lại như cá gặp nước. Người đàn ông này, chẳng lẽ tới chỗ nào cũng có thể khiến phụ nữ lộ vẻ háo sắc?

Hạ Hải Âm trầm mặt xuống, đôi mắt sáng chột tràn ra ánh sáng lạnh.

Thấy cô xuất hiện, Chu Tại Vũ cũng không lập tức tiến lên, không chút hoang mang giúp hai cô gái chụp xong, mới trả máy chụp hình lại cho khách nữ, hai người đều ngưỡng mộ nhìn anh.

“Từ Tuấn Kỳ thất hẹn với em?” Anh đi về phía cô, nhỏ giọng hỏi.

Cô cau mày. “Ai nói?”

“Không cần ai nói tôi biết, anh ta không có xuất hiện ở đây, nếu không tôi đã thấy bảo vệ của anh ta rồi.”

“Ai nói anh ấy dẫn bảo vệ theo? Nói không chừng tự anh ấy chạy ra ngoài.”

Anh nghe vậy liền rét, tầm mắt cảnh tỉnh quét xem bốn phía, giống như muốn nhìn ra người đàn ông anh cực không thường thức đang núp ở góc nào.

Cô cắn cắn môi, đang muốn nói chuyện, Diệp Thủy Tinh lại đi tới.

“Hải Âm, muốn đi sao?”

Cô ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng. “Ừ.”

“Vậy lần sau rảnh rồi trở lại.” Diệp Thủy Tinh cũng cười cười, đôi mắt đẹp thoáng nhìn người đàn ông sau lưng cô. “Vị này là bảo vệ của cậu?”

“Ừ.” Hạ Hải Âm do dự hai giây, rút cuộc nghiêng người tránh ra, khiến hai người mặt đối mặt, giới thiệu lẫn nhau.

“Cô chính là tiểu thư Diệp Thủy Tinh sao?” Chu Tại Vũ lễ phép mỉm cười.

“Là tôi.” Diệp Thủy Tinh cũng trả lại cho anh một nụ cười thân thiện, quan sát trên dưới toàn thân anh, không che giấu được tán thưởng. Rất ra dáng một người đàn ông, phong cách của anh xuất chúng, không trách Hải Âm lại thích. “Chu tiên sinh đã đến rồi, có muốn đi vào thăm một chút hay không? Tôi mời anh uống ly trà.”

“Không cần!” Hạ Hải Âm vội vàng lên tiếng, cô không hy vọng hai người này tiếp xúc thêm một bước, sợ bạn tốt trong lúc vô ý tiết lộ tâm sự của mình.

Diệp Thủy Tinh nhìn ra băn khoăn của cô, mỉm cười một tiếng, Hạ Hải Âm tức giận trợn trắng mắt.

Ánh mắt hai cô gái giao nhau, tất cả không cần nói.

Hạ Hải Âm thu hồi tầm mắt đầu tiên, hơi có vẻ trốn tránh. “Mình còn có chuyện, phải đi.”

Cô vội vã nói, Chu Tại Vũ liếc cô một cái, đột nhiên mở miệng.

“Diệp tiểu thư, xin hỏi Từ tiên sinh có ở bên trong không?”

“Từ tiên sinh?” Diệp Thủy Tinh ngăn người. “A, anh nói Tuấn Kỳ?”

“Vâng” thần sắc Chu Tại Vũ cố chấp. “Anh ta có đây không?”

“Hôm nay anh ta không có tới!” Diệp Thủy Tinh nhẹ nhàng lên tiếng nói.

Hạ Hải Âm chấn động, không ngờ bạn tốt lại ngáng chân mình, ảo não trừng cô, Diệp Thủy Tinh chỉ cười dí dỏm, ra dấu tay chỉ có hai người hiểu.

Cố gắng lên, đừng cảm tỏ tình với anh ấy đi!

Cô gái hừ, cậu muốn mình chết sao?

Chu Tại Vũ đứng ở một bên, tò mò bàng quan nhìn ánh mắt hai người giao chiến, đáng tiếc không thể lĩnh ngộ ảo diệu trong đó.

“Đi thôi, bye!” Hạ Hải Âm quyết định tốt nhất không đánh nhau với chị em tốt, sớm lách người thì tốt hơn.

Cô dẫn đầu đi ra cửa chính, Chu Tại Vũ cũng đuổi theo.

“Tại sao Từ Tuấn Kỳ lơ hện?” Anh hỏi.

Rất phiền! “Mắc mớ gì tới anh?”

“Em quen anh ta đã bao lâu?” Anh tiếp tục truy vấn.

“Năm ngoái.”

“Quen thế nào?”

Cô bỗng chốc ngưng lại bước chân, không kiên nhẫn quay đầu. “Có cần báo cáo với anh không?”

Anh không lên tiếng, chỉ dùng cặp mắt đen sâu khóa lấy cô, đôi mắt như đá đen phát ra sức quyến rũ từ tính.

Cô khó có thể ngăn cản, không biết tại sao, liền ngoan ngoãn đáp lời. “Do. . . . chị họ của tôi giới thiệu chúng ta quen biết.”

“Chị họ em?” Ngô Nghi Quân? Anh cau mày. “Tổng thống không phải kẻ thù chính trị của đương em sao?” Năm đó, đương cô đã thua bởi cha của Từ Tuấn Kỳ.

“Dù các tiền bối có ý kiến khác nhau ở chính đàn, nhưng cũng không chứng tỏ văn bối chúng tôi không thể làm bạn? Tuấn Kỳ quen chị họ tôi nhiều năm rồi, bọn họ rất hợp.”

“Vậy còn em? Em và Từ Tuấn Kỳ cũng hợp?”

“Anh cứ nói đi?” Cô cười lạnh.

Chu Tại Vũ cứng lại, thấy thần thái cô kiêu ngạo, ngực cũng lạnh đi.

Anh hỏi câu này không phải là nói nhảm sao? Nếu không hợp, sao cô qua lại với Từ Tuấn Kỳ? Nhưng tại sao, cô lại qua lại với người đàn ông như thế? Anh thật sự không cách nào tán thành!

Không biết kích động ở đâu ra làm anh tiến lên một bước, thốt ra. “Em muốn quen với Từ Tuấn Kỳ sao?”

Cô ngơ ngẩn, nháy mắt mấy cái. “Anh nói cái gì?”

“Đừng ở chung với anh ta.” Anh chưa chát nói nhỏ. “Anh ta. . . . Không phải đàn ông tốt.”

Cô trở mắt nhìn anh, nhất thời tim loạn.

“Tôi biết rõ.” Anh hiểu lắm sự yên lặng của cô, khổ sở tự giấu. “Anh ta không xấu như tôi nghĩ, nhưng. . . Em phải có lựa chọn tốt hơn.”

“Lựa chọn tốt hơn? Ai?” Cô trầm tĩnh hỏi, giọng nói êm ái, giống như một cọng lông mềm mại nhất, phát qua lòng anh.

Anh chấn động, ánh mắt lúc sáng lúc tắt, tựa hồ không thể tin mình sẽ nói ra lời như thế, vừa ảo não, lại có mấy phần khó chịu.

Hạ Hải Âm nhìn anh, từ sau khi gặp lại anh, đây là lần đầu thấy anh ngưng ngừng, tay chân luống cuống như thanh niên.

Có lẽ, cô không phải hoàn toàn không có cơ hội. . . .

“Hiện tại thời tiết rất tốt.” Cô nhìn lên bầu trời trong xanh, đột nhiên nói.

Anh không hiểu.

“Tôi muốn đến khu vui chơi chơi!”

Tâm tình cô tựa hồ rất tốt.

Buổi sáng còn không được tự nhiên mà phát giận với anh, buổi chiều lại tới khu vui chơi, còn cười đùa như trẻ con, mỗi một trò mạo hiểm đều muốn thử, lôi kéo anh chạy ngược chạy xuôi.

Sợ bị người ái mộ nhận ra, nên cô bỏ hết mái tóc vào trong cái nón như mấy đứa bé bán báo hay đội, đeo lên cặp mắt kính màu đậm, làn váy theo mỗi một bước toát ra làn sóng, đẹp mắt cực kỳ.

Anh cơ hồ si ngốc nhìn chăm chăm cô, thu hết nhất cử nhất động, một cái nhăn mày một nụ cười của cô vào mắt, giấu vào đáy lòng, hôm nay cô cười thật thẳng thắn, đó là nụ cười tự nhiên, không giả tạo.

Đến tột cùng thế nào?

Anh cảm thấy kỳ quái vì tâm tình cô phập phồng biến dị, lại không hỏi nhiều, chỉ cực kỳ quý trọng một khắc hòa bình khó được này, anh thích thấy cô cười, chỉ mong cô có thể luôn cười ngọt ngào thật lòng

“Tôi muốn ăn món đó.” Ngồi vào Yun-night Speed rồi, Hạ Hải Âm chỉ chỉ người bán kem bên đường.

Trái tim Chu Tại Vũ căng thẳng, chợt nhớ tới ngày trước đi dạo phố với cô thì cô luôn thích mua một kem, vừa đi vừa liếm ăn.

Anh nhớ cô đặc biệt thích loại kem vị trà.

Anh đi tới trước người bán hàng rong, mua hai loại kem, một loại vị trà, một loại vị dâu tây, bỏ vào trong cây bánh, đưa cho cô.

Cô không khách khí nhận lấy, liếm ăn.

Anh nhìn cô đưa đầu lưỡi ra vào liếm liếm, tim cũng tê ngứa, không biết là mùi vị gì.

“Kể tiếp chơi cái gì?” Cô lăm lét nhìn trái phải. “Có muốn ngồi đu quay hay không?”

“Được.” Anh gật đầu. Mặc kệ cô muốn chơi cái gì, anh cũng theo cùng, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Hai người đi về phía vòng đu quay, đột nhiên, trong đám người vang lên những tiếng hét chói tai.

“Ăn trộm! Trả ví tiền lại cho tôi!”

Chu Tại Vũ rét, chỉ thấy một thiếu niên tóc dài hoẵng hốt chạy tới, bộ mặt kinh hoảng, ý nghĩ của anh thay đổi thật nhanh, phán đoán người này chính là tên ăn trộm, nhảy tới trước một bước, ngăn trở đường đi của đối phương, kéo cánh tay hắn, ra một đòn ném qua vai làm thiếu niên kia ngã xuống đất.

Nam tử đau đớn kêu lên, giùng giàng muốn chạy trốn, thân thể lại bị anh áp chế vững vàng, không thể động đậy.

“Ví tiền của tôi!” Một thiếu nữ tướng mạo như học sinh trung học thở hồng hộc đuổi theo tới đây, thấy thể ánh mắt sáng lên, vội vàng đoạt lại ví của mình.

“Cực giỏi!” Người đi đường thấy anh anh dũng bắt giặc, không tiếc vỗ tay ra tiếng.

Chu Tại Vũ chờ bảo vệ công viên tới tiếp tay, đưa thiếu niên đang uốn éo tới bót cảnh sát.

Thật là đẹp trai! Hạ Hải Âm liếm kem mỉm cười, thưởng thức bản lĩnh của anh, chẳng biết tại sao, người đi đường khen ngợi anh, giống như đang khen ngợi chính cô, trái tim không khỏi kích động, cũng thấy tự hào.

“Chú, cảm ơn chú.” Cô học sinh cấp 3 lễ phép nói cảm ơn anh.

Chú!

Hạ Hải Âm cười khúc khích, xưng hô này thật già dặn!

Chu Tại Vũ biết cô đang cười cái gì, bắt đầu đi liếc cô, thấy tròng mắt cô sáng chói, con ngươi xoay chuyển, ngực không khỏi tan ra.

Cô tại sao có thể. . . . Cười đáng yêu như thế?

Anh thăm than, bị cô cười nhạo cũng chịu.

“Chú, chú nhìn rất giống một người.” Cô học sinh cấp 3 quan sát Chu Tại Vũ, càng nhìn càng cảm thấy quen mặt. “Chú không phải là. . . kị sĩ J chứ?”

Kị sĩ J? Là ai vậy?

Hạ Hải Âm không hiểu, nhưng Chu Tại Vũ lại giống như hiểu ý, thần sắc hơi kinh hãi.

“Chú là kị sĩ J, vậy chị này là. . .” Cô học sinh cấp 3 hưng phấn chuyển sang Hạ Hải Âm, nhìn kỹ một chút, vui mừng hỏi: “Chị là Vanesa, đúng không? Đúng không?”

Nhanh như vậy đã bị nhận ra? Hạ Hải Âm nhú mày, cười cười, nếu bị nhận ra, cô cũng không né tránh, ném bánh đã ăn xong vào thùng rác, tháo kính mát xuống, cười nhẹ với thiếu nữ.

“Thật sự là Ma Nữ V!” Thiếu nữ vui mừng giương tiếng nói. “Mọi người mau tới, là chị Vanesa!”

Cô cao giọng gọi bạn bè tới, chỉ một hồi, các cô bạn học cùng lớp từ bốn phương tám hướng vọt tới, bao vây Hạ Hải Âm thành đoàn.

“Chị, chúng em đều là học sinh ban âm nhạc, em giống chị, từ nhỏ đã học Violin.”

“Còn em học piano!”

“Em thổi kèn cla-ri-nét. Chị, chị thật xinh đẹp! Chị là thần tượng của em, em rất thích nhân vật trong phim chị diễn.”

“Bạn học cả lớp chúng em đều xem, lúc Tiểu Tuyết chết, tất cả mọi người đều khóc, người Trình Đình yêu nhất rõ ràng là chị.”

“Đúng vậy, chị với Trình Đình mới xứng đôi!”

Bọn học sinh cô một lời, tôi một câu, ca ngợi lấy lòng, lại rới rít lấy cuốn sổ ra cho cô ký tên, cũng liên tục giơ máy chụp hình lên, nhắm ngay cô mà chụp hình.

Những người này đều là học sinh ban âm nhạc? Thật là đau não!

Hạ Hải Âm ký mấy lượt, mắt thấy học sinh càng tụ càng nhiều, cũng hấp dẫn người khác xúm lại xem náo nhiệt, cô nhất thời không biết làm sao, nhìn về phía Chu Tại Vũ cầu cứu.

Làm thế nào?

Chạy đi!

Việc này không nên chậm trễ, anh dứt khoát cầm cánh tay cô, bảo vệ cô thoát khỏi hiện trường.

Hai người cùng nhau chạy, trong lúc chạy, tay của anh dờ xuống, nắm lấy tay cô một cách tự nhiên, da thịt lòng bàn tay chạm nhau, ngón tay quấn chặt nhau, anh và cô đều cảm nhận được sự rung động thuộc về người yêu từ nhịp tim.

Tiếng kêu gọi của người ái mộ vang lên sau lưng không dứt, anh dắt cô, xuyên qua biển người đông đúc, xông vào một gian phòng chuyên để biểu diễn. Bây giờ không phải thời gian hoạt động, nên trong rạp hát tắt đèn, ánh sáng mờ mờ, hai người núp trong góc, cười thở dốc.

“Thật kỳ quái, sao bọn họ lại nhận ra tôi?” Hạ Hải Âm nùng nịu oán giận. “Tôi rõ ràng đã cải trang rồi mà.”

“Tôi nghĩ bọn họ nhận ra tôi trước, rồi mới nhận ra em.”

“Đúng rồi, vừa rồi nữ sinh kia gọi anh kị sĩ J? Là chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện này. . .” Chu Tại Vũ hơi không tự nhiên, giải thích. “Em không lên câu lạc bộ ái mộ của em xem sao? Bây giờ tôi rất nổi tiếng trong web người ái mộ của em, đã có rất nhiều người chụp được hình tôi ra vào theo em, bọn họ đã tra ra tôi là bảo vệ của em.”

“Cái gì?” Hạ Hải Âm sững sờ. “Sao anh lại biết mấy chuyện này? Không lẽ anh cũng gia nhập câu lạc bộ người ái mộ tôi sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

Ánh mắt của anh chợt lóe, trong nháy mắt dường như hơi quẩn bách, nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ mặt nghiêm túc. “Tôi chỉ muốn điều tra xem rốt cuộc là ai gửi mấy tấm hình kia cho em, tôi đã điều tra gia đình đối diện nhà em, nhưng không phát hiện nhân vật khả nghi.”

Cô giật mình nhìn anh. “Anh nghiêm túc thế sao?”

“Đó không phải là mục đích em muốn tôi làm bảo vệ sao?” Anh nghiêm trang hỏi ngược lại: “Gần đây tên kia không có gửi hình tới nữa chứ?”

Nhịp tim của cô chợt ngừng. “Không có, không có gửi tới. Có thể. . . . Có thể là biết có anh bảo vệ cho tôi? Tôi nghĩ hẳn ta sẽ không dám quấy rầy tôi nữa.”

“Như vậy là tốt rồi.” Anh đưa mắt nhìn cô thật sâu.

Cô bị anh nhìn đến chợt dạ, lông mi hơi run. “Sao anh nhìn tôi như thế?”

Anh đang muốn lên tiếng, lỗ tai bên phải đã nghe được tiếng người rất nhỏ ngoài cửa.

“Suyt, có người tới.” Anh cảnh cáo cô, kéo cô trốn vào góc kín đáo hơn.

Cô đi theo anh trốn ra sau một cây cột, nhìn coi một nhân viên làm việc mở cửa ra, chiếu đèn pin bốn phía, xác định không có gì lạ mới ra cửa.

“Này, sao chúng ta phải trốn thế?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Anh bật cười. Cũng đúng, bọn họ cần gì trốn? Đâu có làm việc gì trái lương tâm, thoải mái đi ra ngoài cũng đâu có sao.

“Này đi ra ngoài đi.” Anh dẫn đầu xoay người.

“Chờ một chút.” Cô kéo lấy cánh tay anh, kéo anh trở lại. “Chớ đi.”

“Thế nào?”

“Tôi có việc hỏi anh.”

“Chuyện gì?” Anh hỏi.

Cô không có trả lời ngay, cúi đầu nhúu lông mày cắn môi, chần chờ chốc lát, mới lấy dũng khí nâng tầm mắt lên.

“Mấy lời anh nói với tôi trước đó, là thật tâm sao?”

“Nói cái gì?”

“Lúc anh hỏi tôi ở phòng trưng bày đó.” Giọng nói của cô rất nhỏ, bao hàm mấy phần ngượng ngùng. “Anh không hy vọng tôi ở chung với Tuấn Kỳ sao?”

Anh nghe hỏi, trái tim đột nhiên chấn động. “. Ừ.”

“Tại sao?”

Vấn đề này hỏi thật tốt, chính anh cũng rất muốn biết.

Chu Tại Vũ cười khỏ, khó có thể trả lời, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều có tâm sự riêng, đều hoảng hốt.

Đột nhiên, một tiếng vụn vặt bên nhón vang lên, giống như là có thứ gì đó vọt qua, Hạ Hải Âm giật mình, trực giác nhảy khỏi lồng ngực Chu Tại Vũ.

“Cái gì vậy? Con chuột sao?” Cô hoảng sợ hỏi.

“Có thể.”

“Ôi trời, thật buồn nôn!” Cô kêu đau, tay trắng ôm chặt cẳng cổ anh, thân thể mềm mại dán vào người anh.

Bắp thịt anh thoáng chốc căng thẳng, toàn thân cứng ngắc.

“Hải Âm.” Anh cúi đầu nhìn cô.

Cô cũng đang ngưỡng mặt lên, chớp mũi ma sát với anh. “Con chuột đi chưa? Có còn không?”

Hơi thở thơm phất qua da anh, thần trí anh bỗng đứng choáng váng, lúng túng xoay mặt, tránh khỏi sự hấp dẫn tràn đầy trời đất.

Nhưng anh muốn chạy trốn, cô lại đuổi theo tới, cánh môi sát qua cằm anh.

Hai người đồng thời giật mình vì sự thân mật vô tình này, cũng đồng thời hốt hoảng, anh nhìn em, em nhìn anh, cô khép lông mi, cũng thả tay ôm anh xuống, lui về phía sau một bước.

“Chúng ta. . . . Đi thôi.” Cô khó khăn nói ra.

“Ừ.” Anh càng khó khăn đáp lại.

Hai người một trước một sau cất bước, giày của cô chợt bị mắc trong một hố nhỏ, trượt một cái, thân thể ngã qua, anh nhanh chóng vịn cô.

Cô ở trong lòng anh, ngẩng mặt đẹp hồng hào lên, vô tội lại hơi có lỗi nhìn anh, anh ngu ngơ, khí huyết cuộn cuộn, lý tính bị chiếm, há miệng liền ngậm môi của cô.

Cô kinh ngạc mở miệng, anh nắm đúng thời cơ, đầu lưỡi xâm nhập, chộp lấy cái miệng thơm của cô.

Anh mạnh mẽ mút môi của cô, mút cái lưỡi mềm mại của cô, cô bị anh hôn đến khó thở, anh thoáng lui về phía sau, để cho cô hô hấp, sau đó lại bá đạo ngậm hôn.

Cô bắt đầu có phản ứng, đầu lưỡi lưu luyến anh, một tay bầu vú anh, một tay kia trượt vào mái tóc dày của anh.

Anh dùng tay nâng sau gáy cô, hôn sâu hơn, thân thể cô mềm đi, chống đỡ không nổi, anh ôm hông của cô, cho cô dựa dựa vào mình.

Rạp hát u ám, chỉ có cửa sổ ở mái nhà chiếu ánh mặt trời xuống, chiếu ra hai bóng dáng đang dây dưa, trong không khí lưu động hương thơm tình dục, nồng nặc lại dính dính. . . .

7. Chương 7

“Ha ha ha ——”

Hạ Hải Âm nằm ở trong bồn tắm massage cười khúc khích.

Cô hồi tưởng lại tất cả xảy ra trong rạp hát tối đen ở trong công viên trò chơi trước đây không lâu, bọn họ ôm nhau, hôn nhau, cả hai thăm dò thân thể lẫn nhau, cùng đến đỉnh kích tình.

Làn da của anh càng bền chắc hơn, càng nam tính hóa hơn trong trí nhớ của cô, nhưng da anh vẫn bóng loáng, đường cong sống lưng vẫn mỹ diệu, còn có mùi hương trên người của anh, đó là một mùi thơm đặc biệt, thật dễ ngủ. . . .

Vừa nghĩ tới đây, Hạ Hải Âm bỗng đứng nở nụ cười, hơi nước bốc hơi cả phòng khiến gương mặt của cô càng hồng hào hơn, giống như một đóa hoa phù dung nở rộ, cô xấu hổ ẩn mặt vào trong nước, không dám đối mặt hành vi gàn như hoa si của mình.

Cô hiện tại, chính là “hôn” một người đàn ông à? Thật thẹn thùng!

Càng thẹn thùng là, khi nhớ lại lúc kích tình thì chỗ tư mật thuộc về phái nữ lại loáng thoáng đau nhức, khát vọng, mong mỏi.

Không được! Thật sự rất mất thể diện!

Cô đột nhiên nâng gương mặt chói lọi từ trong nước lên, sau đó lại lặn, lại nổi lên, cố gắng thở bình thường để ổn định tâm tình.

Nên đi ra rồi chứ?

Trên đường từ khu vui chơi trở về, cô luôn ngượng ngùng, anh tựa hồ cũng cảm thấy xấu hổ, hai người không nói một câu, vừa đến nhà, cô lại cầm đầu cầm cổ trốn vào phòng tắm, ngâm nước cả tiếng.

Nếu không đi ra ngoài, nói không chừng anh sẽ cho rằng cô chết chìm rồi, hoặc cho là cô đang tức giận, nhưng cô lại không có, cô là. . . Thật vui mừng quá, trái tim nở hoa.

Hạ Hải Âm rời khỏi hồ tắm, mặc áo choàng tắm màu trắng, đứng trước tấm kính dài, một bóng hình quyến rũ xinh đẹp hiện ra. Cô nhìn mình trong kính, trông mắt long lanh, gò má sáng mờ, tự nhiên toát ra vẻ quyến rũ nào đó.

Ngay cả chính cô cũng cảm thấy đẹp mắt, anh cũng sẽ cảm thấy cô xinh đẹp chứ?

Cô mỉm cười xinh đẹp, tốn chút thời gian sấy sơ mái tóc ướt, vẽ loạn cao thơm khắp người, rồi thay một bộ trang phục ở nhà màu hồng.

Lặng lẽ đi ra khỏi phòng ngủ thì anh đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà phòng khách, tư thái cúi đầu tĩnh tọa, giống như đang suy nghĩ sâu xa cái gì.

Đang suy nghĩ gì đấy?

Cô nhìn anh, ánh mắt trôi lướt qua mái tóc hơi ướt của anh, rồi tới sống mũi anh tuấn, anh mặc T-shirt trắng thêm cái quần ở nhà, cho dù là trang phục như vậy, cũng hiện ra được vóc người cao lớn của anh.

Cô nhẹ nhàng giật giật, anh nhận thấy được động tĩnh, mở mắt ra, quay đầu nhìn lại cô, ánh mắt trong sáng như nước.

Nhịp tim của cô chợt ngừng, vội vàng dùng một nụ cười che giấu khẩn trương. “Anh ở đây làm gì? Tĩnh tọa à?”

Anh không có trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt sâu như đầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cô lại càng không tự nhiên, tầm mắt chuyển một cái, phát hiện hộp đàn violin mình để trên khay trà, vỗ tay. “Đúng rồi, ngày mai hoàng tử Piano Nhật Bản sẽ tới Đài Loan rồi, buổi chiều chúng tôi sẽ cùng lên tiết mục, đến lúc đó nhất định phải biểu diễn, trước luyện tập một lát.”

Cô mở hộp đàn ra, lấy Violin ra, nhắm mắt suy ngẫm mấy giây, liền theo tâm ý của mình, kéo ra một giai điệu tuyệt vời.

Tiếng đàn dịu dàng triển miên như tơ, lan tràn trong phòng, quanh quẩn bên tai Chu Tại Vũ, tim anh đập mạnh và loạn nhịp nhìn cô, rất ít nghe cô biểu diễn giai điệu tỉ mỉ ngọt ngào thế, cô am hiểu giai điệu nhiệt tình trong sáng hơn.

Cô say mê ở trong âm nhạc, lông mi cong cong, môi anh đào ngọt ngào hơi hé, lông mày chưa vô tận nhu tình.

Trái tim Chu Tại Vũ cuồng loạn.

Một khúc đàn xong, cô nâng tầm mắt lên, trông mắt sáng chói. “Biết đây là bài gì không?”

Anh bấm bấm lòng bàn tay.

“Trong album đã phát hành trước đây của em có khúc này mà, anh chưa từng nghe à?”

Anh cắn răng, ép mình giữ vững trầm mặc.

“Thật chưa từng nghe?” Hạ Hải Âm khó nén thất vọng. “Cũng đúng, em đã quên anh không có hứng thú với nhạc cổ điển, bản nhạc này chắc làm anh buồn ngủ?” Cô cố trêu ghẹo, dừng một lát, giọng nói trở nên khàn khàn. “Đây là bản nhạc của Elgar (nhà soạn nhạc người Anh 1857 - 1934), tên tiếng Trung là [Lời chào tình yêu], là một khúc nhạc cổ điển ngắn, nghe nhiều nên thuộc. Dễ nghe không?”

Anh gật đầu.

Cứ như vậy? Hạ Hải Âm chu môi, anh không nghe ra tại sao cô kéo khúc này cho anh nghe sao? Anh không hiểu tấm lòng tế nhị cô giấu trong âm nhạc sao?

“Ngày mai em muốn biểu diễn bài này trong tiết mục, anh cảm thấy thế nào?” Cô cố ý hỏi.

“Không tệ.” Anh nhàn nhạt đáp lại, đứng dậy đi về phía phòng bếp. “Đói bụng rồi sao? Muốn ăn chút gì không? Để tôi làm.”

Đây không phải là phản ứng cô mong đợi.

Hạ Hải Âm ảo não trừng bóng lưng anh. “Này, Chu Tại Vũ!”

Anh run, chậm rãi quay đầu lại.

“Anh. . . Không nói gì với em sao?” Mấy giờ trước, bọn họ còn nhiệt liệt ân ái, hiện tại anh lại lễ phép xa cách! “Anh. . . Thật là. . .” Đáng ghét! Chuyện như vậy tại sao muốn con gái như cô mở miệng trước? “Lúc ở khu vui chơi, chúng ta ——”

“Thật xin lỗi.” Anh đột ngột cắt đứt cô.

“Cái gì?” Cô kinh sợ, không dám tin tưởng nhìn gương mặt tuấn tú không có biểu tình gì của anh. “Anh mới vừa nói. . . Thật xin lỗi?”

“Uh” anh nhìn cô chăm chú trả lời, trông mắt như mực giấu tất cả tâm tình, mặt lạnh nhạt. “Thật xin lỗi, Hải Âm, tôi không nên làm như vậy.”

Anh không nên làm như vậy? Đây chính là sự đáp lại của anh sao? Anh hối hận? Hối hận mình bị tình dục làm chủ lý trí, bị cô làm choáng đầu?

Lòng của Hạ Hải Âm trầm xuống, khuôn ngực lạnh hết, cô ngược mắt nhìn người đàn ông đứng thẳng trước mắt —— anh có thể nào tỉnh táo như thế? Không tim không phổi như thế? Anh tại sao có thể. . . Đối với cô như vậy?

“Tại sao anh cảm thấy. . . Không nên làm như vậy?” Cô run giọng hỏi, thật hận giọng nói mình phát run, vì sao cô không thể lạnh lùng tự giữ giống như anh?

Anh yên lặng hai giây, tự giấu mím môi. “Tôi đã đồng ý không đụng em. Hơn nữa một bảo vệ chuyên nghiệp, thì không thể phát triển bất kỳ quan hệ nào khác với chủ.”

“Cho nên, anh hối hận à?” Cô lạnh đến toàn thân run rẩy, mỗi câu của anh đều tựa như một cây đao, cắt xuống tim cô, cô không hiểu tại sao anh có thể làm cô đau lòng như vậy? Đau đớn thế này đã không phải là lần đầu tiên, cô thật hận anh!

“Tha thứ cho tôi, Hải Âm.” Anh chưa chút nói nhỏ.

Tha thứ? Anh muốn cô tha thứ? !

Hạ Hải Âm châm chọc giương môi, nụ cười lạnh lùng. “Anh thật buồn cười, Chu Tại Vũ, loại chuyện đó có cái gì mà tha thứ? Chẳng qua là. . . Nhất thời kích tình mà thôi. Chúng ta đã mấy tuổi? Ít nhiều gì đều có kinh nghiệm này chứ? Anh cho rằng tôi sẽ yêu cầu anh phụ trách sao? Anh thật vô cùng. . . Nghiêm túc, Tuấn Kỳ nói không sai, anh thật khô khan đến mức không thú vị.”

Cô không biết mình đang nói cái gì, lại càng không hiểu được vì sao phải nhắc tới Từ Tuấn Kỳ, có lẽ là bởi vì cô rất muốn mạnh mẽ đâm anh bị thương.

Nếu như, cô thật có thể đâm anh bị thương thì tốt, nếu như anh có chút quan tâm cô, như vậy ít nhất cũng nên cảm thấy đau đớn.

Cô chỉ cầu xin anh hơi đau thôi. . .

Hạ Hải Âm dẫu đôi tay ở phía sau, không cho anh thấy quả đấm nắm chặt đến đỏ ngón tay trắng bệch của mình. “Ai! Nói chuyện với người không hiểu âm nhạc, thật mệt mỏi.” Cô khoa trương cảm thán, thu hồi hộp đàn Violin. “Ngày mai phải tham gia tiết mục, buổi tối tôi không ăn đâu.”

Lạnh lùng nói xong, cô tự nhiên đi trở về phòng, khép chặt cửa, bỏ mình anh cô đơn đứng.

“Tại sao muốn làm nhân viên đặc cần?” Bảy năm trước, có một cô gái hỏi anh như vậy. “Làm bảo vệ cho người ta rất thú vị sao?”

“Nếu như làm bảo vệ của em, vậy khẳng định là vừa cực khổ vừa không thú vị.” Anh cố ý đùa cô.

“Ghét!” Đắm vào lồng ngực anh. “Sao lại cười người ta như thế?”

Anh cười cầm quả đấm khéo léo của cô. “Thật ra thì ba anh trước kia cũng là nhân viên đặc cần.”

“Ba anh?” Cô nhướn mày. “À ~ em hiểu rồi, cho nên anh thừa kế ý ba à?”

“Cũng có thể nói như vậy.” Anh dừng nụ cười lỗ mãng, mặt mũi nghiêm túc. “Từ nhỏ, ông chỉ hy vọng anh trở thành một quân nhân, cũng dùng phương thức quân nhân giáo dục anh.”

“Khó trách anh lại có bộ dạng đau ra đây này!” Cô nhạo báng.

Anh lắc đầu một cái. “Vốn không phải vậy, trước kia anh rất phản nghịch.”

“Anh? Phản nghịch?” Cô khó có thể tin.

“Hút thuốc lá, uống rượu, đánh nhau mọi thứ đều có, có thể là bởi vì làm trái ngược với na anh? Từ sau khi anh lên trung học, hành động liên càng lúc càng sai. Ba anh rất thất vọng với anh, nhưng ông ấy bận rộn làm việc, không có thời gian trông nom anh, mỗi lần đều là mẹ anh đến trường cúi đầu xin lỗi giáo viên.”

Cô chuyên chú lắng nghe.

“Năm lớp 11, có lần anh đánh nhau với bạn học ở trường, mẹ anh tới đón anh, cúi thấp đầu nói xin lỗi với giáo viên và phụ huynh của bạn học kia như bình thường. Bà không hề nói một câu nặng nề nào. nhưng mà ở trên đường về nhà, bà té xỉu, anh hốt hoảng đưa bà vào bệnh viện, mới biết bà sinh bệnh nặng.”

“Bà bị bệnh?”

“Ừ. Thân thể bà không thoải mái một thời gian rồi, nhưng vẫn gạt cha con chúng tôi, sợ chúng tôi lo lắng. Ngày đó, anh mới chợt tỉnh ngộ, cảm thấy mình rất có lỗi với mẹ anh, quá tổn thương bà rồi. Từ sau khi đó, bà liên tục ra vào bệnh viện. Có một ngày, bà ở trên giường bệnh kéo tay của anh, lập ra ước định với anh.”

“Ước định gì?” Cô hỏi.

Anh không có trả lời ngay, nghĩ thật lâu, suy nghĩ vùi lấp ở thời không mê ly, thật vất vả mới kéo về được. “Bà nói, bà rất yêu rất yêu ba anh, mặc dù ông ấy bởi vì công việc, mà luôn không ở bên cạnh bà, nhưng bà chưa từng oán trách ông. Bà nói, bà cũng rất thương rất thương anh, hi vọng cha con anh có thể sống chung tốt đẹp, để cho bà đi được an tâm.”

“Cho nên anh đồng ý với mẹ anh rồi à?”

“Ừ, anh đồng ý rồi, lập tức quyết định dự thi trường quân đội, cống hiến vì quốc gia.”

“Vậy cũng là hoàn thành tâm nguyện của ba anh? Ông ấy nhất định rất tự hào vì anh.”

“Có lẽ vậy. Hi vọng như thế.”

“Nhất định là vậy!” Cô khích lệ anh. “Anh rất là ưu tú, lại nghiêm túc phụ trách, nhất định có thể trở thành một quân nhân mà ba mẹ anh tự hào.”

“Vậy còn em?”

“Em? Em như thế nào?”

“Em không cảm thấy kiêu ngạo vì anh sao?”

“Hơ! Chuyện liên quan gì tới em? Anh là ai của em chứ?”

“Chắc, thì ra anh không phải là ai cả, em không để anh trong lòng.”

“Này, Chu Tại Vũ! Anh cố ý chọc giận em à?”

“Ha ha.”

Trong trí nhớ, anh và cô cười thật vui vẻ sảng khoái, tiếng cười sáng trong xuyên qua hành lang thời gian, vang vọng bên tai anh.

Chu Tại Vũ kiềm chế suy nghĩ, ánh mắt xẹt qua dụng cụ quay phim và từng nhân viên làm việc, rồi đến cô gái ngồi trên ghế sa lon, mỉm cười về phía ống kính.

Hạ Hải Âm.

Mặc dù tối hôm trước anh mới chọc cô mất hứng, nhưng hôm nay, trong tiết mục cô tham gia nói chuyện, nụ cười kia vẫn trong veo thắm người, giống như chưa từng xảy ra bất kỳ chuyện không vui gì.

Cô và hoàng tử Piano Nhật Bản ngồi cùng nhau, một người xinh đẹp, một người tuấn tú, hình ảnh hài hòa đẹp mắt, ngay cả người chủ trì cũng hơi mất hồn vì ánh sáng chói mắt của hai người họ.

“Vanesa có bạn trai chưa?” Người chủ trì cười hỏi.

Hạ Hải Âm mím môi mỉm cười, lắc đầu một cái.

“Vậy có suy nghĩ qua lại với hoàng tử Piano không? Hai người trai tài gái sắc, rất xứng đôi !”

Hạ Hải Âm nghe vậy, nhẹ giọng cười một tiếng, phiên dịch lời của người chủ trì cho hoàng tử bên cạnh nghe, anh cũng cười, lắc đầu một cái.

“Thế nào? Hai người không muốn à?” Người chủ trì hỏi tới. “Người tình trong lý tưởng của Vanesa là người thế nào?”

“Người thế nào à??” Cô nhú mắt, tựa hồ rất nghiêm túc suy tư, đầu lưỡi đặt giữa môi đỏ, thần thái hơi ngây thơ.

Trái tim Chu Tại Vũ rung động.

“Chỉ cần. Hiểu tôi là được rồi. Hơi lạnh lùng cũng không sao, không hiểu phong tình cũng không sao, chỉ cần, hiểu lòng của tôi là được rồi.”

Cô mỉm cười mờ mờ, nhìn thẳng ống kính, tim của anh đập mạnh, cơ hồ cho rằng cô đang xuyên qua ống kính nhìn mình.

“Như vậy, là phải hiểu âm nhạc à?”

Cô không có trả lời, cười hoảng hốt hơn.

“Như vậy, qua lại với hoàng tử piano không phải tốt sao? Hai người đều nhiệt tình yêu thích âm nhạc, cũng hiểu âm nhạc của nhau.” Người chủ trì nửa thật nửa giả tác hợp.

Hạ Hải Âm ngoái đầu nhìn lại, bèn nhìn nhau cười với hoàng tử Piano.

Chu Tại Vũ quay đầu, không biết tại sao, không muốn nhìn thấy một màn này.

Đột nhiên, thanh âm rung rung của điện thoại di động vang lên ở đâu đó, anh nhanh nhạy căn quét quanh mình, phát hiện phụ tá Tiểu Hương len lén nhận điện thoại.

“Alo, là Từ tiên sinh? Xin lỗi, bây giờ Vanesa đang thu hình, không tiện nghe điện thoại.”

Là Từ Tuấn Kỳ gọi tới?

Chu Tại Vũ chợt có ý định, đi tới, ra hiệu Tiểu Hương đưa điện thoại của Hạ Hải Âm cho anh.

“Tôi là Chu Tại Vũ.”

Đối phương trầm mặc một hồi lâu. “Tôi không có tìm anh nghe điện thoại, người tôi tìm là Hải Âm.”

“Tôi biết rõ.” Anh lạnh nhạt nói một câu.

“Nếu cô ấy đang thu hình thì tối nay tôi gọi lại.”

“Anh thích nghe nhạc cổ điển không?”

“Cái gì?” Từ Tuấn Kỳ sững sốt, không nghĩ tới anh có thể hỏi như vậy.

“Anh thích nghe nhạc cổ điển không?” Anh Thẩm thanh hỏi một lần nữa.

“Tôi thích, thì thế nào?” giọng điệu của Từ Tuấn Kỳ không giấu được dịch ý.

“Thích. . . Là tốt rồi.” Giọng điệu của anh chua chát, tâm tình càng thêm âm ức. “Về sau đừng hẹn cô ấy ở hộp đêm nữa, cô ấy không thích địa phương quá ồn.”

“Sao anh biết cô ấy không thích? Anh hiểu cô ấy rõ lắm à?” Giọng điệu của Từ Tuấn Kỳ sắc bén.

Anh ta chưa hiểu rõ.

Chu Tại Vũ không để lại dấu vết cười khở. “Cô ấy bình thường ăn quá ít, khi anh dùng cơm với cô ấy, khuyên cô ấy ăn nhiều một chút, thật ra thì cô ấy rất thích ăn đồ ngọt, thích nhất bánh ngọt dâu tây bơ sữa tươi, kem thì thích vị trà. Lúc cô ấy tức giận, đừng tranh cãi với cô ấy, hãy dỗ dành cô ấy, cơn giận của cô ấy tới cũng nhanh đi cũng nhanh, chỉ chốc lát là hết. Còn có. . .”

Còn có cái gì đây?

Chu Tại Vũ nghĩ tới từng chuyện cần giao phó, trong lòng lẫn quẩn nồng đậm khổ sở.

Cúp điện thoại xong, trong phòng quay phim cũng vừa vãn từ từ vang lên bản hợp tấu Piano và Violin, giai điệu dịu dàng ngọt ngào, chính là bản “Lời chào tình yêu”.

Anh khép hờ mắt, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào bản nhạc đã nghe vô số lần này.

Đầu của cô thật là đau.

Hạ Hải Âm ôm cái đầu choáng váng, ngón tay xoa xoa huyết thái dương đang co rút đau đớn.

Có lẽ là thời gian này hành trình quá nhiều, ngày hôm qua lại không ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, đến khu vui chơi cả ngày, buổi tối lại đứng ở phía trước cửa sổ, hứng gió cả đêm, nên cô bị sốt rồi.

Buổi sáng đã cảm thấy cổ họng khát khô, không quá thoải mái, miễn cưỡng gượng chống để thu hình, quay xong rồi, tình huống càng nghiêm trọng hơn, ót nóng nóng phát đau, cả hoàng tử Piano hẹn cô ăn cơm tối, cô cũng miễn cưỡng cự tuyệt.

“Hôm nào đi. Hôm nay tình trạng sức khỏe của tôi không tốt lắm.” Cô tạ lỗi.

“Vậy mau chóng về nhà nghỉ ngơi đi!” Anh quan tâm thúc giục.

“Ừ.” Cô tạm biệt anh, ngồi lên xe, lúc này cô lựa chọn ngồi ở ghế sau, ngồi chung với Tiểu Hương.

Tiểu Hương lú lú báo cáo hành trình mấy ngày sắp tới, còn nói vé vào chương trình nhạc của cô và hoàng tử Piano được tiêu thụ mạnh, cực kỳ đắt khách, Hongkong cũng đưa ra đề nghị, hi vọng sang năm bọn họ có thể đến đó biểu diễn.

Cô nhắm mắt, nghe Tiểu Hương nhắc đi nhắc lại, thật ra thì cái gì cũng không nghe vào, chỉ muốn ngủ một giấc.

Chu Tại Vũ nhìn dung nhan mệt mỏi của cô qua kính chiếu hậu mấy lần, âm thầm cau mày.

“Vanesa, còn có, người đại diện muốn hỏi cô. . . . Vanesa, cô có đang nghe tôi nói hay không?” Tiểu Hương đề cao thanh âm.

Cô nỗ lực giương mắt. “Ừ, tôi đang nghe.”

“Người đại diện nói. . . .”

Dọc theo đường đi, đều là thanh âm lẩm nhẩm của Tiểu Hương, Hạ Hải Âm cũng không ngăn cản. Có người nói chuyện tốt hơn yên lặng, trải qua đêm qua, cô sợ ở riêng với Chu Tại Vũ, càng sợ lúc sống chung với anh, không khí quá yên tĩnh.

Rất cuộc, xe đi tới dưới lầu cao ốc của cô, cô xuống xe trước, Tiểu Hương cũng đi theo xuống.

“Đúng rồi, Vanesa, còn có chuyện. . . .”

Cô đột nhiên ngã xuống khi đang đi, chân nản ngất đi.

Tiểu Hương sợ hãi kêu ra tiếng, mà Chu Tại Vũ liếc thấy bóng dáng cô nằm xuống trên mặt đất, thần trí bị sự sợ hãi đông lạnh.

“Anh bị thương? ! Thật xin lỗi, đều do em sai rồi, mới hại anh bị gãy xương, nếu như không phải em đòi theo cùng, anh cũng không cần vì giúp em mà bị thương.”

“Vết thương của anh chỉ là vết thương nhẹ thôi, dưỡng của em bị bắn trúng mới là chuyện lớn. Điều tại anh không có hoàn thành trách nhiệm của anh.”

“Sao có thể trách anh? Anh đã cứu em! Dưỡng cũng không trách anh, ông ấy còn cảm ơn anh mà!”

“Tại Vũ, có phải anh đang tức giận hay không? Bởi vì em hại anh không hoàn thành nhiệm vụ?”

“ Chuyện không liên quan tới em.”

“Sao lại không liên quan? Điều là em không tốt, là em không đúng! Bởi vì em. Ghen, bởi vì mấy ngày trước chị họ đi quanh phố kêu gọi phiếu bầu với dưỡng, em thấy anh cứ che chở chị ấy, đúng thật gần chị ấy, em. Em không muốn anh luôn luôn nhìn cô, anh có biết lúc anh chuyên tâm nhìn một người, sẽ làm em xúc động? Em không muốn anh nhìn cô gái khác, em chỉ muốn anh nhìn em, trong mắt chỉ có em!”

“Đó là công việc, Hải Âm, là dưỡng của em muốn anh phụ trách bảo vệ chị họ em.”

“Em biết rõ, em biết rõ là do em không nói lý, nhưng em. Thật là ghen tỵ. Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật thật xin lỗi ——”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Cô gặp ác mộng sao? Vì sao cứ luôn nỉ non nói xin lỗi trong mộng?

Chu Tại Vũ ngồi ở trước giường, nhìn Hạ Hải Âm nằm ở trên giường ngủ mê man, mấy tiếng trước, cô không hề báo động té xỉu ở trên đường, dọa anh sợ hãi.

Dò trán cô, mới biết cô đang sốt, anh giận chính mình không có chú ý tới sức khỏe cô suy yếu, vội vã ấm cô lên lần.

Tiểu Hương chạy đến tiệm thuốc mua thuốc hạ sốt, rồi ở một bên lo âu nói lảm nhảm, anh nhờ cô hủy bỏ giúp hành trình hai ngày tới Hạ Hải Âm, sau đó bảo cô đi về nghỉ, anh sẽ tự chăm sóc bệnh nhân.

Anh đút Hạ Hải Âm uống nước, đắp nước đá cho cô, cách mỗi một giờ thì đo nhiệt độ một lần, khống chế nhiệt độ biến hóa, xác định bệnh tình không tăng thêm, lúc này mới hơi an tâm.

Mặc dù cô sốt không nghiêm trọng, nhưng dung nhan lo lắng trong mộng lại làm anh lo lắng, dù ở trong mộng, cô cũng u buồn nhịu mày.

“Thật xin lỗi.”

Không biết vì sao, cô cứ lần qua lộn lại nói ba chữ này, nói xong tim của anh cũng thấy đau.

“Thế nào? Hải Âm.” Anh thương tiếc vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô. “Rốt cuộc mơ thấy cái gì?”

Cô không trả lời, lại giống như cảm nhận được xúc giác của anh, lông mi rung động, lộ ra một đôi con ngươi mờ mịt hơi nước.

“Tỉnh rồi?” Anh thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười. “Khát nước không? Muốn uống chút nước không?”

Cô không nói lời nào, kinh ngạc nhìn nhìn anh.

Còn chưa tỉnh sao? Anh dùng ngón tay dịu dàng mơn trớn đôi môi khô ráp của cô. “Uống nước nhé.”

Nói xong, anh đang muốn đứng dậy, cô đột nhiên yếu ớt giương tiếng nói.

“Anh. nhìn tôi à?”

“Cái gì?” Anh ngăn người, cúi đầu ngắm cô.

Cô vẫn dùng tròng mắt mơ mộng nhìn anh. “Nếu như. . . . Tôi không tìm anh làm bảo vệ, anh sẽ không bao giờ nhìn đến tôi nữa, đúng không?”

Cô đang nói cái gì? Tiếng lòng Chu Tại Vũ căng thẳng, quên đứng dậy, khiếp sợ ngưng tại nguyên chỗ.

“Trước đó, không phải anh đã hỏi tôi sao? Tại sao nhất định phải trở thành ngôi sao lớn?” Cô nói nhỏ, thần thái hoảng hốt giống như đang nói chuyện với anh trong mộng. “Bởi vì tôi nghĩ, chỉ có trở thành người rất quan trọng đối với rất nhiều người, mới có cơ hội mời được anh tới bảo vệ tôi — cho nên tôi rất cố gắng luyện tập Violin, luyện đến ngón tay bị rộp da, tay con gái đầu có thô như tôi?”

Cô suy yếu nâng tay trái lên, để cho anh nhìn mỗi đầu ngón tay. “Rất xấu, có đúng hay không? Bởi vì chỉnh dây cung thật rất đau, mỗi ngày, mỗi ngày đều phải luyện tập nhiều giờ, dù dán băng keo cá nhân vẫn đau, nhưng không có biện pháp, tôi nhất định muốn luyện đàn, dù tay có đau cũng tiếp tục chịu đựng. Tôi tự nói với mình, một ngày nào đó tôi nhất định đứng trên sân khấu âm nhạc — nhưng ánh sáng khi đứng ở nơi đó còn chưa đủ, tôi cần nhiều đèn flash hơn, cần nhiều người ái mộ tôi hơn, cho nên tôi nhận đóng phim, quay quảng cáo, vì giữ vững thân thể, mỗi ngày đều tập thể dục, còn ăn rất ít.”

Cô nhìn anh, trong mắt lóe lên ánh lệ. “Anh cho rằng tôi rất thích ăn thịt ức gà và salad à? Thật ra tôi hận chết! Nhưng không có biện pháp, bởi vì không thể mập, bởi vì phải giữ vững cơ thể đẹp nhất ở trước màn ảnh — anh biết vì sao tôi làm vậy không?”

Chu Tại Vũ im lặng, nhịp tim ở ngực mãnh liệt đập, mỗi một lần đập, đều nhắc lên sóng to gió lớn ở trong cơ thể anh.

Cô thì lại mờ mịt mắt hồn, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. “Tôi muốn mỗi người đều nhìn tôi, muốn anh nhìn tôi. . . .”

Anh rung động nghe cô tỏ tình, bên tai đột nhiên vọng về đối thoại với cô trước kia.

“Tôi tin tưởng cô đã sớm nghe quen những lời khen này. Những người ái mộ của cô nhất định là rất thích cô.”

“Thật sự tôi được rất nhiều người yêu thích, chẳng qua nếu như có thể, tôi lại tình nguyện dùng tất cả những thứ này đổi lấy tình yêu của một người.”

Là anh sao? Cô tình nguyện đánh đổi tất cả để đổi lấy, là tình yêu của anh sao?

Thì ra cô muốn anh làm bảo vệ, không phải vì trừng phạt anh, chỉ là hi vọng anh yêu cô. . . .

Anh nhìn cô, nhìn cô mê muội rơi lệ khi mang bệnh, đau lòng đến khó có thể kiềm chế.

“. . . . Thật vất vả, tôi rốt cuộc đợi đến cơ hội này, anh đã giải ngũ, không còn là quân nhân, tôi có thể mời anh làm bảo vệ riêng của tôi. . . . Nhưng, vẫn chưa được, đúng không? Anh rất chán ghét tôi, đúng không?”

Cô xoay người, vùi mặt vào trong gối, nghẹn ngào khóc sụt sùi.

Anh nghe tiếng khóc bị thương thảm thiết của cô, giống như con mèo bị thương, nức nở nghẹn ngào nhỏ nhỏ, một tiếng tiếp một tiếng, xé rách tim của anh.

Thật xin lỗi, Hải Âm.

Anh hé môi, lại nhả không ra thanh âm.

Cô khóc hồi lâu, khóc đến tim của anh cũng vỡ thành từng mảnh, sau đó cô chột xuống giường, lảo đảo làm tim gan anh run sợ.

“Em đi đâu vậy?”

“Đừng động tới tôi, không cần anh lo. . . .” Cô thút thít đáp lời.

Đừng như vậy.

Anh nhìn bóng dáng yếu đuối của cô, không đè nén được sự triu mến đầy ngập nữa, từ phía sau ôm lấy đầu vai mảnh khảnh của cô. “Thật xin lỗi.”

“Tôi không muốn nghe anh nói thật xin lỗi!” Cô tức giận, mù quáng phất tay muốn tránh thoát anh. “Đừng nói mấy lời này với tôi. . . . Tránh ra, buông ta ra!”

Lòng anh như bị xé ra, bàn tay nhẹ nhàng xoay đầu cô qua, mút hôn cánh môi ngăn nước mắt của cô, ném được vị mặn khổ sở.

Cô ngây ngốc, đầu tiên là hé mở môi theo trực giác, hưởng ứng nụ hôn dịu dàng nhưng cũng mạnh mẽ của anh, sau đó, thần trí cô vừa tỉnh, liền giận tím mặt.

“Anh làm cái gì?” Cô dùng sức thoát khỏi anh. “Không phải đã nói không đụng tôi sao? Không phải đã nói một bảo vệ thì không nên có quan hệ trừ việc công với cổ chủ sao? Vậy anh cứ tiếp tục hành vi thanh cao chuyên nghiệp của anh đi! Hôn tôi làm gì? Không cho phép anh hôn tôi!”

Cô trách cứ anh, mà anh nhìn bộ dáng kích động của cô, chỉ cảm thấy đau lòng khó chịu, rất sợ cô lại vì vậy mà ngắt xiú.

“Tối đây.” Anh giương tay ôm cô vào ngực, ôm cô ngồi trở lại trên giường, mắt của cô rưng rưng, cánh môi khê run như đoá hoa bị gió thu tàn phá, anh nhìn thấy không nhìn được lại che chở cô hơn.

“Đã nói không cho anh hôn tôi. . . .” Cô muốn xoay mặt.

Nhưng bàn tay của anh đặt sau gáy cô, hơi dùng sức, không cho cô né tránh, đôi môi ngậm mút môi cô, làm tan rã ý chí phản kháng của cô, toàn thân cô hư mềm vô lực, không thể không vút giập đầu hàng.

“Chu Tại Vũ, tôi ghét anh, anh rất xấu, thật rất xấu. . . .” Cô phẫn uất cắn môi của anh.

Anh để cho cô cắn, lại vẫn không buông cô ra, ném được ngọt ngào của cô trong đau đớn.

“Thật xin lỗi.” Anh lẩm bẩm nói xin lỗi khi đang hôn.

“Đã nói không muốn nghe anh nói xin lỗi. . . .” Cô tức giận rơi lệ lần nữa.

“Anh yêu em.”

“Cái gì?” Cô kinh ngạc.

Anh dừng hôn, đôi tay quý trọng nâng khuôn mặt cô lên. “Anh yêu em.”

“Anh. . . . Gạt người.” Cô không biết nên tức giận hay là nên đau lòng, hốc mắt lại đỏ hồng. “Tại sao trước không nói? Tại sao. . . . Hiện tại mới nói?”

“Anh yêu em.” Anh không cách nào giải thích tâm tình phức tạp của mình, chỉ có thể tỏ tình lần nữa.

“Gạt người, gạt người. . . .” Cô hận hận đâm lồng ngực anh, đâm tim của anh.

Anh mặc cho cô phát tiết, ôm chặt cô, cho đến khi cô mệt mỏi, dựa vào trong ngực anh mơ màng ngủ.

Anh ngồi trên giường, nhìn cô trong ngực. Cô ngủ thật sâu, lông mi cong cong, chóp mũi cao thẳng, anh nắm tay của cô, vuốt ve mấy ngón tay bị chai của cô.

“Đã làm em chịu nhiều khổ cực rồi, thật rất xin lỗi.” Anh thì thầm, cảm nhận được những năm gần đây cô phần đầu quên mình tranh lên hàng đầu như thế nào, chỉ vì có một ngày có thể đứng ở trước mặt anh bằng tư thái hoàn mỹ, nơi cổ họng không khỏi chua xót, trông mắt nóng rực nhuộm đỏ.

Anh cúi đầu, gương mặt dán vào mặt cô. “Cô bé, anh phải đối xử với em thế nào mới tốt?”

Đêm này, Chu Tại Vũ tỉnh táo không hề chớp mắt, suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc đã hạ quyết tâm ——

8. Chương 8

Khi tỉnh lại, Hạ Hải Âm ngủ được mùi thơm của thức ăn, dạ dày thoáng chốc đói khát quéo lại.

Thật đói!

Cô bật dậy từ trên giường, ngồi chồm lết, thần trí vẫn rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, chỉ dựa vào bản năng, đi tìm kiếm nguồn gốc của mùi thức ăn mê người này.

Cô đi chân không, bước chân lơ lửng, mở cửa phòng, đi tới phòng khách.

Đằng sau cái quầy trong phòng bếp kiểu mở, có một người đàn ông đang bận rộn. Cô sững sờ nhìn bóng dáng đeo tạp dề của anh. Rất nhiều đàn ông khi mặc tạp dề vào thì có vẻ hơi lôi thôi, nhưng anh lại có vẻ an nhàn tự tại, cực kỳ mê người.

“Tỉnh rồi?” Anh phát hiện cô, cười giương mắt. “Đói bụng rồi sao?”

Cô giật mình nhìn anh cười, bỗng dưng trái tim rét run, hoàn toàn tỉnh.

Anh quan sát cô, ánh mắt lóe vẻ kỳ dị, nụ cười lại càng dịu dàng. “Tỉnh thần cũng không tệ lắm, hết sốt rồi à? Đi rửa mặt, xong là có thể ăn sáng.”

Rửa mặt? Hạ Hải Âm hoảng sợ. Trời ạ, cô còn chưa có rửa mặt!

Cô hoảng hốt xoay người, không để ý tầm mắt buồn cười của anh phía sau, nhanh chóng trở về mình phòng ngủ, chạy vào phòng tắm giống như bay.

Trong cái kính dài, có một bóng dáng quần áo xốc xếch, tóc rối tung, dung nhan mất tinh thần, khoe mắt tựa hồ còn có ghèn, áo ngủ bằng vải trên người bị nhăn nhúm, vạt áo trước mở ra hai cái cúc áo, phơi bày một phần da trắng muốt trước ngực.

Trời ạ, trời ạ, cô sắp điên rồi!

Vừa rồi cô đã dùng hình dáng như quỷ này xuất hiện trước mặt Chu Tại Vũ à? Quá xấu, quá khó nhìn! Anh nhất định cười nhạo!

Nghĩ tới, Hạ Hải Âm vô lực ngồi xổm người xuống, đôi tay nâng mặt, kêu rên nhiều tiếng. Vẫn muốn cho anh thấy được hình tượng hoàn mỹ, có thể nào thất bại trong gang tấc vào hôm nay?

Đợi đã nào! Một ý nghĩ đột nhiên lóe sáng trong đầu, Hạ Hải Âm ngẩng đầu, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn chăm chăm mình trong kính.

Khuya qua, tựa hồ xảy ra chuyện gì? Cô nhớ hình như anh hôn cô, thổ lộ với cô một lần lại một lần.

Anh yêu cô.

Cô nghe như vậy, không sai chứ? Không phải nằm mộng chứ?

Ngón tay đặt trên môi, nơi đó, hơi sưng, là bị anh hôn sao? Cô nhớ anh không ngừng hôn cô, dùng giọng nói làm cho người ta tê dại dụ dỗ cô ——

Anh yêu cô, nói như thế à?

Vừa nghĩ tới đây, toàn thân Hạ Hải Âm đông lạnh lại, đứng lên giống như người máy, dùng cả tay chân đi vào bồn tắm gội, sau đó đánh răng, rửa mặt, cắt tỉa mái tóc.

Cô thay áo ngủ ra, đi tới phòng thay đồ, điểm qua từng bộ y phục như duyệt binh, nhưng nhìn cái nào cũng bất mãn, không phải quá bắt mắt chính là không đủ bắt mắt, cô hi vọng mình có thể ăn mặc thoải mái, nhưng lại tỏa ra ánh sáng sáng rõ lóa người.

Cuối cùng, cô chọn một cái áo sơ mi trắng có tay áo đến khuỷu tay, mặc một cái quần ôm đơn giản bó sát người làm dáng người được tôn lên. Lúc cài nút áo sơ mi thì tay của cô cứ lúnh quýnh, mấy lần cũng không thể cài tốt.

Làm thế nào? Cô thật khẩn trương!

Hạ Hải Âm cắn môi, cố gắng hít sâu, bình ổn cảm xúc đang nhấp nhô không yên trong lòng. Có lẽ quá nỗ lực, đáng về cô đi lại hơi cứng nhắc, cứng đờ đi tới trước quầy rượu ngồi xuống.

“Hôm nay ăn bữa sáng kiểu phương tây.” Anh thấy cô tới, vui mừng bưng bưng giới thiệu. “Trứng cuộn kiểu phương tây, bên trong bọc chân giò hun khói, đậu nành, bắp, còn có phô mai. Nước ép trái cây gồm những trái bình thường em thích, em uống đi. Còn có cà phê, muốn không?”

Cô không lên tiếng, bưng nước trái cây lên, yên lặng nhấp một ngụm, sau đó cầm dao nĩa lên, động tác rất cừ.

“Thế nào?” Anh nhìn chăm chú cử động cực đoan mất tự nhiên của cô. “Thân thể vẫn rất không thoải mái sao?”

Không phải là không thoải mái, là khẩn trương.

Cô đáp lời ở trong lòng, lại khiếp đảm không dám nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng.

Chu Tại Vũ nhượng mày kiếm, đang muốn nói chuyện, điện thoại trong phòng bỗng chốc reo lên, Hạ Hải Âm ngậy người hai giây, cầm điện thoại lên.

“A lô.” Cô lắng nghe đối phương chào hỏi. “À, là Tuấn Kỳ à.”

Từ Tuấn Kỳ? Chu Tại Vũ bất giác giật tái mặt. Tên kia gọi tới làm chi?

Anh cong người qua, lại gần điện thoại muốn nghe đối phương nói gì, đầu hai người đụng nhau, Hạ Hải Âm vừa thẹn vừa cáu, nhìn anh lộ vẻ xem thường.

“Tránh ra!” Cô kháng nghị, tay ngọc dùng sức đẩy trán anh.

“Em đang nói chuyện với ai vậy?” Từ Tuấn Kỳ ở đầu kia hỏi.

“Không có gì, có con ruồi đáng ghét quấy rối ở chỗ này.” Cô bĩu môi, chẳng hề để ý ánh mắt ảo não của Chu Tại Vũ. “Anh tìm tôi có chuyện gì. . . Ừ, tôi hiểu rõ. . . Ừ.”

Cô uh uh a a, Chu Tại Vũ nghe không khỏi phiền não, rốt cuộc Từ Tuấn Kỳ nói với cô cái gì, lại khiến cô ngoan ngoãn nghe lời thế?

“. . . Anh nói cái gì? !”

Chu Tại Vũ kỳ quái nhìn cô, cô trả lại vẻ mặt oán giận, ánh mắt chột sáng chột tắt.

Mấy phút sau, cô cúp điện thoại, ánh mắt nhìn anh thật lạnh lẽo.

Anh cau mày. “Từ Tuấn Kỳ gọi?”

“Ừ.”

“Anh ta nói gì?”

“Anh cứ nói đi?” Cô hỏi ngược lại.

Anh nghe ra sự che giấu trong lời của cô, khóe miệng nhếch lên, cười khổ. “Chia tay với anh ta đi!”

“Cái gì?” Cô giật mình.

“Anh nói, chia tay với anh ta đi.” Anh kiên định nhìn thẳng cô. “Không được uống rượu với anh ta, anh ta muốn liên lạc với em, gọi điện thoại là tốt rồi, anh ta có thể gọi điện thoại nhà thoải mái.”

“Anh. . . Anh nghĩ anh là ai? Tại sao nói với tôi mấy điều này?” Cô tức giận cắn răng nghiêng lợi, bưng ly thủy tinh lên, lại đập mạnh xuống mặt bàn. “Muốn tôi chia tay với Tuấn Kỳ? Hôm qua không phải anh mới dặn dò anh ta nửa ngày ở trong điện thoại, để giao phó tôi cho anh ta chăm sóc sao?”

“Anh sai rồi.” Anh không áy náy chút nào thừa nhận. “Anh thu hồi những lời đó.”

“Anh thu hồi? Anh nói thu hồi?” Hạ Hải Âm quả thật tức đến không biết như thế nào cho phải. “Lúc thì phó thác, lúc lại thu hồi, Chu Tại Vũ, anh thay đổi còn nhanh hơn gió! Anh bệnh thần kinh!”

Anh điên, là một người đàn ông điên cuồng vì cô.

Chu Tại Vũ tự giấu nhếch môi. “Anh yêu em, Hải Âm, tối hôm qua em không nghe thấy sao?”

Hạ Hải Âm ngạc nhiên run sợ, hô hấp đứt quãng, ngay cả máu toàn thân cũng giống như bị rút sạch hết.

“Anh yêu em.” Anh thả mềm giọng nói, ánh mắt nhìn cô cũng dịu dàng như nước. “Hơn nữa người em thật sự yêu là anh, không phải sao? Cho nên anh sẽ không giao em cho bất luận kẻ nào.”

Cô ngu ngơ, tâm loạn như ma.

Nói như vậy, tất cả tối hôm qua đều là thật? Không phải nằm mơ?

“Dấu này, là em cắn, không quên chứ?” Anh chỉ chỉ đôi môi bị rách của mình.

Cô tròn tròn mắt, lúc này mới chú ý tới vết thương trên môi anh. Đó là cô cắn?

“Là em cắn, không sai.” Anh nhìn thấy vẻ nghi vấn của cô, cười khở. “Cô gái cay cú này, thấy cái gì cũng cắn, cũng không quản người ta có đau không?”

Là ai đau chứ? Cô trừng anh. Là ai cự tuyệt tấm chân tình của cô lần nữa?

“Thật xin lỗi, Hải Âm.” Ánh mắt đau thương của cô làm trái tim anh tan ra, ngồi xuống ở bên cạnh cô, rất nghiêm túc giải thích. “Bảy năm trước anh nói chia tay với em, nhất định đã tổn thương em, anh thừa nhận, khi đó thật sự anh hơi giận em.”

Cô cũng biết! Cô hít sâu một cái, trông mắt mơ hồ.

“Cũng là bởi vì quá yêu em, mới có thể giận em.” Anh giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô. “Em biết mục tiêu của anh chính là trở thành một quân nhân trung trinh yêu nước, là nhân viên đặc cần, trong mắt của anh chỉ có đối tượng anh bảo vệ, cũng nên thần phục quốc gia, nhưng anh lại dao động vì tư tình nam nữ, lúc chấp hành nhiệm vụ lại quan tâm em nhất —— nhưng thật ra là anh giận mình, mới có thể giận em, em hiểu không?”

Hạ Hải Âm đưa mắt. Cô nghĩ, cô hiểu, hiểu được sự tự trách và bất lực của anh khi đó.

“Anh biết rõ, chỉ cần có em ở cạnh, anh nhất định không thể không có lo lắng, sự tồn tại của em sẽ làm anh thoát khỏi quỹ đạo cuộc sống mình đã thiết lập, mà anh đối với em, cũng là vật cản trở em theo đuổi âm nhạc. Khi đó em nói muốn ở chung với anh, không muốn trở lại Viên, em có nhớ không?”

“Ừ, em nhớ được.” Cô gật đầu.

Tình yêu đầu tiên rất tốt đẹp, lúc đó cô thật không nỡ rời xa anh qua nước khác, còn vì vậy gây ra sóng to gió lớn trong gia tộc, mẹ còn tự bay tới Đài Loan, nói muốn giải cô về Viên.

Cô lại không nghe lệnh, đến khi Chu Tại Vũ chủ động đề nghị chia tay, mới khiến cô hết hy vọng rời đi.

“Cho nên anh vẫn cho rằng quyết định của mình là chính xác.” Anh từ từ thở dài. “Khi đó anh thật sự cảm thấy chúng ta chia tay là tốt cho nhau.”

“Vậy bây giờ?” Cô nín thở hỏi, nhịp tim áy náy gia tốc, mong mỗi một câu khẳng định, chỉ cần một câu nói của anh, cô liền có thể dừng cảm lên núi đao xuống biển lửa.

Anh không làm cô thất vọng, thản nhiên tỏ rõ tình ý đối với cô. “Hiện tại anh phát hiện mình không buông tay với em được, em rất có biện pháp dao động anh, chỉ cần gặp phải em, lý trí của anh giống như cứng hết.”

Cô cười, khoe mắt mơ hồ ngấn nước mắt, nhẹ nhàng nói. “Sắc lang!”

“Không phải ý đó.” Anh cảm thấy oan uổng, anh nói “cứng” không phải là chỗ kia.

“Còn nói không đúng ?” Cô nũng nịu. “Ai động một chút là hôn em chứ?”

Là anh, Chu Tại Vũ suy nghĩ một chút, cũng cười.

“Anh cho là lúc em tức giận, anh chỉ cần hôn em thế, em sẽ không tức giận sao?” Cô cười như không cười hỏi.

Anh buông đôi tay, tỏ vẻ chính là thế.

Cô liếc anh. “Đáng đời môi anh bị em cắn rách!”

“Em thật cay cú!” Anh vỗ về môi của mình, trêu chọc bình luận. “Cô gái dữ dần.”

“Anh đáng ghét!” Cô không phục nắm quyền muốn đánh anh, may nhờ anh cơ trí, vượt lên trước giữ lại đôi tay nhỏ bé của cô, thuận thế kéo cô gần mình, cạy nhả môi của cô.

“Lại tới!” Cô ngượng ngùng. “Anh chỉ biết chiêu này sao?”

“Chiêu này rất có hiệu quả.” Anh cười ha ha.

“Ghét.” Cô oán giận, sòng mắt nhìn anh quyến rũ đến mức có thể làm cho bất kỳ người đàn ông nào cúi đầu.

Anh thở dài, không nhịn được lại hôn cô. “Em và Từ Tuấn Kỳ chia tay đi! Trở lại bên cạnh anh.”

Cô chê cười. “Em căn bản không có qua lại với anh ta, làm sao chia?”

Anh ngạc nhiên.

“Em nói qua lại với anh ấy, là lừa gạt anh!”

“Tại sao gạt anh?”

“Đoán không ra sao? Ngu ngốc.” Cô chỉ chỉ trán anh.

“Cho nên là vì khiến anh ghen?” Anh đến gần cô lần nữa, chớp mũi thân mật cọ sát cô. “Chẳng lẽ em nhờ chị họ giới thiệu Từ Tuấn Kỳ cho em biết, cũng bởi vì anh ta là con của Tổng Thống hiện nay? Nếu như qua lại với con Tổng Thống, sẽ dễ dàng nhìn thấy bảo vệ của Tổng Thống là anh?”

Bị anh đoán trúng ý định, khiến cô xấu hổ không dứt, lại cố ý hừ lạnh xoay mặt.

Anh dùng tay nâng khuôn mặt cô trở về, mắt sáng mỉm cười. “Nói có Stalker theo dõi em, lên chụp hình của em, cũng là gạt anh sao? Không trách được anh tra thế nào cũng không biết ai làm chuyện này.”

Cô rủ mí mắt xuống, không nói lời nào.

Anh cười xoa xoa vành tai mềm mại của cô, vừa yêu vừa thương. “Vì dẫn anh đến cạnh em làm bảo vệ, em thật đúng là dùng hết tâm cơ!”

Cô xấu hổ đến gương mặt phát sốt. “Không được sao?”

“Có thể.” Anh hạ môi xuống, mổ hôn cô, hôn đến mức nghiện, không thể tự kiềm chế. “Anh rất vinh hạnh vì mình đáng giá để em bỏ tâm như thế ——”

Cô và anh, yêu nhau lần nữa.

Tư vị tình yêu thật mỹ diệu, nếm thử, liền làm người ta trời đất quay cuồng, mà cô thật thích nhìn anh khi ở trong tình yêu, từ một người đàn ông khí vũ hiên ngang biến thành một đứa bé tranh giành người tình.

Vì chuẩn bị hội âm nhạc diễn tấu trên sân khấu với hoàng tử Piano, liên tục mấy ngày, hai người đều cùng nhau luyện tập, Chu Tại Vũ chỉ có thể ở một bên nhìn, nhìn một lát, liền có một ngọn lửa bốc lên.

Anh chàng đẹp trai đến từ Nhật Bản rất tốt với Hạ Hải Âm, thường mượn cơ đến gần, có thể gần một phân là một phân, vừa dịu dàng vừa sắc sảo cô, lúc nói chuyện với cô luôn là mặt mày hớn hở.

Hôm nay, khi hoàng tử Piano thấy cô luyện tập đến trán rỉ ra mồ hôi, chủ động rút khăn giấy ra muốn lau giúp cô thì Chu Tại Vũ đã vượt lên trước một bước, dùng khăn tay của mình che kín gương mặt khéo léo của cô.

“Này! Anh làm gì?” Cô giật mình, trực giác muốn gạt tay của anh.

“Không cho phép nhúc nhích, không cho phép nhìn.” Anh lộng quyền mệnh lệnh, chuyển sang hoàng tử Piano, mồm miệng rõ ràng thanh minh. “Cô gái này, là của tôi.”

Cái gì? Hạ Hải Âm kinh hãi, vội vàng kéo xuống một góc khăn tay trùm anh. “Ang đang nói hưu nói vượn cái gì?”

“Chỉ nói cho anh ta biết, anh là người đàn ông của em.” Chu Tại Vũ cười như không cười, dùng từng chữ tiếng Anh cường điệu.

Hoàng tử Piano nghe hiểu, mặt ngạc nhiên. “Vanessa, thì ra anh ta là người tình của em?”

“Là bảo vệ!” Hạ Hải Âm muốn giải thích, Chu Tại Vũ lại chen miệng.

“Là bảo vệ cũng là người tình.”

Hoàng tử Piano sững sốt, Hạ Hải Âm nhất thời cảm thấy rất ngượng ngùng, kéo tay Chu Tại Vũ trốn vào phòng nghỉ ngơi riêng, đóng cửa lại.

“Anh làm gì vậy?” Cô tức giận trách cứ.

“Không nhìn ra được sao?” Anh cười đến không có tim không có phổi. “Anh đang giúp em cắt đứt đào hoa.”

“Cái gì?” Cô nũng nịu. “Anh ta chỉ là đồng bạn hợp tác của em.”

“Tên kia đâu có nghĩ như vậy.” Anh hừ hừ, đôi tay ôm cô gái của mình. “Anh dám đánh cược, anh ta có ý tưởng quá phẫn với em.”

“Dù anh ta có thì thế nào? Em không để ý tới anh ta là được.”

“Em không để ý đến anh ta sao? Em cười với anh ta như một ác ma nhỏ!”

“Anh. . .” Cô trừng anh, không khỏi mỉm cười. “Anh thật rất biết ghen, không cảm thấy mất mặt sao?”

Anh nghe thấy cô chế nhạo, không nhục chút nào, cúi mặt về phía cô, cười rất tà ác. “Thành thật mà nói, em rất thích anh ghen à?”

Đúng là rất thích, anh giống đứa bé như thế có một loại sức quyến rũ không thể tưởng tượng.

Trái tim Hạ Hải Âm nhảy loạn, mắt lộ quyến rũ nhìn anh. “Người xấu.”

Cô quyến rũ oán trách, thấy đáng vẻ phong tình vạn chủng của cô, Chu Tại Vũ động lòng, không nhịn được mút hôn môi cô.

“Lại tới.” Cô cười anh. “Một ngày anh muốn hôn em mấy lần?”

“Hôn em ngàn lần cũng không chán.” Anh cười vui vẻ đáp lại, cúi đầu lại muốn hôn cô.

Cô tránh thoát thật nhanh, cố làm ra vẻ đồng tình vỗ vỗ gương mặt anh. “Thật đáng thương, hiện tại không thể cho anh thân mật, em phải đi luyện tập.”

“Còn bao lâu nữa?” Anh than thở.

“Thêm hai giờ?”

Anh vút cho cô một ánh mắt xem thường “Tha cho anh đi”, chọc cô cười, siết chặt lòng bàn tay anh để an ủi, xoay người muốn đi, anh đang tay lưu loát kéo về, lại ôm cô vào ngực mình.

Cô vội vàng không kịp chuẩn bị, không thể làm gì khác hơn là tùy anh nâng mặt của mình lên, hôn thật sâu, đợi cô bị hôn động tình, mơ màng muốn đáp lại thì anh cố tình đẩy cô ra đúng thời cơ.

“Đi luyện tập đi!”

Rống, cô thật bị người đàn ông này làm tức chết!

Cô hận hận, trừng anh thật dài, mà anh cũng rất hiểu cô đang giận cái gì, ngón cái mập mờ mơn trớn cánh môi mềm non của cô.

“Hôm nữa, môi em có thể sẽ sưng to lên, để cho người khác nhìn thấy, tốt à?”

Dĩ nhiên không tốt!

Cô dậm chân một cái, giận đùng đùng đi ra phòng nghỉ ngơi, anh đi theo phía sau, vô lương tâm cười suốt cả đường.

Bọn họ đã bàn xong, chờ sau khi hội âm nhạc kết thúc, sẽ cùng đi du lịch.

“Đi nơi nào đây?” Hạ Âm hải liễu lĩnh mạo hiểm chuyển động quả cầu trái đất đặt trên bàn sách trang trí.
“Châu Phi, Nam Mỹ hay là Ấn Độ?”

“Em đó! Sao lại muốn đến mấy chỗ khó đi thế? Không thích hợp với em.” Chu Tại Vũ đưa tay vò rối tóc cô
Cô nghiêng đầu đẹp, né tránh ma chướng của anh. “Anh cũng biết không thích hợp?”

Anh cười. “Em không thích hợp long đong mệt mỏi, em nên đến hải đảo, nhàn nhã nghỉ phép.”

“Nhưng anh không thích!” Cô bĩu môi, thì thầm. So với nằm rảnh rang vô sự bên bờ biển, anh khát vọng đến Châu Phi xem động vật hoang dã hơn.

“Không cần phối hợp anh.” Anh nhìn thấu ý tưởng của cô, trông mắt như mực lóe sáng. “Đi chung với em, tới chỗ nào đối với anh đều thế.”

“Đều nhàn chán sao?” Cô cố ý hỏi.

“Đều vui vẻ.” Anh nghiêm túc đáp.

Cô vui vẻ, thản nhiên cười. “Vậy về sau anh vẫn theo em chứ?”

“Không tồi.”

“Anh sẽ không ! Em thấy chờ đến lúc, anh sẽ về làm quân nhân của anh phải không?”

Anh nghe vậy, sắc mặt ảm ức, giống như là suy ngẫm cái gì, nhưng chỉ thoáng qua, lại khôi phục nụ cười.
“Em quên anh đã giải ngũ à?”

“Cũng bởi vì bị ghi lỗi một lần sao?” Cô nhăn mày, nói ra nghi vấn quanh quẩn trái tim thật lâu. “Anh rốt cuộc tại sao bị ghi lỗi

“Chuyện đó không quan trọng.” Cũng giống như lần trước cô hỏi thăm, anh vẫn không muốn trả lời ngay mặt. “Tóm lại anh đã không còn là quân nhân.”

Rốt cuộc đang giấu cái gì đây?

Cô rầu rĩ liếc anh. “Nhưng ba anh sẽ rất thất vọng mà? Thật ra thì cấp trên chỉ cho anh ngưng chức phân xử mà thôi, không phải sao? Anh có thể trở về ——”

“Không trở về.” Anh kiên định ngăn cô. “Chẳng lẽ em không muốn anh luôn ở cạnh em sao?”

“Em dĩ nhiên muốn!” Cô thấy anh không muốn nói chuyện, sẵn sàng nói sang chuyện khác, cố ra vẻ dí dỏm hỏi: “Vậy anh muốn làm bảo vệ riêng cho em cả đời sao?”

“Có thể suy tính.”

“Hừ, chỉ là suy tính à?”

“Anh phải suy nghĩ thật kỹ, phục vụ đại tiểu thư như em sẽ mệt chết đi, anh sợ rằng phải giảm thọ thật là nhiều năm.” Anh khoa trương ra dấu tay.

Cô tức giận dùng cùi chỏ đụng ngực anh. “Anh thật rất quá đáng!”

Anh cười, thuận tay ôm cô vào trong ngực, hai người cùng nhau nằm lăn trên ghế quý phi.

Hai cánh tay anh thu hẹp. “Gầy như vậy, ôm thật không thoải mái.”

“Cái gì? Anh cứ nhiên chê em!” Cô ngẩng đầu trừng anh.

“Cho nên em phải ăn uống điều độ đó.” Anh đùa giỡn tóc mai của cô. “Béo lên một chút mới tốt, mềm mại ôm mới đã.”

“Anh thật là hay!” Cô liếc anh. “Nếu em thật sự mập lên, anh không ghét bỏ em mới là lạ.”

“Nếu em thật biến thành cô bé mập tròn vo, đến lúc đó chúng ta cùng nhau giảm cân. Tóm lại hiện tại anh muốn em ăn cái gì, em phải ăn cái đó, không cho phép không nghe lời, biết không?” Anh cắn nhẹ tai cô.

Cô ngửa đến toàn thân tê dại, muốn tránh, lại không tránh thoát, chỉ đành phải mềm mại nói. “Gia trưởng!”

“Em nói cái gì?” Anh không nghe rõ.

“Em nói anh là đồ gia trưởng! Hừ, cho là phụ nữ nhất định phải nghe lời anh nói sao?”

“Phụ nữ khác anh mặc kệ, là người phụ nữ của anh anh mới lo lắng.”

Lo lắng.

Anh nói lo lắng. Cô ngọt ngào mỉm cười, đáp lễ xoa gương mặt anh. “Chu tiên sinh, anh rất quan tâm em à?”

Anh cười mà không nói.

“Như thế nào?” Cô cố ý thở dài. “Anh yêu em như thế, vậy nếu như có một ngày em không để ý tới anh, chẳng phải anh sẽ muốn đi nhảy biển sao?”

Anh híp một con mắt. “Hạ tiểu thư, emỡ để anh nhảy à?”

Cô nhún nhún vai. “Không biết à, anh thích ăn dấm thề, lại để ý đông để ý tây, nói không chừng ngày nào đó em sẽ không chịu nổi anh?”

“Không chịu nổi cũng phải chịu.” Anh cầm tay nhỏ bé của cô đưa đến trước miệng mình, làm bộ cắn nhẹ. “Con cừu nhỏ tới tay, anh sẽ không dễ dàng để nó đi.”

“Sói lớn!”

“Đang nói ai đó?”

“Đang nói anh đó!”

“Vậy con sói lớn muốn ăn con cừu nhỏ của anh ấy rồi.”

“Ăn nữa?!” Cô giật mình cười nhảy xuống ghế quý phi. “Sói tiên sinh anh tiết chế chút có được hay không? Anh đói bụng mấy trăm năm rồi sao?”

Anh đưa hai cánh tay ra sau ót, rảnh rang ngắm cô. “Đói bảy năm rồi.”

“Bảy năm?” Cô sợ hãi. Thiệt hay giả? “Gạt người! Em không tin anh không có đi tìm người phụ nữ khác.”

“Em cho rằng lời nói láo này, sẽ có trợ giúp đối với hình tượng phái nam của anh sao?” Anh thật uất ức.

“Anh. . . . Thật không có?”

“Không có khẩu vị.”

“Thật đáng thương, thật đáng thương!” Động vật như đàn ông phải nhịn bảy năm, thật không dễ chịu !

“Nhìn vẻ mặt khinh thường của em, anh không nhìn ra chút thương tiếc nào em dành cho anh.” Anh lên án.

“Ai nói? Em rất thương tiếc, em cực kỳ thương tiếc.” Cô cười duyên, nằm xuống lại trên người anh, cúi mặt xuống, hài hước cắn cắn chóp mũi đẹp của anh, lại cắn cắn môi trên đẹp của anh.

“Đó, đó!” Anh giả bộ đau. “Em lại loạn cắn người.”

“Ai bảo anh ngon miệng thế?” Không ăn quả thật rất xin lỗi mình. Cô cười khê, tiếp tục cắn anh.

Anh bỗng nhiên há mồm, cô chẳng những không có cắn, cánh môi lại bị anh ngậm vào trong miệng, mút hoàn toàn.

Kết quả, hai người lại hôn nhau.

Núi lửa nhịn bảy năm, một khi bộc phát, thật đúng là kinh thiên động địa, càng không thể thu thập!

9. Chương 9

Trăng mờ sao mờ, không khí trên quảng trường tự do ban đêm cực kỳ lười biếng mê người, hai bên quảng trường, chia ra thành sảnh âm nhạc quốc gia và kịch viện quốc gia, áp dụng kiến trúc điện đường cổ điển, nóc nhà kiểu nhà nghỉ trên núi, cột trụ màu đỏ, mặt ngoài to lớn lại ưu nhã.

Đêm nay, sảnh âm nhạc đang cử hành một buổi hội âm nhạc, do Ma Nữ Violin được hoan nghênh nhất Đài Loan và hoàng tử Piano đến từ Nhật Bản cùng nhau đàn bài “Giao hẹn của Faust”, bảng quảng cáo và áp phích tuyên truyền đã tràn ngập đầy đường phố Đài Bắc từ hai tháng trước, vé vào cửa xem tiết mục hai ngày liên tiếp đều bán xong trong ngày bán vé.

Bên trong quảng trường, thân sĩ danh viện rộn ràng, không thiếu người trẻ tuổi yêu nhạc cổ điển, đứng đầy phía trước với người ái mộ Hạ Hải Âm, mấy nữ học sinh thậm chí noi theo tạo hình trên quảng cáo của cô, mặc trang phục giống như búp bê gothic.

Trong đám người nói cười ríu rít, một ông cụ chống gậy, cầm hoa tươi có vẻ thật khác biệt. Sắc mặt ông âm trầm, leo lên từng bậc thang, lúc đưa vé vào cửa ra cho người xét vé thì khóe miệng lộ ra đường cong khinh thường.

Ông nhìn chăm chú một biển quảng cáo tuyên truyền trong đại sảnh. Trên biển quảng cáo, hoàng tử Piano mặc một bộ vest trắng, đứng một cách ngọc thụ lâm phong, Hạ Hải Âm thì ngồi trên một cái ghế phong cách châu Âu, mặc trang phục gothic màu đen, trên tay miễn cưỡng nắm Violin, đôi mắt sáng rõ, đôi môi hơi cong, thần thái cười như không cười, quả nhiên rất có sức quyến rũ ma tính.

Ông cụ hừ lạnh.

Trong khoảng thời gian này, ông vẫn hỏi thăm chung quanh xem làm sao gặp được cô một lần, cuối cùng thật vất vả mới lấy được vé vào cửa hội âm nhạc tối nay từ con gái của một người bạn thân.

Ông chậm rãi đi về phía trước, nhân viên làm việc thấy ông hành động không tiện, chủ động tiến lên đỡ, ông thừa cô giao bó hoa cho cô ta, nhờ cô ta giao cho Hạ Hải Âm giùm ông.

“Cô cũng biết, tôi thế này thật không tiện lên đài tặng hoa cho cô ấy.”

“A, chúng tôi cũng không cho khán giả lên đài tặng hoa, như vậy đi, tôi giúp ông đưa thẳng đến phòng nghỉ của cô ấy.”

“Tốt, vậy rất cảm ơn cô. Đúng rồi, trong bó hoa có tám thiệp, xin Hạ tiểu thư nhất định phải nhớ mở ra xem.”

“Tôi biết rõ rồi. Cụ ông, ông từ từ đi, cẩn thận bậc thang.”

Dưới sự giúp đỡ của nhân viên đang làm việc, ông cụ rốt cuộc ngồi vào chỗ của mình trong tiệc khách quý, mở sổ tay tiết mục ra xem, đặc biệt chú ý mấy dòng chữ giới thiệu về Hạ Hải Âm.

Ông xem, vẻ mặt nặng nề.

“Ông mau đi ra! Tiết mục sắp bắt đầu.”

Trong phòng nghỉ phía sau sân khấu, Hạ Hải Âm đang làm cuộc chuẩn bị cuối cùng trước khi lên sân khấu, điều hòa hô hấp, tâm tình nghiêm túc, cổ tình trước lúc quan trọng còn có người đang quấy rối.

Chu Tại Vũ tựa vào bên tường, cười cười ngắm cô, mắt sáng rõ bao hàm dịu dàng tán thưởng.

Quá dịu dàng. Hại trái tim cô đập mạnh, thật khẩn trương!

“Mau đi ra đi!” Cô không nhịn được đưa tay muốn đẩy anh ra ngoài cửa. “Giống như hôm qua, đã chuẩn bị xong chỗ ở tiệc khách quý cho anh, anh cứ ngồi thưởng thức em biểu diễn thôi.”

“Làm chi cứ thúc giục ta? Rõ ràng còn mười lăm phút mới bắt đầu diễn.” Chu Tại Vũ liếc liếc đồng hồ đeo tay, mặt vô tội.

“Anh không đi ra ngoài, em không thể chuyên tâm!”

“Tại sao không thể?”

Còn hỏi? Cô buồn bã liếc anh, biết rõ anh có bao nhiêu lực ảnh hưởng với cô, mấy trăm câu ca ngợi của người khác cô đều có thể lạnh nhạt nghe, nhưng chỉ cần một ánh mắt của anh, cũng đủ để quyết định cô lên thiên đường hay là xuống Địa ngục.

“Nếu anh muốn hại em tối nay biểu hiện không tốt, em sẽ hận anh.” Cô cố ra vẻ hung tợn cảnh cáo.

“Vậy hở?” Anh không tin, đôi tay ôm eo nhỏ của cô, cúi đầu, trêu đùa chớp mũi hồng hào của cô. “Vậy em hận anh đi, bởi vì anh còn chưa muốn tha cho em.”

“Anh như thế nào?” Cô tức giận gấp gáp.

“Hôn một cái như thế nào?” Anh mập mờ thử ở bên tai cô.

“Anh đi chết đi!” Cô mặt đỏ tai nóng. “Sắc lang!”

Anh cười ha hả tiếp nhận vẻ nũng nịu của cô. “Nên trách tiểu ma nữ như em, làm cho người ta chỉ muốn rơi xuống.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói, anh nghe rõ ràng, lại vẫn không chịu buông cô ra, cô không có cách, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng hôn lên môi anh.

“Vậy được rồi chứ?” Cô thở dốc hỏi, vô cùng lo lắng nhìn về cánh cửa, rất sợ có người xông tới bắt gặp một màn này, cô sẽ mất mặt chết.

Cô càng hốt hoảng, Chu Tại Vũ càng cảm thấy buồn cười, dù bận vẫn ung dung kéo cô gần mình hơn, nhàn nhả hôn cô, giống như bọn họ có rất nhiều thời gian có thể triền miên.

Thần trí Hạ Hải Âm choáng váng. Có người gõ cửa, sau đó là một tiếng vang ken két, đang lúc cô thầm kêu hồngбет thì Chu Tại Vũ kịp thời đẩy cô ra, kéo ra hợp cự ly ở giữa hai người.

Người đến là Tiểu Hương, ôm mấy bó hoa trong ngực đi tới.

“Vanesse, cô xem, còn chưa diễn, người ái mộ của cô đã vội vã tặng quà cho cô!” Cô bất giác trở nên khác thường, cười nói. “Còn có, cả một hàng giỏ hoa bên ngoài đều là chúc mừng cô, công tử Tổng Thống liên tục đưa tới hai ngày rồi.”

Công tử Tổng Thống?

Chu Tại Vũ nhíu mày, đang muốn lên tiếng, Hạ Hải Âm đoán được anh muốn nói gì, trừng mắt nhìn anh cảnh cáo.

Anh thu hồi lời muốn nói, im lặng nhếch miệng, cười rất vô lại. “Vậy anh đi ra ngoài nhé?”

Mau cút đi!

Cô dùng hình môi đáp lại anh.

Anh tự nhiên xoay người, đi hai bước, đột nhiên quay đầu lại, chỉ chỉ cô, lại chỉ chỉ môi của mình. “Nơi này, nhớ trang điểm lại, phai màu rồi.”

Cái gì? Hạ Hải Âm kinh ngạc, trực giác đưa tay sờ môi, Tiểu Hương bên cạnh nghe lời này, mới hiểu vừa rồi hai người đang lén lút “Vụng trộm”, không nhịn được cười ra tiếng.

Hạ Hải Âm tức giận trừng phụ tá, cô buông buông tay, le lưỡi.

“Tôi không nghe thấy! Tôi không nghe gì cả!” Giải thích giấu đầu lòi đuôi.

Hạ Hải Âm sắp tức nổ, mắt bốc lửa giận quét về phía Chu Tại Vũ, anh cười không có lương tâm, không chút nào hổ thẹn vì hành động của mình.

“Đi đây.” Anh khoát khoát tay, bóng lưng đẹp trai từ từ biến mất.

Hạ Hải Âm đưa mắt nhìn anh, chỉ có thể thở dài. Người đàn ông không tim không gan này, từ khi nào học được tình nghịch thế?

Cô bắt đầu, lấy hộp đàn Violin ra, tỉ mỉ kiểm tra mỗi một sợi dây đàn, dây đàn đã lên, cũng điều âm rồi, tình trạng âm thanh rất tốt.

Tiểu Hương rút một tấm thiệp nhỏ trên bó hoa ra. “Đây là một ông cụ đưa tới, ông ấy nói cô nhất định phải xem.”

“Tôi biết rồi, cô để đó trước.” Hạ Hải Âm không chút để ý, đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, Tiểu Hương thay cô nghe điện thoại, sau đó đưa cho cô.

“Là công tử Tổng Thống gọi tới.”

“A lô.” Cô nhận lấy điện thoại di động, thản nhiên cười. “Tuần Kỳ à, tôi đã nhận được giỏ hoa, cảm ơn. . .”

Cô có cái gì không đúng.

Lúc nghỉ ngơi giữa màn, Chu Tại Vũ vốn muốn đến phòng nghỉ ngơi tìm Hạ Hải Âm, nhưng cô lại khóa cửa, không gặp ai cả, anh nghĩ có lẽ cô muốn chuyên tâm bồi dưỡng tâm tình cho buổi biểu diễn sau, nên thức thoir rời đi.

Nhưng gần đến giờ buổi biểu diễn sau bắt đầu thì truyền thanh lại truyền đến tin tức kéo dài, qua mười lăm phút nữa, cô mới lên sân khấu.

Đầu tiên, cô nói xin lỗi những người nghe, nói sức khỏe mình tạm thời hơi không tốt, nhưng bây giờ đã tốt hơn nhiều, xin mọi người đừng lo lắng.

Đáng lẽ cô sẽ vì thế mà diễn tệ đi, nhưng không có, cô còn diễn đặc sắc tuyệt diệu hơn nửa buổi trước.

Âm phù ở trên tay cô giống như có sinh mạng, kịch liệt nhảy động, pháp phòng, khán giả không kịp nhìn cách kéo đàn giống y như có ma pháp của cô, bật ra nhiều tiếng than thở.

Cô không phải đang biểu diễn, là chân chính dốc hết tâm huyết.

Chu Tại Vũ nhìn giai nhân trên đài, ngực khó chịu căng thẳng.

Đây không phải đang kéo Violin rồi, cô đang kéo dây cung tim mình, mỗi một lần dây cung được kéo, đau đớn đều là lòng cô.

Cô có thể nào nhận được đau đớn như thế? Anh cơ hồ có thể nghe được thanh âm trái tim cô chảy máu

Đến tận cùng thế nào? Hải Âm, xảy ra chuyện gì?

Anh nhìn cô chăm chú, hô hấp không thuận, ánh đèn trên võ đài quá cường liệt, anh nhìn không rõ ánh mắt của cô, chỉ nhìn thấy gương mặt của cô lộ ra vẻ kích tình.

Cô đang hưởng thụ âm nhạc sao? Hay là âm nhạc đang hành hạ cô?

Hội âm nhạc kết thúc, cô và hoàng tử Piano lần lượt chào cảm ơn, những người nghe nhiệt liệt yêu cầu tiếp tục, cô không chút do dự, độc tấu một bài Paganini, nhất thời đưa không khí toàn trường tới cảnh giới gần như điên cuồng.

Tất cả mọi người điên rồi, tiếng hoan hô bên tai không dứt.

Cô và hoàng tử Piano ôm nhau trên đài, sau đó tay nắm tay cúi người chào cảm ơn, trước khi màn che hoàn toàn hạ xuống, Chu Tại Vũ liếc thấy thân thể của cô tựa hồ lay động một cái.

Cô té bất tỉnh sao?

Anh thoáng chốc cảnh tỉnh, đứng dậy thật nhanh, chạy tới phía sau đài, Hạ Hải Âm đang bị một đám nhân sĩ giới âm nhạc vây lượn, đang cầm vài bó hoa, tươi cười rạng rỡ.

Cô không có việc gì.

Anh thở dài, thần kinh kéo căng thoáng buông lỏng, lặng lẽ đứng ở một bên thưởng thức cô giao tiếp với người ta, thấy kiêu ngạo lây.

“Chu tiên sinh sao?” Có người ở sau lưng kêu anh.

Anh quay đầu lại, dung nhan thanh lệ đập vào mắt, suy nghĩ một chốc, trước đây không lâu đã gặp.

“Là Diệp tiểu thư?”

“Đúng vậy.” Diệp Thủy Tinh cười ngọt ngào, khẽ gật đầu một cái, bên cạnh cô còn một người đàn ông đeo kính mắt, hai người khoác tay nhau, xem ra rất là thân mật hài hòa. “Giới thiệu cho anh một chút, đây là ông xã tôi, Kiều Toàn.”

Kiều Toàn?

Anh nghĩ, không phải “hoàng tử Quốc hội” gần đây rất được hoan nghênh sao?

Khóe miệng Chu Tại Vũ cổ quái nhếch lên, sao gần đây đi đến chỗ nào cũng đều gặp “Hoàng tử” ?

“Là ủy viên Kiều à?” Anh chủ động vươn tay, bắt tay Kiều Toàn. “Tôi là Chu Tại Vũ.”

“Anh ấy chính là người em đã nhắc với anh, bảo vệ riêng của Hải Âm.” Diệp Thủy Tinh giải thích với ông xã, mắt sáng tự tin chớp chớp.

Kiều Toàn nhẹ giọng cười một tiếng, làm như hiểu ám hiệu của vợ mình, ánh mắt nhìn anh nhất thời tràn đầy hứng thú.

Hai vợ chồng này đang cười anh à? Chu Tại Vũ cảm thấy kinh ngạc. Anh dám đánh cược, hai vị này sớm biết quan hệ giữa anh và Hải Âm tuyệt đối không phải đơn thuần là bảo vệ và cố chủ.

Diệp Thủy Tinh tựa hồ cũng nhìn thấu sự xấu hổ của anh, cười ngọt hơn, càng không che giấu được mấy phần dí dỏm. “Hải Âm đâu?”

“Vừa rồi còn ở đằng kia.” Chu Tại Vũ rét, lăm lét nhìn trái phải, lúc này mới giật mình Hạ Hải Âm chẳng biết đã không thấy bóng dáng từ lúc nào.

“Đừng khẩn trương thế kia, cô sẽ không chạy mất.” Diệp Thủy Tinh nhạo báng.

Anh bỗng chốc nóng mặt, tay chân hơi luống cuống. Bạn tốt này của Hải Âm, hình như không dễ giải quyết! Không trách được người ta nói đàn ông gặp chị em của phụ nữ, chỉ có thể gơ tay đầu hàng.

“Chu tiên sinh rất yêu Hải Âm của chúng ta?” Xem giọng điệu hỏi han của Diệp Thủy Tinh, quả thật giống như cha mẹ vợ thẩm tra con rể.

Anh lúng túng, liếc Kiều Toàn một cái, anh ta dùng thân phận đàn ông trả lại anh một ánh mắt đồng tình hài hước, tỏ rõ vợ của mình cũng không dễ đối phó.

Anh âm thầm thở dài, gật đầu dàng hoàng.

“Thích cỡ nào đây?” Diệp Thủy Tinh hỏi tới.

Điều này có thể đo đạc sao? Chu Tại Vũ bất đắc dĩ gãi gãi đầu, vấn đề này nếu là Hải Âm hỏi anh, anh nhất định cười cô, cố tình người hỏi là chị em tốt của cô.

“Tôi. . . Sẽ luôn luôn bảo vệ cô ấy.” Đây là trả lời tốt nhất anh có thể nghĩ đến.

Trông mắt Diệp Thủy Tinh lóe sáng. “Cả đời sao?”

“Cả đời.” Anh hứa hẹn.

Diệp Thủy Tinh hài lòng. “Chu tiên sinh đừng quên quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy đó!”

“Uh.” anh ngoan ngoãn đồng ý.

Lúc này cô mới chịu bỏ qua cho anh, để cho chồng của mình tán gẫu chuyện tầm phào với anh, hàn huyên thăm hỏi, thành lập giao tình thời kỳ đầu.

Mười phút sau, Chu Tại Vũ không thể không để ý đến hướng đi của Hạ Hải Âm, Diệp Thủy Tinh hiểu ý, cười anh lần nữa.

“Được rồi, anh đi tìm Hải Âm đi, nói cho cô ấy biết chúng ta đi trước, rảnh rồi tới nhà tôi ăn cơm.”

Thật là biết ơn!

Chu Tại Vũ như được đại xá, lễ phép nói tạm biệt đôi vợ chồng này xong, bắt đầu tìm kiếm hành tung bạn gái. Bên trong phòng nghỉ ngơi, chất đầy hoa tươi và quà tặng, nhưng lại không thấy bóng dáng Hạ Hải Âm, cả Tiểu Hương cũng không ở đây.

Anh gọi điện thoại tìm người, tiếng chuông vang lên mười mấy tiếng, lại không ai nghe, đi vào hộp thư.

Rốt cuộc đi đâu rồi? Chu Tại Vũ hơi llo lắng, thời gian này vẫn như hình với bóng với cô, thật đúng là không thói quen khi cô rời khỏi tầm mắt của mình, hơn nữa anh là bảo vệ, lại không làm tròn chức trách của mình, cũng đủ làm anh ảo não.

Ngộ nhỡ trong 10' này, cô xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ thật gặp phải người ái mộ biến thái à?

Không biết tại sao, anh có dự cảm chẳng lành. Dự cảm này không có lý do, miễn cưỡng chỉ có thể giải thích là trực giác nhạy cảm anh có được trong nhiều năm làm nhân viên đặc cần.

Cô đã xảy ra chuyện!

Chu Tại Vũ nghiêm nghị, nhịp tim không nghe lệnh đập mạnh. Anh gấp rút tìm kiếm cả phía sau sân khấu, tầm mắt quét xem ở trong biển người như radar, không buông tha bất kỳ góc nào.

Tại sao phải sợ như vậy?

Anh đè nén cảm xúc phiền não, đầu không khỏi hiện lên hình ảnh mấy ngày nay anh hết sức muốn quên lãng.

Ngày đó, anh đang ở trong phiên trực, nhưng một dòng khí nóng thành linh kéo đến, tiếp đó chính là hỏa hoạn, lại thiêu hủy đi lý trí anh đang có.

Anh hoảng hốt tìm kiếm trong khói mù dày đặc, giống như đang vùi thân trong động đen, ai cũng không kéo anh về được, các đồng僚 gọi anh, anh cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Quốc gia, vinh dự, trách nhiệm — một khắc kia, anh cảm thấy mình đều có thể quẳng mất, thậm chí ngay cả tánh mạng cũng có thể không để ý, chỉ cần.

“Hải Âm, em ở đâu?”

Chu Tại Vũ lo âu nỉ non, không muốn nhớ lại, cổ tình dung nhan tuyết trắng giống như sắp chết của cô thoáng qua đầy mắt lần nữa, anh rất sợ, thật sợ.

Anh kéo dài tìm kiếm, rốt cuộc phát giác khác thường ở trước một cánh cửa khép chặt, mấy người bảo vệ đứng ngoài cửa, anh nhận ra chính là người đi theo Từ Tuấn Kỳ.

Đám bảo vệ nhìn thấy anh, lập tức tới, cản anh ở ngoài cửa.

Anh cau mày, giọng nói tận lực giữ vững bình tĩnh. “Hải Âm có ở bên trong không?”

“Anh nói Hạ tiểu thư sao? Uh, cô ấy ở bên trong.” Bảo vệ cũng không có nói láo.

“Cho tôi vào đi!” Anh cầu xin.

Bảo vệ lắc đầu. “Không được.”

“Tại sao không được?”

“Anh cũng biết, là cậu chủ ra lệnh, chúng tôi chỉ có thể nghe theo! Cậu ấy nói không cho kẻ nào đi vào quầy rầy.”

Rốt cuộc ở bên trong làm cái gì?

Lòng Chu Tại Vũ vừa động, không để ý mình động vào bề trên, đẩy bảo vệ cản đường ra, dám đụng vỡ cửa.

Hạ Hải Âm quả nhiên ở bên trong, đưa lưng về phía anh, và ôm lấy Từ Tuấn Kỳ.

Anh bỗng dưng cảm thấy chói mắt, suy nghĩ trong lòng cổ động như nước thủy triều.

Từ Tuấn Kỳ thấy anh xông tới, giận đến lớn tiếng gầm giận dữ. “Ai chấp thuận anh càn rỡ thế? Đuổi anh ta đi ra ngoài!”

Đám bảo vệ nghe lệnh, cuống quýt theo vào, nhưng đối mặt tiền bối có quân hàm cao hơn bọn họ mấy cấp, nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào cho tốt, Chu Tại Vũ nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, nhìn về Hạ Hải Âm.

“Chuyện gì xảy ra? Hải Âm, em có khỏe không?”

Cô im lặng không nói, vẫn dựa vào trong ngực Từ Tuấn Kỳ.

“Hải Âm!” Anh đề cao âm điệu.

Cô chấn động, lúc này mới chậm rãi xoay người, anh thấy dung nhan cô ảm đạm, hốc mắt nhuộm đỏ, tựa hồ mới vừa khóc, không khỏi nhủ lòng mảy. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.” Hạ Hải Âm giống như nhìn thấu suy nghĩ của anh, lạnh lạnh giương tiếng nói. “Anh đi ra ngoài đi, tôi có chuyện nói với Tuấn Kỳ.”

Anh nhìn chằm chằm cô, bộ dáng cô nhìn thế nào cũng không giống không có việc gì. “Hải Âm, rốt cuộc thế nào? Em cứ nói với anh đi.”

“Tôi muốn anh đi ra ngoài, anh không nghe thấy sao?” Hưởng ứng anh là vẻ mặt hờ hững hơn, giọng điệu lạnh nhạt hơn.

Anh ngơ ngẩn, nhất thời khó chịu, nhưng vẫn không muốn dễ dàng rời đi.

“Anh còn không hiểu sao?” Thấy anh chấp nhất không động đậy, cô cười lạnh cong môi, thân thiết kéo cánh tay Từ Tuấn Kỳ. “Anh quấy rầy chúng tôi, anh nghĩ lúc này hai chúng tôi ở phía sau cánh cửa đóng kín làm cái gì? Chính là muốn lên lút ở chung, không muốn bị người thấy.”

Ý là lúc này bọn họ đang anh anh em em sao? Tại sao cô ngọt ngào hôn nhau với anh trước đó, quay đầu thì lại lao vào trong lòng người đàn ông khác?

Anh không tin!

Chu Tại Vũ cắn răng, bấp thết toàn thân căng thẳng. “Hạ Hải Âm, em nói thật đi.” Anh kiên định nhìn thẳng cô. “Dù có chuyện gì, em cũng có thể nói với anh, anh sẽ giải quyết.”

“Anh. . .” Cô trừng anh, cánh môi run run, ánh mắt đảo đảo, chốc lát, cô giống như đã quyết định, dứt khoát hít sâu một hơi. “Được, anh muốn nghe lời thật sao? Tôi sẽ nói với anh, lời thật là, tôi không cần bảo vệ, không cần anh!”

Bóng đêm sâu hơn, trong không khí mơ hồ có hơi ẩm, giống như là trời sắp mưa.

Chu Tại Vũ độc lập giữa quảng trường, bốn phía trống rỗng, đám người đã sớm tản đi rồi, tất cả tiếng nói tiếng cười cũng rời anh mà đi, xung quanh anh, chỉ có cô tịch tuyệt đối.

Không phải tôi nói rồi sao? Hợp đồng này tôi có thể hủy bỏ bất cứ lúc nào, cho nên bắt đầu từ hôm nay, anh đi đi!

Bên tai, yếu ớt vang lên lời cô nói, lạnh nhạt lại không rõ ràng.

“Em nghiêm túc sao? Hạ Hải Âm.”

“Anh nghĩ tôi đùa với anh sao? À, Chu Tại Vũ, tôi đúng là đang chọc anh, đúng là đùa anh đó, ai bảo anh bảy năm trước làm tổn thương tôi? Tôi muốn trả thù, muốn trả thù anh, chỉ có Hạ Hải Âm tôi bỏ rơi người ta, sao anh có thể bỏ tôi?”

“Đến bây giờ. . . Em còn hận anh?”

“Đúng, tôi hận anh! Anh không ngờ à?” Cô cười giống như ma mị, nắm con dao sắc, chẳng hề để ý cắt tim của anh. “Hiện tại tôi đã đạt được mục đích, lần này đến lượt tôi bỏ anh.”

Anh hoảng hốt nhìn cô.

“Còn không hiểu à? Tôi không thương anh, tuyệt không!”

“Em muốn ở chung với Từ Tuấn Kỳ sao?”

“Đúng, tôi muốn ở chung với anh ấy, cho nên sau này anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, coi như nhìn thấy tôi, cũng đừng gọi tôi, tôi cũng sẽ làm bộ như không biết anh.”

Những lời này, đã không phải là lần đầu tiên cô nói với anh rồi.

“Hạ Hải Âm, em thật không hối hận sao? Lần này chia tay, về sau chúng ta có thể thật sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa, dù gặp lại, anh cũng sẽ làm bộ như không biết em —— em có thể không?”

“Tôi có thể.” Cô không chút do dự, vẫn vô tâm cười cười. “Bye bye, Chu Tại Vũ.”

Bye bye, cô nói bye bye.

Không phải “Gặp lại” .

Cô thật có thể từ nay về sau không gặp anh nữa sao? Cô thật có thể chịu?

Chu Tại Vũ chợt hiểu ra vỗ trán, cười, một mình ở quảng trường đêm khuya, cười như kẻ điên thất hồn lạc phách.

Thật là cô gái ác độc!

Vì sao cô có thể làm đến trình độ quyết tuyệt thế? Anh bội phục cô, thật lòng bội phục!

Anh cười, nước mắt lóe sáng trong mắt.

“Thủy Tinh, mở cửa! Cậu mở cửa!”

Lúc nửa đêm, Diệp Thủy Tinh từ trên giường thức tỉnh, ngênh đón bạn tốt đang gõ cửa. Hạ Hải Âm sắc mặt tái nhợt, thân thể run run, như đứa bé bất lực, vừa vào cửa, liền té quỵ xuống đất, lên tiếng khóc rống.

“Thế nào? Hải Âm, cậu còn ổn chứ?” Diệp Thủy Tinh nhất thời sợ ngây người, chưa từng thấy bạn tốt thế này. Kiều Toàn ở một bên nhìn thấy, rất săn sóc chăm trà tới đây, sau đó im ắng rời đi, để lại hai chị em.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cậu đừng chỉ khóc, mau nói ình biết!” Cô gấp đến độ cũng sắp rơi lệ.

Hạ Hải Âm nghe cô lo lắng an ủi, khóc lợi hại hơn. “Thủy Tinh, xong rồi. . . . Xong đời. . . .”

“Thế nào? Tại sao phải xong đời?”

“Mình nói chia tay. . . với Chu Tại Vũ.”

“Cậu và Chu Tại Vũ chia tay?” Diệp Thủy Tinh sợ hãi. “Tại sao?”

Hạ Hải Âm nghẹn ngào, tim thật sự quá đau đớn, cô nói không ra lời, thiên ngôn vạn ngữ đều nghẹn ở ngực, cả hít thở cũng không thông, liều mạng ho khan.

Thấy cô như vậy, Diệp Thủy Tinh càng luống cuống, tay chân luống cuống, không thể làm gì khác hơn là vỗ sống lưng cô. “Được rồi được rồi, cậu đừng nói chuyện, trước tỉnh táo lại, đừng khóc nữa, cậu sẽ thở không nổi .”

Nhưng cô không thể không khóc, chịu đựng bi ai như thế, trừ khóc ra, cô không biết phát tiết như thế nào, cô lúi váy Diệp Thủy Tinh, giống như người chết đuối bắt được bè gỗ.

“Hiện tại rốt cuộc mình biết. . . . Tại sao lúc trước Tại Vũ cự tuyệt mình, anh ấy nên tránh mình, sớm trốn đi đừng gặp mình, là mình. . . . Đều là mình hại anh ấy!” Cô nghiêm nghị tự trách.

“Tại sao nói là cậu hại anh ấy?” Diệp Thủy Tinh không hiểu. “Hải Âm, cậu đừng như vậy. . . .”

“Đúng là mình!” Hạ Hải Âm đau thương tự thuật. “Hôm nay ba anh ấy tới tìm mình, mình mới biết anh ấy bị ghi lỗi. . . . Là mình làm hại. Cậu còn nhớ rõ mình được người ta cứu khỏi đám cháy không? Người kia là Tại Vũ, là anh ấy ẵm mình ra khỏi hiện trường hỏa hoạn. . . .”

“Là anh ấy?” Diệp Thủy Tinh kinh ngạc. “Chính là ân nhân không có để lại tên họ, đưa cậu đến bệnh viện liền rời đi sao?”

“Đúng, chính là anh ấy. Khi đó anh ấy đang trực, người anh ấy nên bảo vệ là Tổng Thống, nhưng anh ấy lại bởi vì mình mà thất trách. Cha của anh nói, anh bị ngưng chức đều là mình làm hại, là mình làm trễ nãi tiền đồ của anh ấy, bại hoại vinh dự của anh ấy, mỗi lần anh ấy gặp gỡ mình đều không có chuyện tốt, đều là mình liên lụy anh ấy. . . . Là lỗi của mình! Đều là lỗi của mình!”

Nói xong, Hạ Hải Âm lại khóc nữa, khóc khàn cả giọng, khóc đến ho khan không ngừng.

Nhìn bộ dáng này của cô, Diệp Thủy Tinh cảm thấy mình sắp hỏng mất, đau lòng không dứt. “Cậu đừng như thế, Hải Âm, cậu khóc vậy sẽ tổn hại sức khỏe, cậu bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút được không?”

Cô cũng muốn tỉnh táo! Cũng muốn không chế mình không cố chấp, nhìn thoáng một chút, nhưng ——

Hạ Hải Âm dùng sức cắn môi, cắn đến môi dưới chảy máu, nhưng tim vẫn kịch liệt như vậy co rút đau đớn, không chút nào có dấu hiệu hòa hoãn.

Cô cũng rất sợ, thật là sợ thật là sợ ——

“Thủy Tinh, mình. . . . Nên làm cái gì? Tại sao phải. . . . Đau thế này? Tại sao bảy năm trước không được, bây giờ vẫn không được? Cậu biết không? Cha của anh ấy quỳ xuống xin mình, cầu xin mình tha cho anh ấy, đừng hại anh ấy nữa —— mình rất cuộc nên làm như thế nào mới phải? Thủy tinh, mình cảm thấy đau muốn chết. . . . Mình rất muốn chết, thật muốn. . . .”

“Cậu điên rồi!” Diệp Thủy Tinh hốt hoảng trách cứ. “Tại sao có thể nói lời này?”

“Mình biết rõ, mình biết rõ mình không nên như vậy, nhưng. . . .” thần trí Hạ Hải Âm hôn mê, nắm quả đấm. Cô tự nói với mình, phải hô hấp, nhất định phải hô hấp. “Anh ấy nói về sau anh ấy gặp mình, thật sẽ làm bộ như không biết mình, anh ấy thật nói như vậy. . . . Mình chỉ nghĩ đến sau này anh ấy không để ý mình nữa, tim của mình liền tan nát, đau đến chết rồi. . . .”

Đúng vậy, cô hiểu cảm giác này, đau đớn thấu tim, tình nguyện mình chết đi, cô rất rõ ràng.

Diệp Thủy Tinh trầm trọng nhìn bạn tốt mất hồn, cô ấy bây giờ, khẳng định cảm thấy mình đang bị vùi lấp ở địa ngục? Bốn phía bóng tối vô biên, không thấy một chút ánh sáng hy vọng.

“Mình còn nói ‘bye bye’ với anh ấy, mình nói ‘bye bye’. . . . Mình hận chết mình! Nhìn biểu tình của anh ấy, mình còn khó chịu hơn anh ấy, nhưng. . . .”

Hạ Hải Âm thút thít, nước mắt như nước thủy triều, lộn xộn chảy xuống, hòa với máu ở bờ môi, làm người ta thấy mà kinh.

“Cậu sợ anh ấy ở chung với cậu, một ngày nào đó sẽ hối hận, đúng không?” Diệp Thủy Tinh hiểu rõ khổ sở của cô.

Hạ Hải Âm gật đầu. “Anh rất hiếu thuận, lại coi trọng vinh dự. . . .” Thay vì trở mặt nhìn tình yêu của mình trời buộc cuộc đời của anh, cô thà dùng kiếm sắc chặt tơ tình, trả anh tự do. “Mình làm như vậy, đúng chứ? Thủy Tinh, đúng không?”

Cô đau lòng hỏi, biết rõ bài tập tình yêu có lẽ vĩnh viễn không thể giải, lại vẫn khát cầu một đáp án.

Nếu như thế gian này có thần, nếu như thần cũng có tình, vì sao không thể chỉ dẫn phương hướng, nói cho cô biết làm sao mới chính xác?

Chỉ cần là vì tốt cho anh, cô đều làm, dù trong lòng máu thịt rã rời, đau chết cũng cam nguyện.

“Cậu rất ngốc, cậu biết không? Hải Âm.” Diệp Thủy Tinh thương tiếc vuốt ve cô.

Cô không trả lời, nức nở nghẹn ngào vụn vặt quanh quẩn trong đêm tối, một tiếng lại một tiếng, khóc đến trời sáng ——

10. Chương 10

“Tiểu tử chết toi này, rốt cuộc còn biết trở lại!”

Chu Tồn Phong đứng ở cửa nghênh đón con trai, trong bụng vui sướng, ngoài miệng lại châm chọc không chút lưu tình. “Thế nào? Anh không phải nhất quyết đi làm bảo vệ của nha đầu kia sao? Không phải nói gần đây không thể về nhà sao? Sao hôm nay chợt có rãnh rồi?”

Chu Tại Vũ không có lên tiếng, lặng lẽ liếc cha một cái, cái nhìn kia, ý vị sâu xa, làm Chu Tồn Phong sợ hết hồn hết vía.

Ông thấy con trai đi thẳng đến bàn thờ, quỳ xuống trước bài vị của vợ ông.

“Anh làm cái gì?” Ông ngạc nhiên hỏi tới. “Làm chuyện gì sai rồi, nên trở về nhận lỗi với mẹ anh sao?”

Chu Tại Vũ vẫn trầm mặc không nói, dập đầu lạy ba cái liên tiếp, sau đó thẳng sống lưng, đoạn chánh quỳ.

Chu Tồn Phong càng nhìn càng kinh hãi. “Tiểu tử chết toi! Anh giải thích rõ ràng cho tôi!”

“Mẹ, thật xin lỗi.” Chu Tại Vũ không nhìn cha, không nói chuyện với cha, chỉ nhìn chăm chăm tấm hình của mẹ, nơi cổ họng chát chát, có ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một câu. “Thật xin lỗi.”

“Nói xin lỗi cái gì?” Chu Tồn Phong gầm thét sau lưng anh. “Tiểu tử muốn gấp chết lão tử sao? Còn không mau nói rõ chuyện gì xảy ra?”

Chu Tại Vũ nhắm mắt, ý niệm bay tán loạn trong đầu, anh lẳng lặng để ý đầu mối, làm rõ trái tim đang rối tung như ma.

Sau đó, anh đứng lên, âm trầm đối diện cha. “Cha, là ngài à?”

“Cái gì là tôi?” Chu Tồn Phong chợt dạ, tạm ngừng hô hấp, bên ngoài mạnh bên trong yếu. “Tôi không biết anh đang nói gì.”

“Khuya ngày hôm trước, là ngài đến sau sân khấu hội âm nhạc gặp Hải Âm?” Chu Tại Vũ tỉnh táo ném ra vấn đề. “Con đã hỏi phụ tá của cô ấy, cô nói lúc nghỉ ngơi, Hải Âm từng xem một tấm thiệp, sau đó liền chủ động hẹn gặp một cụ ông, cụ ông kia khoảng 50, 60 tuổi, chống cây gậy, không thể đi được.”

“Anh. . .” Chu Tồn Phong nắm chặt gậy. “Chỉ bằng miêu tả như vậy, anh đã chắc chắn là tôi? Trên khắp Đài Loan đâu chỉ có mình tôi là lão già què chân!”

“Đúng là không chỉ mình ngài.” Chu Tại Vũ nhìn cha, thần sắc thần thờ. “Nhưng chỉ có ngài có thể tổn thương lòng cô ấy, chỉ có ngài có thể ép cô ấy chủ động chia tay con.”

“Anh. . . Anh nói là nha đầu kia muốn chia tay với anh sao?” Chu Tồn Phong vừa mừng vừa sợ, lại hết sức muốn che giấu sự mừng rỡ này. “Cô ta làm tốt lắm, hai người căn bản không xứng, quyết định này của cô ta rất đúng ——”

“Cha, ngài đừng nói nữa.” Chu Tại Vũ chán nản chặn cha lại. “Con sẽ không chia tay với Hải Âm.”

“Anh nói cái gì!” Chu Tồn Phong kinh hãi.

“Con sẽ không chia tay với cô ấy.” Chu Tại Vũ thanh minh từng chữ từng câu, thần thái kiên quyết. “Mặc dù cô ấy diễn một trò vụng về trước mặt con, cố làm con tin cô ấy đang đùa giỡn cảm tình của em, nhưng con nhìn ra, cô ấy còn đau lòng hơn con. Cha, người cưỡng ép cô ấy hạ quyết tâm là ngài, đúng không? Ngài rốt cuộc dùng thủ đoạn gì ép cô ấy? Ngài rốt cuộc. . . tổn thương cô ấy thế nào?” Lời nói sau, anh đã không cách nào mạnh mẽ giữ lại trấn định, giọng nói khẽ run.

Thấy anh vô cùng đau đớn như vậy, Chu Tồn Phong quả thật không thể tin được. “Mày lại vì cô gái như vậy chất vấn cha của mình? Mày rốt cuộc có còn đặt tao ở trong mắt hay không?” Ông rống giận, giận đến sắc mặt xanh mét.

Chu Tại Vũ đưa mắt nhìn cha, ánh mắt phức tạp, rồi rầm đầu đón và kính yêu, cùng với cô đơn khó có thể nói.

“Ngài thật cho là con không để ngài vào mắt sao? Cha, nếu như mà con không có, hôm nay con không cần trở lại dập đầu với mẹ, không cần xin bà tha thứ như thế.”

“Có ý gì? Liên quan gì mẹ mày?” Chu Tồn Phong giận dữ hỏi.

“Bởi vì con quyết định dự thi trường quân đội, là theo ước định với mẹ, là bà thuyết phục con làm quân nhân.” Chu Tại Vũ thốt ra, rồi cuộc nói ra bí mật ẩn sâu trong đáy lòng nhiều năm.

“Anh nói cái gì?” Chu Tồn Phong sửng sốt. “Đây là ước định của anh với mẹ anh?”

“Là trước khi lâm chung mẹ nhờ vả con.” Chu Tại Vũ khổ sở nói nhỏ, suy nghĩ hoảng hốt xuyên qua thời không, trở lại ngày nhiều năm trước, người mẹ yếu ớt của anh, tha thiết khuyến cáo anh. “Mẹ nói với con, mẹ không còn nhiều thời gian, nhưng nếu như cha con chúng ta không thể hòa hảo, mẹ sẽ không an tâm ra đi. Mẹ nói mẹ rất thương con, cũng rất yêu cha, mẹ hi vọng sau khi mình rời đi, cha con chúng ta có thể sống chung vui vẻ.”

“Bà đã nói vậy sao?” Chu Tồn Phong ngơ ngẩn, nhìn lại hình vợ mình, đột nhiên ngực co rút đau đớn, chán nản ngồi xuống ghế sa lon.

Chu Tại Vũ nhìn cha, từ từ thở dài. “Cha, ngài biết khoảng thời gian mẹ ngã bệnh, thật ra con có phần hận người không? Bởi vì ở lúc mẹ cần nhất, ngài luôn không có ở cạnh bà, ngài chỉ lo làm nhiệm vụ, chỉ nghĩ phải bảo vệ người khác, nhưng mẹ thì sao? Ngài đã làm gì vì bà ấy?”

Lạnh nhạt hỏi, lại giống như tảng đá từ vũ trụ bay tới, đập mạnh vào tim Chu Tồn Phong, ông run rẩy, đôi tay nắm chặt gậy, giống như không nắm chặt như vậy, kiên trì và niềm tin nhiều năm của mình sẽ bị sụp ngay.

“Trước kia ngài đã nói với con, tình yêu không phải tất cả, không sai, con cũng thừa nhận, nhưng con muốn khiến người con yêu vui vẻ, con muốn bảo vệ cô ấy cả đời.” Chu Tại Vũ thành thực thổ lộ tiếng lòng. “Con phục dịch mười năm rồi, dâng hiến mình cho quốc gia mười năm, cũng đủ rồi chứ?”

Chu Tồn Phong dùng sức cắn răng. “Lời này của anh, cứ như tôi ép anh đi làm quân nhân?”

“Ngài không ép con, là con tự mình muốn tuân thủ lời hứa với mẹ.” Chu Tại Vũ dùng một lát, khóe miệng nhếch tự giễu. “Có thể ngài cảm thấy con không phải người con trai hiếu thuận, nhưng sau khi mẹ qua đời, con thấy ngài cả ngày thất hồn lạc phách, thật ra thì trong lòng. . . cũng đau, con nghĩ nếu như mình làm chuyện ngài muốn con làm, ngài cũng sẽ vui mừng một chút.”

“Con muốn. . . làm cha vui mừng?”

“Con hy vọng cha sống vui vẻ. Nhưng cha, mười năm rồi, cha có thể thông cảm cho con không, để con tự quyết định cuộc đời của mình?”

Chu Tồn Phong rung động, thật lâu, mới miễn cưỡng nói ra một câu. “Con yêu con nhỏ đó như thế?”

“Đúng, con yêu cô ấy.” Chu Tại Vũ thản nhiên thừa nhận. “Ngày đó Đài Truyền Hình bốc cháy, tổng thống vừa lúc cũng ở đó tiếp nhận tiết mục phỏng vấn, con bảo vệ Tổng Thống rời khỏi đó, lại nghe nhân viên làm việc nói Hải Âm bị vây ở bên trong, cả người con dường như nổi điên, thật là sợ cô ấy xảy ra chuyện gì — khi đó con mới hiểu được mình quan tâm cô ấy cỡ nào, con không thể mất đi cô ấy!”

Cảm giác sợ hãi khắc cốt铭心 tâm đó, đời này anh tuyệt đối không muốn trải qua lần nữa.

Chu Tại Vũ hít vào thật sâu, tròng mắt mờ hồ nhuộm đỏ. “Bảy năm nay, thật ra con chưa từng có một ngày quên Hải Âm. Con nghe nhạc của cô ấy, xem cô ấy đóng phim, quay quảng cáo, mua mỗi một album của cô ấy, thu tập tất cả tin tức cắt từ báo nhắc tới cô, cả CLB fan của cô ấy con cũng gia nhập, chỉ vì muốn biết tin tức của cô ấy.”

“Sao con ngốc vậy?” Chu Tồn Phong đau lòng vì sự si tình của con trai. “Con nhỏ kia mấy năm qua như cá gặp nước, nó hòa đồng vui vẻ trong giới nghệ sĩ như thế, nói không chừng căn bản không đặt con ở trong lòng.”

“Cô ấy nhớ con!” Chu Tại Vũ lạnh nhạt giương tiếng nói, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, đó là sự cam nguyện thân phục đối với tình yêu, đối với cô gái mình yêu mến. “Tựa như con nhớ thương cô ấy, cô ấy cũng vẫn nhớ nhung con. Cha biết mấy năm nay tại sao cô ấy muốn bức mình đến tình trạng này không? Cô ấy có thể chỉ đứng trên sân khấu âm nhạc, nhưng cô ấy lựa chọn bước vào giới văn nghệ, mài mình thành một ngôi sao lớn — cha, cha cho rằng việc này rất dễ dàng sao? Nếu như cha tận mắt thấy hành trình mỗi ngày của cô ấy, cha cũng sẽ ngạc nhiên vì sao một cô gái lại có nghị lực đáng sợ thế? Vì để lên ống kính đẹp mắt, cô ấy có thể chỉ ăn thịt ức gà và salad liên tục mấy ngày, ăn đến mình ghê tởm nôn mửa, cô ấy không phải vì hư vinh, là hy vọng con có thể nhìn thấy cô ấy. Cô ấy nói, chỉ cần mình trở thành một người đủ quan trọng, có một ngày sẽ có thể mời được con làm bảo vệ cho cô ấy, vì muốn đến gần con, cô ấy đã làm rất nhiều việc ngốc, ngốc đến tim con cũng đau . . .”

Chu Tại Vũ nắm quả đấm đặt ở tim. “Cha, ngài hiểu được người ta yêu là cảm giác gì sao, mẹ chính là yêu ngài như vậy, không phải sao?”

Ngực Chu Tồn Phong đau đớn, không chống đỡ nổi nữa, nước mắt rơi như mưa.

Chu Tại Vũ nhìn cha, biết trong tim ông ấy có cảm giác, khoe mắt cũng rưng rưng. “Cha có thể thông cảm cho con không? Cha, có thể tôn trọng sự lựa chọn của con hay không?”

Chu Tồn Phong nhất thời im lặng, đôi tay liều mạng kéo gậy, sắc mặt ảm đạm, giống như trong nháy mắt già nua gấp mấy lần, anh nghẹn ngào. “Cha. . . . Thực xin lỗi mẹ con, thật ra thì sau khi mẹ con chết, cha cũng luôn hối hận, trước kia nên bỏ thêm thời gian ở cùng bà ấy, cha không tốt với bà ấy, thật không tốt. . . .”

“Mẹ không trách cha.” Chu Tại Vũ dịu dàng an ủi cha. “Đến trước khi chết, mẹ vẫn nhớ cha nhất.”

Chu Tồn Phong nghe vậy, đầu vai sợ hãi rung động, trầm thống nâng đôi mắt ngấn lệ lên, thê lương kêu khóc. “Bạn già, tôi thật xin lỗi bà —”

Nước Mỹ, Newyork.

Hạ Hải Âm ngồi ở bệ cửa sổ, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn ngoài cửa sổ, công viên trung ương đã bị dính sương hồng, mùa thu vậy quanh đây đặc.

Cả ngày, cô chỉ ngồi thế, phần lớn thời gian, là ngẩn người, thỉnh thoảng lật xem tạp chí.

Thật lâu không có về nhà, nhưng vì cái gì khi ở nhà, nơi lý nên khiến cô buồn lòng tinh thần nhất, thì cô lại mất hồn mất vía giống như đã quên mang trái tim của mình về.

Ba và mẹ đều rất lo lắng cho cô.

“Hải Âm, con làm sao vậy? Là quá mệt mỏi sao?” Mẹ cho là lần này cô làm việc ở Đài Loan quá cực khổ, vội vàng hầm canh bổ cho cô, thu xếp các loại thức ăn dinh dưỡng.

“Buồn bức quá sao? Hay là cả nhà chúng ta lái xe ra ngoài dạo?” Ba đề nghị. “Hay là bay đến biển Ca-ri-bê nghỉ phép? Thời tiết bên đó tương đối ấm áp.”

“Không cần, con không muốn đi đâu hết.” Cô cảm kích cha mẹ quan tâm, lại hào hứng. “Con chỉ muốn ở nhà nghỉ ngơi.”

“Cũng đúng, nên nghỉ ngơi thật tốt.” Mẹ và ba trao đổi một ánh mắt ý vị sâu xa. “Vậy chúng ta không quấy rầy con, đợi lát nữa mẹ sẽ đem cháo gà lên cho con, con nhớ uống.”

“Ừ.” Cô miễn cưỡng đồng ý.

Sau khi hai người rời đi, phòng ngủ chợt có vẻ rất quanh quẽ, yên tĩnh lôi kéo tiếng lòng cô.

Hạ Hải Âm cong hai chân, vùi gương mặt vào giữa gối.

Rồi cũng sẽ tốt thôi. Cô tự nói với mình, mặc kệ là vết thương nào, sâu đau cỡ nào, chỉ cần trải qua thời gian chữa trị, đều sẽ tốt. Bảy năm trước, cô nhịn được, bảy năm sau, cô không có lý do gì nhịn không được.

Không có chuyện gì, cô đã về nhà, có người thân làm bạn, có ba mẹ yêu thương và che chở, không có việc gì.

Nước mắt, an tĩnh từ khóe mắt chảy ra.

Cô hơi cười, cảm thấy mình rơi lệ thật khờ, thật mềm yếu, đã làm ra quyết định thì không nên hối hận, vì sao không thể tự nhiên một chút?

“Hạ Hải Âm, sự kiêu ngạo của cô đâu? Như vậy thật không giống như cô.”

Cô nỉ non chỉ trích mình, nước mắt lại không ngừng được, giống như thủy triều.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang dội thanh thúy, cô nâng gương mặt dính nước mắt lên, nhặt điện thoại lên. “A lô.”

“Hải Âm ồ.” Là cha cô. “Con đi xuống lầu, có người tìm con.”

Cô lặng lẽ lau lệ. “Ai tìm con?”

“Một người đàn ông trẻ tuổi.” Cha ngừng một lát, trong lời nói có bí mật. “Cậu ta từ Đài Loan tới.”

Đài Loan?

Hạ Hải Âm rét, một hình bóng nhớ nhưng đã lâu nhanh như chớp bỏ qua đầu.

Chẳng lẽ là. . . Anh?

Sao anh lại tới? Là đặc biệt tới thăm cô sao?

Cô đột nhiên luống cuống, trái tim lung tung gia tốc, cô nhảy xuống bộ cửa sổ, nhất thời không biết như thế nào cho phải, đi tới đi lui ở trong phòng, chốc lát, mới nghĩ đến nên rửa mặt một phen, thay trang phục xinh đẹp.

Mặc kệ như thế nào, không thể để cho anh nhìn thấy mình tiều tụy, cô hi vọng mình bất cứ lúc nào xuất hiện trước mắt anh, đều là quang vinh chói lọi, muốn cho anh biết, mình quả thật rất tốt. . .

Vừa nghĩ tới đây, cô bỗng chốc ngơ ngẩn, nhìn dung nhan vẫn còn mang nước mắt trong kính, không khỏi cười khổ.

Cô muốn lừa gạt ai? Vì sao ở trước mặt anh, cô luôn quật cường nói láo?

Nhưng cô phải nói láo, không nói không được, bởi vì là cô chủ động đưa ra chia tay, không thể để cho nhìn anh ra bản thân mình hối hận.

Cô cố gắng động viên mình, trang điểm ăn mặc xong, lúc này mới nhẹ nhàng xuống lầu.

Ở bước ngoặt cầu thang, cô lặng lẽ nhìn xuống, đúng như lời cha nói, một người đàn ông tuổi còn trẻ đẹp trai ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, đưa lưng về phía cô.

Hô hấp của cô chợt dừng ——

“Em hình như không mấy vui vẻ.”

Từ Tuấn Kỳ nhìn về Hạ Hải Âm bên cạnh, theo dõi cô, mặc dù cô đồng ý cùng anh tham dự cuộc họp xã giao hàng năm của giới Đài kiều ở Newyork, cũng trang điểm mình điểm lệ xuất chúng, khóe môi mỉm cười, nhưng anh cảm thấy cô cười không thật lòng, nụ cười không chân chính nhiễm vào trong mắt.

“Tôi rất khỏe.” Cô đảo mắt, khéo cười tươi đẹp làm sao.

“Có phải không thích anh tới nước Mỹ tìm em không?”

“Sao lại như vậy? Có bạn từ phương xa tới, tôi rất cảm động.”

“Nhưng vừa rồi em nhìn thấy anh lại không vui, anh nhìn ra em là thất vọng.”

“Có sao? Tôi chỉ ngạc nhiên, không ngờ anh sẽ đến.”

Anh ngắm cô thật sâu. “Bởi vì người em muốn gặp không phải anh, là một người đàn ông khác à?”

Cô chấn động, vẻ mặt chỉ sinh ra một chút biến hóa trong nháy mắt, sau đó lại khôi phục nụ cười ngọt ngào.

“Tôi biết rõ anh đang ám hiệu cái gì, nhưng không phải như anh nghĩ.”

“Vậy là như thế nào?” Anh hỏi tới.

Cô xoay mặt. “Quyết định rồi mà hối hận, không phải phong cách của tôi.”

“Như vậy thì hi vọng em đừng hối hận.” AnhẤy vị sâu xa nắm tay cô. “Cho anh một cơ hội, Hải Âm.”

Cô không có trả lời, mặc dù đáp án của vấn đề này, trong bụng cô sớm đã có.

“Anh mau lên đài đi, mọi người đang chờ anh đọc diễn văn !” Cô cười thúc giục.

Từ Tuấn Kỳ gật đầu, ở tiếng vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh của toàn trường, lấy thân phận công tử Tổng Thống Đài Loan lên đài đọc diễn văn cho Đài kiều ở nước Mỹ, trường hợp này khó tránh khỏi tràn ngập mấy phần chính trị, nhưng nhà họ Hạ và chính đàn Đài Loan cũng coi như có quan hệ sâu xa, Hạ Hải Âm rất quen.

Đài kiều bên cạnh cũng cảm thấy tò mò vì cô và công tử Tổng Thống cùng nhau đến, kỷ xảo hỏi thăm quan hệ của hai người, cô lạnh nhạt bày tỏ chỉ là bạn bè.

“Nhưng thấy hai người trẻ tuổi các cháu trai tài gái sắc, rất xứng đôi đấy!” Các chú bác cố ý tác hợp.

Cô lặng lẽ uống nước, bờ môi nở nụ cười như có như không.

Dung mạo cô đoan trang, cử chỉ ưu nhã, hấp dẫn vô số tầm mắt kinh ngạc ở hiện trường, trong đó cũng gồm có một người đàn ông lẳng lặng tựa trong góc.

Hắn ta mặc một bộ áo vét tông màu đen, quần dài màu đen, khiêm tốn hòa mình vào trong bóng đêm, trông mất sâu thẳm như mực nhìn chằm chằm Hạ Hải Âm, như có điều suy nghĩ.

Từ Tuấn Kỳ đọc diễn văn xong, xuống đài tới tìm Hạ Hải Âm, hai người tay dắt tay hàn huyên với mọi người chung quanh, các ký giả theo hỏi han chụp hình.

Đột nhiên, một quả trứng gà xẹt qua trên không, tinh chuẩn nện ở trên mặt Từ Tuấn Kỳ.

“Là ai?”

Các tân khách kinh sợ thét chói tai, mấy bảo vệ vội vàng làm thành vòng bảo vệ quanh mình Từ Tuấn Kỳ, Hạ Hải Âm bị đẩy ra bên ngoài vòng bảo vệ, trọng tâm không vững, thiếu chút nữa ngã nhào.

“Này! Mấy người bảo vệ Vanesa chứ!” Từ Tuấn Kỳ thấy đám bảo vệ chỉ quan tâm anh, xem Hạ Hải Âm như không khí, vừa nóng vừa giận, hung dữ gào thét.

Hiện trường hỗn loạn, các ký giả rối rít giơ máy chụp hình lên giành chụp hình.

Hạ Hải Âm bị đám ký giả giành chụp hình đẩy qua đẩy lại, hoa dung thất sắc, đang lúc nguy cấp thì một thân hình thật nhanh vọt tới ôm cô vào trong ngực, cánh tay bảo vệ đầu đẹp của cô.

Lại một cái trứng gà không có mắt bay tới, anh đưa lưng của mình ra đỡ, thông dong ngăn trở.

“Em ổn chứ?” Anh nhỏ giọng hỏi.

“Cám ơn, tôi không sao.” Hạ Hải Âm nhếch nhác ngẩng đầu lên, gương mặt tuần tú đập vào mi mắt, ánh mắt anh nhìn cô thật dịu dàng, dịu dàng đến mức cô đau lòng. “Sao. . . lại là anh?”

Anh mỉm cười, không có trả lời vấn đề của cô, dẫn cô đến góc an toàn. “Em trốn ở đây đi.”

Anh nhẹ nhàng giao phó, khi cô chưa lấy lại tinh thần, bóng dáng đã rơi xuống đất xuyên qua sóng người xóc xếch, chạy đến một góc đặc biệt.

Dưới sự giúp đỡ của Chu Tại Vũ, phần tử gây chuyện rất nhanh bị bắt được, thì ra là một người trẻ tuổi bất mãn hiện trạng với chính trị.

Đài kiều ở hiện trường rất biết ơn sự tùy cơ ứng biến của anh, đã trừ khử hết thảm họa, ngay cả Từ Tuấn Kỳ cũng không tình nguyện nói cảm ơn.

“Cám ơn anh. . . Bảo vệ Vanesa.”

“Bảo vệ cô ấy là trách nhiệm của tôi, không cần anh nói cảm ơn tôi.” Chu Tại Vũ lạnh nhạt đáp lại, giọng điệu ẩn chứa bèn nhẹn.

Từ Tuấn Kỳ nghe ra ám hiệu trong lời nói của anh, nhú lông mày một cái, không khách khí khiêu khích. “Bây giờ anh đã không còn bảo vệ riêng của cô ấy nữa, an nguy của cô ấy không còn là trách nhiệm của anh mà?”

Chu Tại Vũ nghe vậy, khóe miệng nhếch lên, cười như không cười. “Tôi không phải bảo vệ của cô ấy, nhưng cô ấy là người phụ nữ của tôi. Người phụ nữ của tôi đương nhiên phải do tôi tự mình bảo vệ.”

Lời này đã làm sáng tỏ, Từ Tuấn Kỳ không dám tin, Hạ Hải Âm bên cạnh cũng giật mình, hoảng sợ nhìn anh.

“Chu Tại Vũ, anh nói cái gì?” Cô run giọng hỏi.

Anh mỉm cười. “Anh nói, em là người phụ nữ của anh.”

“Anh. . . . Điên rồi sao?” Tim cô loạn như ma. “Tôi đã chia tay với anh!”

“Anh chưa bao giờ đồng ý.” Anh nắm tay của cô, nắm chặt, không cho cô trốn. “Xin lỗi, Từ tiên sinh, tôi còn có vài lời muốn nói riêng với Hải Âm, xin lỗi không tiếp được rồi.”

Dứt lời, anh không nói lời gì kéo Hạ Hải Âm đi.

“Này! Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Cô ngạc nhiên kêu.

Anh không trả lời, kéo cô rời khỏi phòng tiệc khách sạn, đi thang máy xuống dưới lầu, đi ra ngoài sân.

“Chu Tại Vũ, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Cô sợ hãi, vội vã muốn tránh thoát anh.

Hai người đi tới một căn nhà ẩm tràn ngập mùi hoa, anh xoay người cô lại, đẩy lên tường kính.

“Anh, anh muốn làm gì?” Cô sợ hãi nhìn anh, anh dựa vào cô quá gần, gần đến cô có thể cảm thấy hơi thở ấm áp của anh, còn có cặp mắt sâu sáng kia, dường như muốn đốt ra một lỗ đen trong tim cô.

“Hạ Hải Âm, có biết anh tìm em khổ cực cỡ nào không?” Anh dùng ngón cái vẽ qua bên má cô. “Tiểu Hương nghe theo chỉ thị của em, không chịu nói cho anh biết tung tích của em, anh đến phòng nghệ thuật của Diệp Thủy Tinh tìm cô ấy, vợ chồng bọn họ cư nhiên đều ra nước ngoài! Phụ tá của cô ấy không chịu cho anh số điện thoại di động, anh chỉ có thể đến phòng làm việc của Kiều Toàn hỏi hành trình của anh ta, đi Âu châu chặn anh ta. . . .”

“Anh. . . . Sao lại đi chặn người?”

“Còn phải hỏi sao? Anh muốn gặp em.”

“Gặp tôi làm chi?” Ánh mắt cô chán nản. “Chúng ta. . . . Đã chia tay rồi.”

“Em nói như thế, là muốn ép anh đi nhảy biển sao?” Anh trầm giọng hỏi, không giống đùa giỡn.

Cô kinh hãi, toàn thân run rẩy, thật lâu, mới nâng lên dung nhan mỉm cười. “Anh mới sẽ không đi nhảy! Cõi đời này không có ai mất đi ai liền sống không được, hơn nữa anh còn có một người cha lớn tuổi cần chăm sóc.”

“Ý của em là, dù anh thế nào thì em cũng không quan tâm sao?”

“Em đâu. . . . Quấn được nhiều thế? Cũng không phải là thần.”

Thật là cô gái ác độc.

Chu Tại Vũ trừng cô. Anh tìm được vợ chồng Kiều Toàn ở châu Âu thì Diệp Thủy Tinh nói với anh, cái đêm chia tay với anh, cô đã khóc đến trời sáng, nhưng bây giờ cô lại cười, ở trước mặt anh, ở trước mặt người khác, cô học được dùng nụ cười nguy trang đau đớn của mình.

Cô ngốc! Cô có thể nào độc ác với mình như thế? Có thể nào làm anh. . . quan tâm như thế?

“Anh thật là thua cho em.” Anh thở dài, cúi mặt xuống, dứt khoát chiếm lấy môi của cô.

Cô giật mình, muốn quay đầu né tránh, hai tay anh nâng khuôn mặt cô lên, hôn thật sâu, trút xuống tình ý đầy ngập, trông mắt cô bỗng dưng chua xót, bực tức đẩy anh ra.

“Chu Tại Vũ! Sao anh có thể như vậy?” Cô rưng rưng. “Anh thật cho rằng chuyện gì cũng có thể dùng nụ hôn để giải quyết sao?”

“Anh biết rõ không thể giải quyết, anh chỉ muốn nói cho em biết quyết tâm của anh.” Hai tay anh chống đỡ tường, vây cô trong phạm vi thể lực của mình. “Hạ Hải Âm, anh chắc chắn muốn em, anh nói rồi đời này anh sẽ không buông tay em nữa.”

Anh nói gì? Anh có thể nào tới nói với cô những lời này? Có thể nào nhiều loạn lòng của cô như vậy?

Cô thật giận anh!

Hạ Hải Âm kinh hãi không ngừng. “Anh. . . Bệnh thần kinh! Kê điên, kê điên!” Liên tục đâm vào đầu vai anh.

Anh mặc cho cô đánh, không nhúc nhích dao động chút nào. “Ngày nói chia tay với anh, em rất đau lòng phải không?”

“Cái gì?” Cô sửng sốt.

“Sắp chết? Muốn chết?” Anh dịu dàng chất vấn, mỗi câu đều nặng nề đánh vào lòng cô. “Anh cũng có cảm giác này. Lúc nghe nói em bị nhốt trong đám cháy, biết anh sợ cỡ nào không? Nếu như lúc ấy không có thuận lợi cứu em ra ngoài, nếu như em rời bỏ anh như thế, anh nghĩ đời này anh cũng sẽ không sung sướng được, sẽ luôn luôn sống ở trong hồi hận. Còn có ngày đó, em nói muốn chia tay với anh, em cho rằng anh không nhìn ra em đang cậy mạnh, đang nói dối sao? Mấy năm qua anh luôn nghe nhạc của em, anh có thể nhìn ra được là diễn hay thật, em rất không thích hợp, nhất định xảy ra chuyện gì — tại sao không nói với anh? Em không tin tưởng tình yêu của anh vậy sao?”

“Em. . .” Hạ Hải Âm lo sợ luống cuống không yên, ngây ngốc nhìn Chu Tại Vũ, nhận rõ đầm nước dao động trong mắt anh cũng u buồn như cô, thì tim cô cơ hồ vỡ ra.

“Nếu như em vì ba anh mà quyết định chia tay với anh, thì không cần lo lắng, anh đã giải thích cho ông ấy hiểu, ông ấy sẽ không ngăn cản em nữa.”

“Cái gì? Anh nói gì với cha anh?”

“Anh nói với ông ấy, em là người phụ nữ anh muốn ở chung cả đời.” Anh kiên định mỉm cười. “Anh nói anh yêu em.”

“Sao anh có thể. . . Nói như vậy?” Nước mắt đảo quanh hốc mắt cô, tim cô đau đớn. “Ba anh sẽ khó chịu, ông ấy nói em liên lụy anh. . .”

“Em không có liên lụy anh.”

“Nhưng, là em hại anh bị đình chức phân xử. . .”

“Thật ra thì anh đã muốn giải ngũ từ sớm, vừa đúng cho anh lý do từ chức.”

“Sao anh có thể giải ngũ? Anh rất muốn làm quân nhân!”

“Không phải là anh muốn làm, là anh không muốn làm trái ý mẹ.” Anh từ từ nói nhỏ cho cô biết ước định của mình với mẹ, cùng với lòng hiếu của một người con dành cho cha. “. . . Đây mới là mục đích anh dự thi trường quân đội. Không sai, anh đã từng muốn giống cha của anh, làm quân nhân hàng đầu quốc gia, nhưng sau đó anh mới phát hiện anh không làm được, lòng của anh, chỉ có thể đặt người anh yêu ở thứ nhất.”

Là chỉ cô sao? Là cô sao?

Nước mắt Hạ Hải Âm rơi như sao băng, lộn xộn rơi xuống. “Cho nên mới nói là bởi vì em, hại anh không thể làm quân nhân!”

“Không làm được quân nhân thì sao?” Anh thần nhiên cười. “Không phải em đã nói, làm bảo vệ của người khác có gì vui chứ? Hơn nữa anh không làm quân nhân, cũng có thể tìm việc, có một cấp trên cũ đang mở công ty bảo vệ, thuê anh làm huấn luyện viên.”

“Anh làm huấn luyện viên?” Cô khó có thể tưởng tượng.

“Thật ra thì cũng không ít nhân vật quan trọng muốn tìm anh làm bảo vệ riêng của họ, chẳng qua anh đều cự tuyệt.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh muốn bảo vệ nhất, là em.” Anh tròng mắt siết chặt chớp mũi cô.

“Nhưng ba anh sẽ hận em. . .”

“Ông ấy sẽ không. Anh đã nói rõ với ông ấy, ông ấy có thể chấp nhận quyết định của anh, cũng nguyện ý ủng hộ, ông ấy nói ông ấy nhìn ra em là một cô gái tốt, cho nên nếu như anh muốn ở chung với em, thì ông ấy cũng không có phản đối.”

“Ông ấy thật. . . . Nói như vậy?” Cô không thể tin được.

“Lời của anh nói, không đáng tin thế sao?” Anh giả bộ ảo não.

“Không phải. . . .” Cô buồn bã rơi lệ. Chỉ là tất cả biến hóa tới quá kịch liệt, quá làm cô ứng phó không kịp, cô vốn cho rằng mình nhất định không thể ở mãi với người yêu, không ngờ trong một đêm tất cả đã thay đổi, cô lại từ địa ngục trở về thiên đường, có khả năng sao? Không phải nằm mơ sao?

“Không phải là mộng, là thật.” Anh nhìn ra suy nghĩ của cô, cố ra vẻ bất đắc dĩ lắc đầu. “Cho nên ngày đó anh đã nói với em, có chuyện gì thẳng thắn nói cho anh biết, anh sẽ giải quyết. Là em thích để tâm vào chuyện vụn vặt, liên lụy anh phải chạy khắp cả mấy quốc gia châu Âu tìm em.”

“Anh nói như rất uất ức!” Cô vừa khóc vừa cười, đấm anh một cái. “Anh tốn mấy ngày tìm em thì sao chứ? Sao không nghĩ, bảy năm qua, em luôn nhớ anh.”

“Em cho rằng triệu chứng của anh nhẹ hơn em sao?” Anh cảm thán. Cả CLB fan của cô anh cũng ngày ngốc tham gia đó.

“Có ý gì?” Cô tò mò.

Anh không chịu thẳng thắn, tự ái của đàn ông cũng phải cần bảo vệ. “Anh nói, anh nên sớm hạ quyết tâm ngã bài với cha anh, như vậy em cũng sẽ không bị tổn thương.”

“Em. . . . Không sao.” Cô không nói ra sự uất ức của mình, chỉ lo lắng cho anh. “Bởi vì anh cũng rất do dự? Anh cũng không muốn khiến cha anh đau lòng, có đúng hay không?”

“Cảm ơn em hiểu cho anh.” Có cô gái biết săn sóc thể thương anh, anh thật may mắn.

Anh cảm động không thôi, cúi đầu, hôn lên từng giọt nước mắt trên mặt cô, mút lấy chua ngọt khổ sở của cô, ôm tất cả tình cảm vững vàng của cô vào lòng tim.

Bọn họ hôn nhau triền miên, ánh trăng chiếu bóng thân mật của hai người lên tường thủy tinh, cùng múa với bóng hoa.

“Đi thôi!” Rất lâu sau đó, anh mới quyến luyến không thôi tạm ngừng nụ hôn này.

“Đi đâu?”

“Em muốn đi đâu, thì đi chỗ đó.”

“Này, nếu như em muốn đi hái sao thì sao?”

“Vậy chúng ta liền cùng đi!”

“Đứa ngốc!”

“Em mới ngốc đấy.”

“A, ghét, đây là cái gì?”
“Anh quên, trứng gà dính vào áo vest lúc này còn chưa chùi.”
“Ghét ghê! Làm dơ tay của người ta.”
“Đâu, như vậy để tay của anh cũng dơ như em.”
“Anh không cảm thấy buồn nôn à?”
“Không có, có thể nắm tay của em là chuyện hạnh phúc nhất đời này của anh.”
“Nói năng ngọt xớt!”
“Em không thích?”
“Hừ.”
“Thật không thích?”
“Đúng, em không —— Này! Sao anh lại nữa? Luôn loạn hôn người ta. . . .”
“Suyt, đừng nói chuyện.”

11. Chương 11: Kết Thúc

Cuối thu khí trời trong mát, bên ngoài đình viện có đặt lò thịt nướng, một người đàn ông đeo tạp dề, đứng bên lò lật từng xâu thịt nướng, cách thức thật chuẩn.

Tiếng vỗ tay vang lên.

“Lợi hại! Chu Tại Vũ, cho anh lời khen! Thế này thật không thua với đầu bếp chánh chuyên nghiệp ở khách sạn!”

Người lên tiếng là Diệp Thủy Tinh, cô cười lấp lánh, mắt sáng ngời khác thường.

Chu Tại Vũ liếc cô một cái, cũng không biết mình có nên tự hào vì lời khen này không, anh cảm thấy người chị em này của bà xã thật khó đối phó, lời nói luôn chứa đầy hàm ý.

“Em nói nè Kiều, anh học một chút đi!” Diệp Thủy Tinh co cùi chỏ đụng đụng ông xã bên cạnh. “Nghe nói Tại Vũ ở nhà thường nấu cơm cho Hải Âm ăn. Anh thỉnh thoảng cũng triển hiện tay nghề đi chứ?”

“Em nhất định muốn anh biểu hiện?” Kiều Toàn cười như không cười. “Đến lúc đó bụng kéo báo động thì đừng trách anh.”

“Hừ, nói cũng phải. Lần trước bảo anh chiên cái trứng thì thiếu chút nữa làm cháy cái chảo.”

“Cho nên, mỗi người có một lĩnh vực riêng, em muốn một trưởng huyện vào phòng bếp nấu cơm, có phải quá lãng phí nhân tài?”

“Vậy Tại Vũ thì sao? Người ta cũng là bảo vệ, võ thuật xạ kích đều viết, còn không phải cũng như cá gặp nước trong phòng bếp?” Diệp Thủy Tinh cảm thán. “Đây gọi là văn võ song toàn, người đàn ông nên như vậy —— Hải Âm gả cho ông xã này quá đúng rồi!”

Hạ Hải Âm vừa đứng từ ngoài cửa sổ đi tới, nghe lời cô nói, liền bỏ rau dưa đã chuẩn bị tốt lên bàn, hừ nhẹ giương tiếng nói.

“Sao mình không cảm thấy?” Một câu lạnh lùng vừa dứt, ba vị tại chỗ đều ngạc nhiên.

Cô bĩu môi, cũng không giải thích, hung hăng trợn mắt nhìn ông xã một cái, liền thản nhiên xoay người, nâng cằm dưới lên, tư thái cao ngạo vào nhà.

“Thế nào?” Diệp Thủy Tinh giật mình ngấm bóng lưng bạn tốt. “Hải Âm tức giận à?”

Chu Tại Vũ trầm mặc hai giây, cười khỏ. “Từ hôm qua cô ấy đã bắt đầu chiến tranh lạnh với tôi.”

“Tại sao?” Diệp Thủy Tinh tò mò hỏi tới.

“Tuần lễ trước tôi qua Mĩ công tác, vừa lúc gặp phải vụ cướp ngân hàng, chúng tôi đang ở hiện trường, mắt thấy con tin gặp nguy hiểm, vì vậy tự chủ trương giúp. . .”

“Để tôi đoán một chút, anh không chế bọn cướp?”

“Ừ.”

“Đó là chuyện tốt!” Kiều Toàn chen miệng. “Cảnh sát Nước Mĩ nhất định rất biết ơn anh. Sao bà xã anh lại tức giận vì chuyện này?”

“Cô ấy nói lúc đó tôi chỉ là một khách du lịch. căn bản không nên nhúng tay giúp cảnh sát người ta phá án.”

“Cô ấy lo lắng cho anh.” Diệp Thủy Tinh hiểu tấm lòng của chị em tốt. “Mặc dù anh được huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng dù sao chưa quen cuộc sống nơi đó, trên tay đối phương còn có vũ khí, đúng không?”

“Quả thật là như thế, chỉ là ——” Chu Tại Vũ nhìn Kiều Toàn, hai người đàn ông này trao đổi sự cảm thông qua ánh mắt. Đối với đàn ông, nhất là một người đàn ông có tinh thần trọng nghĩa mà nói, đối mặt tình huống đặc biệt đó, làm sao có thể ngồi yên không để ý. Nhưng chẳng biết tại sao, phụ nữ lại không hiểu điểm này?

“Hai người các anh, không cần bày ra bộ mặt đó, cho là phụ nữ chúng tôi nhìn không hiểu sao?” Diệp Thủy Tinh bàng quan nhìn hai người đàn ông không tiếng động trao đổi, cười lạnh hừ hai tiếng. “Mặc kệ như thế nào, khiến bà xã lo lắng chính là anh không đúng, Chu Tại Vũ, anh phải xin lỗi Hải Âm.”

“Tôi biết rõ. Hai ngày nay tôi vẫn thử giải thích với cô ấy, nhưng cô ấy không nghe ——” Chu Tại Vũ bỗng dừng dừng lại, khoe mắt liếc thấy rau dưa xanh tươi trên bàn, đầu hiện ra ý hay. “Có!”

Anh cầm dao thái và một trái khổ qua, giơ tay chém xuống, lưu loát cắt ra, lại xoay người vào phòng bếp, lấy tới một cái chảo và hai cái trứng muối.

Diệp Thủy Tinh và Kiều Toàn nhìn chăm chú động tác của anh, mặc dù không hiểu rõ ràng anh vì sao anh chợt xào thức ăn trên lò nướng thịt, nhưng cũng hứng thú dõi theo.

Mười phút sau, một đĩa khổ qua xào trứng muối sắc hương vị đầy đủ lên bàn, Hạ Hải Âm cũng được Diệp Thủy Tinh mời ba lần bốn lượt, không tình nguyện đi ra.

“Làm gì? Mình đang nói điện thoại với người đại diện.”

Cô ảo não oán trách, lời nói chưa dứt, Chu Tại Vũ đã dắt tay của cô. Cô muốn tránh thoát, nhưng anh lại cầm chặt không thả.

“Ném thử một chút.” Một miếng khổ qua xào trứng muối không nói lời gì đưa đến môi cô.

Cô sững sốt, kìm lòng không được há mồm.

“Như thế nào? Mùi vị ngon chứ?” Giọng nói Chu Tại Vũ trầm nhẹ.

Hạ Hải Âm chép chép môi vị phức tạp trong miệng, gương mắt nhìn chồng, mắt của anh tỉnh mịch, giống như bao dung vô hạn cứng chịu.

Thật ghê tởm! Thật quá ghê tởm.

Tim cô thít chặt, nơi cổ họng mơ hồ chua chua. “Không phải đang nướng thịt sao? Sao chợt làm món ăn này?”

“Ăn ngon không?” Anh không đáp hỏi ngược lại.

Cô mím môi, quật cường không cho đáp án.

“Ăn ngon thì tha thứ cho anh?”

Cái gì! Nói như vậy, anh căn bản còn nhớ rõ.

“Em nghĩ anh quên.” Cô buồn bã liếc anh.

“Làm sao có thể?” Anh bắt ngờ. “Đây chính là món ăn ước định của chúng ta! Hơn nữa không phải em nói là, chỉ cần trên bàn ăn xuất hiện món ăn này, chúng ta nhất định phải hòa hảo sao?”

“Em đã nói vậy, nhưng mà” Cô trừng anh. “Vây lần trước sao anh không nhớ rõ?”

“Lần đó?”

“Lúc anh vừa làm bảo vệ cho em, em đã đến nhà hàng lớn gọi hơn mười món ăn đó.” Khi đó anh đối mặt món khổ qua xào trứng muối cô cố ý gọi lại thờ ơ ơ hờ, hại cô tức giận đến mức núp trong toilet ghen ngào.

“Ngày đó em có gọi món ăn này?” Chu Tại Vũ hoàn toàn không biết. “Anh không nhìn thấy.”

“Anh ——” tức chết cô! Nhớ lại ngày đó uất ức, Hạ Hải Âm bỗng dưng không nhận được chua xót, đậm chân. “Không để ý tới anh!”

Tại sao có thể không để ý tới?

Mất thấy vợ yêu lại muốn lách người, Chu Tại Vũ như đinh chém sắt vươn ra một cánh tay, ôm lấy cả người cô vào trong ngực, môi đẹp kiên quyết hôn xuống.

“Oa đó ~”

Diệp Thủy Tinh và Kiều Toàn ở một bên than thở ngon lành.

“Anh lại tới chiều này!” Sau một lúc lâu, Hạ Hải Âm thật vất vả tìm về lý trí, hai tay chống ở ngực chồng đẩy anh ra, gò má ửng hồng, càng động lòng người hơn sắc thu. “Cũng không để ý bên cạnh còn có người.”

“Vây thì thế nào?” Da mặt Chu Tại Vũ đủ dày. “Bọn họ cũng không phải là người ngoài.”

“Đúng vậy, chúng tôi hoàn toàn là ‘nhà vợ’, ‘nhà vợ’ rất thân mật rất thân mật.” Diệp Thủy Tinh hì hì đùa cợt. “Hai vợ chồng cứ tiếp tục, chúng tôi coi như xem phim miễn phí.”

“Diệp Thủy Tinh!” Gương mặt Hạ Hải Âm ửng đỏ, tức giận đi ra sau lưng chị em tốt, thít chặt cổ họng cô. “Đau không? Đau không? Hả? Xem cậu còn dám nói hưu nói vượn không!”

“Cứu, cứu mạng!” Diệp Thủy Tinh cười thở. “Kiều, mau, mau cứu em. . .”

“Đến rồi!” Kiều Toàn đồng ý, thân thể lại không động, chỉ nhìn Chu Tại Vũ một cách rất bội phục.

Chu Tại Vũ làm thế tay Ok, ý bảo tất cả đã giải quyết.

Có hai thứ vũ khí tình yêu khổ qua xào trứng muối và BOBO (hôn), anh tin tưởng cuộc sống hôn nhân tương lai của mình nhất định là bừng sáng, mặc dù thỉnh thoảng giận dỗi, có lúc không vui, cuối cùng cũng nhất định có thể ngọt ngào hòa hảo.

Cái gọi là “Đầu giường gây, cuối giường hòa”, thì ra là chính là hạnh phúc cao nhất của vợ chồng!

Hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-dau-van-yeu-em>